

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII БРОЈ 1661

НУДИЗАМ
БРАНИСЛАВА
ЛЕЧИЋА

ЧАНКОВИЗИЈА СЕ ПРЕДСТАВЉА

ДОС НАРУЧУЈЕ
ХАГ ОПТУЖУЈЕ

ДОСОМЕТАР
БЛЕСИМЕТАР



5. ОКТОБАР
ГОДИНУ ПОСЛЕ

НОВИ СУД
ЗА 25.000 СРБА

МОДА:
ГАС МАСКА
ПОСЛЕДЊИ КРИК

ПОБЕДНИЦИ
И БЕДНИЦИ

ТРИО ФАНТАСТИКУС ПОНОВО У АКЦИЈИ

ИНТЕРВЈУ:

- ДР САМИ САДУН
АМБАСАДОР ИРАКА
- ДР НИКОЛА ПОПЛАШЕН
- ОСАМА БИН ЛАДЕН

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU



**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и пошлење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ



**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



Оснивач и издавач
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Рагуш

Број припремили
Јасна Олујић Радовановић
Огњен Михаиловић

**Техничко уређење
и компјутерски прелом**
Саша Радовановић

Лектор
Зорица Илић

Председник Издавачког савета
Др Борђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
др Бранко Надовеца

Издавачки савет
др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево
Драгишић, Драгољуб
Стаменковић, Гордана
Поп-Лазич, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20 октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

Штампарију

Мирослав Драмљић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године



**АКТУЕЛНО:
ДОС НАРУЧИЈЕ
ХАГ ОПТУЖУЈЕ 2**



**ИНТЕРВЈУ: Др Сами Садун
амбасадор Ирака у Београду
РЕШЕЊЕ ЈЕ У МУДРОСТИ 4**



**СЛОВЕНЦИ У СРБИЈИ:
БЕСПРАВНА ГРАДЊА
МЕРКАТОРА 11**



**ГОДИНУ ПОСЛЕ:
КО СМЕ ДА НАС
ПОГЛЕДА У ОЧИ..... 14**



**ЧАНКОВИЗИЈА:
МИРНО И ДЕМОКРАТСКО
ДЕМОЛИРАЊЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ 17**



**ИНТЕРВЈУ:
Др Никола Поплашен
ЗАПАД БИ У ИСТУ ВОЈСКУ
ЧЕТНИКЕ И ТЕРОРИСТЕ 38**



**ИНТЕРВЈУ:
Осама Бин Ладен
ГРЕХ ЈЕ НЕ НАБАВИТИ
НУКЛЕАРНУ БОМБУ 44**



**ИНТЕРВЈУ:
Амџад Мигати, публициста
РАТ ЗВЕЗДА 49**

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
 - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
 - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
 - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
 - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

ДОС НАРУЧУЈЕ ХАГ ОПТУЖУЈЕ

У политици, нарочито у Србији, случајност никада није постојала. Да постоји, онда то не би била политика, него лутрија. Како је могуће да се у Хагу спомене др Војислав Шешељ, само дан после његовог изјаве за скупштинском говорнициом у којој је најавио ванинституционалне начине борбе Српске радикалне странке

Хаг је покренуо некакву своју квази-истрагу против др Војислава Шешеља, које ли случајности, одмах сутрадан после његовог бескомпромисног скупштинског наступа у којем је најавио да ће Српска радикална странка прећи на ванпарламентарне начине политичке борбе. Оваква „коинциденција“ више је него довољан доказ о изузетно доброј сарадњи досовске власти са њеном централом у иностранству, са правим владарима Србије, којима Хашки трибунал служи само као један од органа за материјализовање планова намењених Србији и српском народу.

Још када се у рачун узме и масован митинг Српске радикалне странке, одржан 5. октобра у Новом Саду, јасно

да досманлије нису могле седети скрштених руку, морали су се обратити за помоћ својим тугорима. Те две чињенице, најави председника Српске радикалне странке и, можда још више, велики одзив симпатизера и чланова на новосадском митингу, падају у врло незгодно време за досовске странке и странчице. Обавезно се морају посматрати у склопу целокупне политичке ситуације у коју је запала Србија. Најаве штрајкова и демонстрација прете да озбиљно пољуљају актуелни режим, уз шта је растућа популарност српских радикала додатна и још опаснија претња прозападним носиоцима власти. Најјача опозициона српска странка данас, заиста има шансу и моћ да артикулише ове изразе накупљеног народног незадовољства које тиња већ више од годину дана под влашћу пучистичке гарнитуре. Практично, без Српске радикалне странке, политичка карта Србије била би монотона, сваки будући избори сводили би се на поделу фотеља између садашњих странака ДОС-а, без обзира да ли би ова коалиција излазила пред гласаче уједињена или не. Тако би сви њихови лидери били трајно ослобођени предизборног стреса, а гласачи би, због великог броја понуђених странака, и даље живели у заблуди да њихови гласови нешто могу променити.

Зато је свих 18 чланица ДОС-а јединствено само у једној намери, по свим осталим питањима се апсолутно не слажу. Јединствени су у намери да са српске политичке сцене обришу Српску радикалну странку. Најлакши и најбржи пут, по њима, да се ово изведе, је уклањање др Војислава Шешеља из политичког живота. Наравно, за то им је при руци Хаг, чије им услуге увек стоје при руци. Као, нема ДОС никакве везе са лупетањима Карле дел Понте, то је ван сваке надлежности досманлијске управе. Планири и наручиоци хапских потеза рачунају да ће Српска радикална странка доживети исту судбину као СПС, који се фактички распао одмах после отмице Слободана Милошевића. Да је то рачун без крчмара, показало се врло брзо. Неочекивано за ДОС и Хаг, председник Шешељ је изјавио да ће отпутовати у Холандију, чим му амбасада ове земље одобри визу за улазак на њену територију.

У овој тачки пада основна теза антидемократских снага, теза по којој је за уништење било које странке у Србији довољно елиминисати њеног председника. То је закључак којег досманлије изводе на основу сопствених иску-



става, па и на искуству са социјалистима, али то је теза која се никако не може применити у примеру Српске радикалне странке. Заиста, у овом тренутку се јасно види зашто је од највећег значаја унутарстраначка демократија, зашто су годинама уназад, од самог оснивања, српски радикали инсистирали на демократском и потпуно отвореном интерном дијалогу. Као пример, али само као један од многих, споменућемо да председника странке чланови Централне отаџбинске управе, која је највиши орган странке, бирају искључиво тајним гласањем. Таквим начином гласања, који представља врхунски израз демократије и поштовања воље и ставова појединца, данас се у Србији не може похвалити ниједна друга политичка партија. Да не спомињемо да су се у свим досадашњим тајним гласањима чланови Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке увек опредељивали између неколико понуђених кандидата.

Из овог чврстог темеља и произилази самоувереност и одлучност др Војислава Шешеља са којом је реаговао на најновије досовско-хашке умотворине. Уосталом, та монолитност Српске радикалне странке, настала као производ унутрашњих демократских процеса, већ безброј пута је проверена и потврђена. Свако хапшење и робијање др Војислава Шешеља, као и других истакнутих српских радикала, само је јачало и странку и њену популарност у народу. После толико преброђених искушења, са сигурношћу се може тврдити да је Српска радикална странка једина политичка партија која може опстати у свим условима и у свим временима. Српским радикалима у Републици Српској је чак забрањено да излазе на изборе, па је странка ипак најјача национална снага западно од Дрине, ниједан члан није напустио њене редове, учлањено је много нових, и данас је чак популарнија више него икада пре. Под притиском ове популарности, окупаторске снаге ће кад-тад морати да попусте и дозволе српским радикалима да изађу на изборе. Наведени пример из Републике Српске је још један појавни облик монолитности и стабилности Српске радикалне странке, за који досовци вероватно нису чули јер је познато да их не интересује ни шта је са Косовом, Војводином, Црном Гором, а камоли шта се дешава у Бања Луци.

Овако, наћи ће се у чуду. И Хаг и ДОС.



Интервју броја:
др Сами Садун, амбасадор Ирака
у Савезној Републици Југославији



Др Сами Садун је један од врснијих познавалаца светских геополитичких прилика. Дипломатска биографија др Садуна, препуна је занимљивих прича везаних за различите културе и цивилизације, али и за дипломатске сусрете са светским политичким моћницима. Др Сами Садун је неколико година провео у Авганистану, политичке прилике и ситуација те земље, добро су му познате. У сенци најновијих светских дешавања (америчке трагедије од 11. септембра), после које су се могле чути бурне и неодмерене политичке реакције америчке администрације, која свету прети новим ратом, упозоравајућег талибанског позива на „дихад“, а ради пружања што потпуније и јасније слике исламског света арапских земаља, с посебним акцентом на вишегодишњу америчку тиранију према ирачком народу, коју још увек Запад није прогласио за организовани државни тероризам, а којој је, сасвим извесно, више од једне деценије подвргнут Ирак. Одговоре на ова и друга питања, везана евентуалну, промену слике света, потражили смо од др Садуна, амбасадора Ирака у Савезној Републици Југославији.

— Како тумачите садашњу светску ситуацију, пре свега политичко понашање Америке, а затим и осталих великих светских сила?

Др Садун: Тренутна политичка ситуација читавог света је прилично конфузна и врло опасна. Практично, Америка као највећа и најмоћнија светска сила објављује рат целом свету, а да при том, нису јасно нагостили који су циљеви тих њихових напада. Арапски свет, а пре свега народ исламске вероисповести пред директном је америчком ратном претњом. Са друге стране, и Американци осећају страха после новонастале ситуације, нарочито после објаве, како је Америка у рату.

РЕШЕЊЕ ЈЕ

„Извесно је да Америка, по сваку цену, жели у читаву ратну игру око Осам Бин Ладена и муслимана из арапског света, да увуче Ирак! Бушова породица и њени ставови као и политички ставови Дик Чејна и Колин Пауела се заснивају на потпуној агресији усмереној ка Ираку, и то само зато што осећају да су изгубили дугогодишњи рат против Ирака...“ Све оптужбе на рачун Ирака, које би се, евентуално, могле чути ових дана од америчке власти, падају у воду, јер су многи амерички извори потврдили да Ирак нема никакве везе са Осамом Бин Ладеном, ни са нападом на Њујорк и Вашингтон !

Говорећи о свеопштој политичкој ситуацији, изазваној немилим догађајима од 11. септембра у Вашингтону и Њујорку, мора се поставити и питање: где је кривица авганистанског народа ако се Бин Ладен, који је по америчком мишљењу главноосумњичени за тај напад, крије у планинама Авганистана?! Или, можда би ово питање могло и овако да се формулише: зашто је Америка дозволила Бин Ладену да помогне талибанима при преузимању власти у Авганистану?

Зашто је Америка, такође, пре неколико година подржала Пакистан, у њиховим тежњама да помогну талибанима да дођу на власт у Авганистану, а сада очекује помоћ Пакистана и Авганистана, заправо од њих очекује да јој предају тог човека, Бин Ладена, за кога они, само још увек на нивоу претпоставки, сматрају да је крив?!

Чињеница је да је велика срамота за једну велику и моћну силу каква је Америка да јој се деси овако нешто као што је овај терористички напада с несагледивим последицама, па да они сву кривицу баце на једну особу као што је Бин Ладен. Њихово достојанство, достојанство моћне силе, која се свету наметнула као најмоћнија, јесте пољуљано догађајима од 11. септембра. Та наметнута теорија како Америка може да удари било кад, било где, и било коју земљу, а да она сама остане нетакнута, сада се потпуно распала.



У МУДРОСТИ

Теорија америчке недодирљивости је нарушена. Интересантно је да су већ првом тренутку, док је читав свет посматрао како Близнакиње и Пентагон горе, Американци изrekli и прву оптужбу, констатујући, „да то је сигурно урадио Бин Ладен“.

Сетите се само како су већ тих првих дана говорили да су напад на Америку извршили пилоти из арапских земаља, који читав низ година живе у Саудијској Арабији, а многи од наведених су одавно већ мртви. Дакле, све то упућује на чињеницу како су још на самом старту били спремни да оптуже муслимане и Арапе, прогласили су их кривим, а за своје тврдње нису имали доказе, то је мало неозбиљно, опасно и неодговорно.

Можда је овог тренутка важно дати и одговор на питање: у чему је највећа опасност у оваквој ратно-хушкачкој политици, па и самом рату, који Буш жели да извојује против муслимана из арапских земаља? Та опасност се огледа, пре свега, у дугорочности, коју свакодневно наглашавају како Американци, тако и остали део света. Са друге стране, ако би америчке трупе и стигле у Авганистан, и стационирале се у Авганистану, онда би тамо остали унедоглед, јер би то значило да су увучени у рат, који би их коштао много америчке крви. Наиме, био би то рат у коме би било крви до колена.

– Да ли то значи да су упозорења, која се често чују ових дана, како би овај амерички рат много дуже трајао од вијетнамског, а последице би по америчку власт, самим тим и амерички народ, биле несагледиве, тачна?

Др Садун: То је тачно. Радио сам у Авганистану седам година. Био сам саветник у амбасади Ирака у Авганистану од 1982. до 1988. године. Авганистан није као Ирак или Савезна Република Југославија, и америчка ратна прича у којој је она надмоћна светска сила, тамо би брзо пала у воду. Знате, Савезна Република Југославија и Ирак су биле америчке мете из ваздуха, али без обзира на то Ирачани су успели да оборе 300 америчких авиона, а наравно, читавом свету је познато како је изнад Србије, поред осталих америчких авиона, оборен и чувени невидљиви Ф 17. Географски посматрано и Ирак и Савезна Република Југославија су равнице у односу на Авганистан. Са друге стране, Авганистан је неразвијена земља, па се поставља питање: које објекте Американци могу да гађају и руше у Авганистану? У Авганистану живи народ који је навикао да се стално бори, већ низ десетина година живе под ратним условима. Крију се по планинама, али то никако не значи да Авганистан нема своју традицију и цивилизацију и културу. Није наодмет подсећање како су Авганистанци били први међу енглеским колонијама, који су избацили Британце из своје земље, 1919. године. Дакле, реч је о народу који је поносан и који када осећа да ће бити нападнут и подвргнут жестокој агресији једне стране силе има потребу за уједињењем. Значи, америчка агресија ће ујединити народ Авганистана.

У склопу читаве ове приче, а како би се ситуација Авганистана што боље разумела, неопходно је подсећање да су совјети када су одлучили да повуку своје трупе из Авганистана, 1989. године, Ахмед Шербен Шири Мерсауд им је условио да предају своје тешко наоружање, ако желе да прођу кроз један део Авганистана, који није ништа друго до теснац и зове се Беншир, а то је, уједно и

једини пут из Авганистана ка тадашњем СССР, односно, данашњој Русији. Дакле, тај теснац Беншир је географски мост између исламских земаља и Русије. У случају да Американци још једном насадну на изазивање рата, онда је сасвим сигурно да ће их тај рат много коштати.

– Као човек који је провео седам година у Авганистану, могли би сте да нам појасните ситуацију између опозиције и талибана у Авганистану, и то, у смислу какву улогу има Америка у данашњем грађанском рату талибана и авганистанске опозиције, о чему нас свакодневно информишу разноразни медији!

Др Садун: Већина муслиманских партија, које се воде као данашња авганистанска опозиција, (двадесет осам политичких партија) некада су се бориле против совјета, уз свеколику америчку помоћ, и на крају су успели из Авганистана да избеже совјетске трупе, што је био амерички интерес тог тренутка. Тада су Американци, уз помоћ Пакистана, талибане наметнули као власт у Авганистану, што је створило велико огорчење код бивших пријатеља Америке, који су постали опозиција талибанима. Њихов највећи проблем био је у томе што су их Американци напустили и престали да им пружају било коју врсту помоћи. Сједињене Америчке Државе су својим дојучерашњим „партнерима“ окренуле леђа и на власт су довеле талибане.

Талибан је множина арапске речи талиб што значи ученик, дакле, буквални превод речи талибани, значио би ученици. Они су своје високе школе завршавали у Пакистану, и када, после избацавања совјетских трупа из Авганистана, политичке партије које су се бориле против совјета нису успеле да се договоре око успостављања власти у Авганистану, Американци су из Пакистана довели талибане, којима је то, наравно уз отворену америчку помоћ, пошло за руком.

Сада су се Американци састали са представником авганистанске опозиције Рубанијем, састали су се и са Сејахом и Хакмет Јаром, покушавајући да постигну дого-

в о р
к о ј и
њ и
м а
о д-





говара. Можда ће у томе и успети. Међутим, постоји једна веома важна ствар, која се мора имати у виду када се говори о народу Авганистана, а то је да се народ Авганистана, у тренутку када осети претњу од стране силе, по некаквом неписаном правилу уједињује како би избацили колонизатора.

— Како тумачите изјаву председника Америке, дату још 11. септембра, у којој каже да је Америка у рату, а да при том још увек не зна са ким је у рату и да ли је то било речено само да би се народ Америке умирио, или је то исхитрена и непромишљена изјава, какву један председник не би смео олако да изговара?

Др Садул: Џорџа Буша млађег, критиковали су и раније како је лош политичар, а са друге стране, већина америчких лидера је, макар до сада, била исхитрена у својим изјавама, а када избије скандал због неке њихове неодмерене изјаве, покушавају да „оперу руке“ изјавама типа: „Ми смо погрешили“. Буш је свакако, један од таквих несмотрених и исхитрених политичара.

Буш је у три изјаве изрекао три веома опасне реченице. Прва је управо ова како је Америка у рату, а не знају ко је кривац. Друга изјава је, објава крсташког рата, другим речима верски рат, и трећа изјава је: „Бићемо као што смо некада били, прави каубоји“. Дакле, он олако, на каубојски начин, изјављује оно што осећа и мисли, а то добар и промишљен политичар не би смео да ради.

— Америка се читавом свету наметнула као најбезбеднија земља, међутим, овај догађај од 11. септембра, показао је колико је Америка рањива на унутрашњем безбедносном систему, а, са друге стране, како је могуће да су америчке тајне службе у потпуности затајиле и доживеле покаут пред очима читавог света?

Др Садул: Америчке тајне службе су најбоље само у рањавању других земаља. Њихове тајне службе су, а што се, на жалост настрадалих цивила, показало и овом приликом.

међу најслабијим када је у питању унутрашња безбедност једне тако моћне силе. Са друге стране, овај напад који се десио Америци, уопште није лако смислити и извести.

Иначе, док сам радио у мнистарству иностраних послова Ирака, због природе посла, десетак пута сам био у Њујорку. Безбедносна процедура у Њујорку је много компликована, зато што има много странаца. Америчка администрација се бави политиком раслојавања и уситњавања већих у мање државе, пример за овакву тврдњу је на пример случај бивше СФРЈ, или амерички упорни покушај да подели Ирак на северни, средњи и јужни део. Са друге стране, Сједињене Америчке Државе чини велики број људи различитих националности, и врло се лако може распасти. Као илустрација овој мојој тврдњи, довољно је само погледати њихове полицајце; један је Јапанац, други Кинез, трећи већ ко зна одакле, такве су и све остале америчке службе, јер напросто Америка је скуп људи различитих националности, култура и цивилизација.

Зашто Америка води ратове против држава, углавном старије цивилизације од америчке? Дакле, реч је о државама у којима хиљадама година заједно и у сложним односима живи велики број људи различитог порекла, националности, вере, културе и традиције, између њих, неколико векова уназад, никада није било сукоба, све док се у њихове унутардржавне ствари није умешала Америка и...

Дакле, сви ови напади на Пентагон, на Светски тржни центар у Њујорку, онда она два авиона која су кренула на Белу кућу, аутомобил-бомба испред Стејтдепартамента, дакле, све те нападе извршили су људи који су били спремни на самоубиство, да жртвују себе и друге. Најтрагичније је што су ти људи и успели свој наум да спроведу у дело и поред америчких обавештајних служби, чијом способношћу се Америка хвалила, а те службе, доживеле су потпуни крах и фијаско. Рекло би се како оне више уопште не постоје, јер те моћне америчке службе, нису заштитиле америчке цивиле!

Сједињене Америчке Државе би морале да се запитају зашто им се то десило и како ће убудуће решавати такве проблеме. Извесно је да Америка мора да буде храбра и да призна истину и себи и свом народу. Председник Ирака, господин Садам Хусеин, одмах им је по овом немилу догађају упутио писмо, у коме позива све Американце, а посебно представнике власти на доношење разумних одлука, а да присебност у доношењу одлука мора да буде приоритет који би требало да носи политичка мудрости, а, да при доношењу евентално, агресивне одлуке, не буду исхитрени.

Нажалост, Америци се кроз тај 11. септембар вратило сво зло и неправда које су чинили Ираку, Савезној Републици Југославији и другим државама које су се нашле под њиховим ударом. Ирак је готово потпуно уништен, ниједан објекат, ниједна цамија, црква, школа, болнице, нису остављене по страни. Они су све бомбардовали. Сигурно се сећате оног случаја када је бомбардовано склониште. Видите, на том склоништу је крупним словима писало склониште, у њему је било 400 породица, и сви су изгорели. Да ли су Американци тада покушали свом народу да објасне, зашто су бомбардовали склониште у Ираку?! Да ли су икоме покушали да објасне како у Ираку, месечно умире шестотина деце?! Како су објаснили да се у Ираку рађа на хиљаде ретардиране деце, а све то због коришћења бомби са осиромашеним уранијумом, којима Американце већ годинама гађају Ирак, и то преваходно цивилне објекте?!

Дакле, Американци морају и све остале народе и државе да сматрају себи равним, не смеју више да се понашају тако потцењивачки и тако охоло према осталим народима света! Ако желе да живе у миру и у стабилној земљи, у којој ће и даље моћи да раде на развоју своје економије, морају да забораве на примењивање насилничке политике, каква је америчка политика последњих година. Када се

то догоди, онда ће их остали свет поштовати. Међутим, ако представници америчке власти наставе са политиком какву су водили, па и ако уђу овај рат који су најавили, морају да знају да ће то бити дугорочан рат и коштаће их веома скупо, у сваком погледу.

— **Каква је данашња улога Русије у америчкој објави „рата тероризму”, поготовто ако се има у виду како су се руске тајне службе, неколико дана после 11. септембра, огласиле са информацијом да поседују доказе који указују да је кривац за напад на Америку Осам Бин Ладен?! Да ли, евентуално, Русија одговара америчко ратно исцрпљивање у Авганистану, или можда, „борба” за светску превласт између Америке и Русије улази у неке нове сфере?!**

Др Садун: Не знам из којих извора су добили и извукли такву информацију. Русија нема добре односе са талибанима, који су власт у Авганистану, а Осам Бин Ладен се сматра њиховим човеком, човеком коме су они свих ових година пружали заштиту. Могуће је да су светски медији преувеличали име и значај Осам Бин Ладена, па тако, по том медијски наметнутом мишљењу, „иза сваке терористичке акције стоји Бин Ладен”, можда је и то умногоступало и на руске медије. Са друге стране, не сме се изгубити из вида чињеница како Руси имају проблеме са Чеченима, можда постоје неки тајни међународни договори за које ми не знамо, а по питању таквих тајних споразума, Американци су мајстори свог заната.

— **Неколико дана после напада на Вашингтон и Њујорк, амерички званичници су спекулативно изјављивали, како имају податке да је Осам Бин Ладен, недељу дана пре напада на Америку, био у Ираку?**

Др Садун: То нисам чуо, али је сасвим извесно, како Америка по сваку цену жели у целу ту игру да увуче и Ирак! Немојте заборавити, Бушова породица као и ставови Дик Чејна и Колин Пауела и заснивају се на потпуној агресивности усмереној ка Ираку, јер осећају да су изгубили рат против Ирака, који су неправедно и безразложно и повели против ирачког народа, а све под некаквим њиховим, већ добро знаним измишљеним тврдњама. Американци су због тога изгубили главу, а председник Ирака Садам Хусеин, ирачка влада као и народ су и поред свих неправедних санкција и америчког бомбардовања опстали, пружајући и даље отпор америчкој агресивности. Дакле, амерички планови и претензије према Ираку су крајње неуспешни и неостварљиви. Они су на сваки начин покушали да угрозе и униште Ирак, али Ирак се није предао. У скаладу са досадашњим америчким понашањем према Ираку, ми сасвим извесно



**“In the name of God, Most Gracious,
Most merciful”**

Open letter from Saddam Hussein to the American peoples and the western peoples and their governments.

Once again, we would like to comment on what happened in America on September 11, 2001, and its consequences. The comments we made on the next day of the event represent the essence of our position regarding this event and other events, but the aftermath of what happened in America, in the West in particular and in the world in general, makes it important for every leader to understand the meaning of responsibility toward his people, his nation, and humanity in general to follow up the development of the situation, to understand the meaning of what is going on, and hence to elaborate his country's and people's position so as not to restrict oneself to only following the event.

очекујемо овакве или онакве америчке оптужбе. Све оптужбе на рачун Ирака, које би се, евентуално, могле чути, ових дана од америчких представника власти падају у воду, јер су многи амерички извори потврдили да Ирак нема никакве везе са Осамом Бин Ладеном, као ни са нападом на Њујорк и Вашингтон.

Уосталом, читав свет зна да је Ирак под дугогодишњим неправично наметнутим санкцијама, па се поставља питање: како Бин Ладен да стигне до Ирака. Читав Ирак је, малтене, под потпуном контролом америчких и британских трупа, и са иранске и кувајтске стране смештене су америчке трупе, како Бин Ладен да стигне до Ирака, а да га нико од америчких и британских трупа не примети?! Дакле, та америчка теорија о некаквој ирачкој повезаности са Бин Ладеном, у потпуности је неодржива, јер пред стварним чињеницама пада у воду, а то знају и Американци. само ето, на још један начин траже разлоге који би оправдали њихову светску ратну политику, односно њихову колонизаторску улогу!

Лик Осаме Бин Ладена је врло познат, па се још поставља питање: како бисмо га сакрили?! Јасно је да Ирак нема никакве везе са Бин Ладеном, али и да имамо, ми бисмо се поносили, јер је он заиста прави, добар борац, што ни у ком случају не значи, како ми благосиљамо било какав облик напада усмерен на недужне жртве.

Кад већ говоримо о цивилним жртвама Америке, морам да нагласим како је Ирак послао саучешће породицама настрадалих, а потпредседник ирачке Владе Тарих Азиз, такође је послао своје изразе саучешћа породицама настрадалих америчких цивила.

Ми смо свакодневно подвргнути терористичким акцијама и како онда ми, уопште можемо да подржимо било који облик тероризма, тако да су све медијске спекулације тог типа врло нереалне, затим увредљиве, а ако хоћете, и врло су непримерене, било ко да их је изрекао, чак и у виду

алузије, али када је Америка у питању, све се може очекивати. Илустрације ради, напоменућу како је протекао тај 11. септембар у Ираку. Тог дана бомбардован је југ Ирака, и ми смо оборили један од америчких авиона, који нас је бомбардовао, и приликом овог напада, такође су жртве били, недужни цивили, само цивили Ирака, а не Америке. У таквим условима живота, а Ирачани тако живе већ целу деценију, нереално је бавити се тероризмом, јер ми сваки облик тероризма осуђујемо.

Председник Ирака Садам Хусеин је послао три отворена писма и Сједињеним Америчким Државама и свим моћним силама Запада, у којима их све позива на разумно и мудро понашање, пре него што донесу неку непромишљену и исхитрену одлуку, због које би се касније могли кајати, због које би се можда кајале и многе друге моћне земље света.

Са друге стране, тог 11. септембра, преко телевизије сам пратио шта се дешавало у Америци, и тада ми је на врата зазвонио комшија, Србин. После конвенционалног поздрава, рекао ми је: „Ево, ово је само делић исплаћених дуговања за све страхоте које су наше две земље доживеле од Америке“.

Наравно да ми је жао свих недужних цивила, ми Ирачани, као ни Југословени не желимо да ликујемо због ових трагичних догађаја који су потресли Америку, страдање недужних грађана је увек страшно, ево и ваше владе, Републичка и Савезна су такође послале Америци изразе саучешћа, и верујте, сигуран сам да су наша саучешћа међу најискренијим, јер ми знамо како изгледа када због тероризма, организованог или индивидуалног, страда велики број цивила.

Са друге стране, савим је природно да Срби не могу лако да заборавају како су их Американци седамдесет осам дана бомбардовали, уосталом, видело се то и на утакмици Партизана из Београда и Рапида из Беча, по пану на коме је писало 1:0, резултат који није везан за фудбалску утакмицу, али то се ни у ком случају не може схватити као ликовање. Исти је случај и са Ирачким народом, који такође не може да опрости америчким бомбама, због којих много недужних гине, због којих се рађају ретардирана деца, и то је нешто што би Америка морала да схвати, јер америчка политика двојних аршина, ни код једног народа, који је страдао од НАТО бомби, по природи ствари не може да има оправдање, па самим тим и ни страдање америчког народа не може код наших народа да наиђе на потпуну саосећајност. Извесно је да нам је жао цивила као недужних грађана, који нису криви због погрешне политике коју је Америка годинама водила, али...

Породице погинулих америчких цивила требало би све да учине како би се разбуктале страсти смириле и код њих лично, а и код њихових власти. Јер, у случају да те страсти крену у нежељеном правцу, онда се то неће моћи тако лако зауставити, како се можда чини на први поглед.

– Стиче се утисак како је после 11. септембра и трагичних догађаја, који су погодили Њујорк и Вашингтон, израелска војска учестало кренула у нападе унутар Палестине, и да су некако, управо они, можда, имали највише користи од те трагедије, јер је све указивало на то да ће се већи део моћних земаља света окренути против муслимана...

Др Саду: Да, да они су готово целу Палестину освојили. Не желим да нападам ни да осуђујем, а ни да прејудуцирам неке ствари, али је чињеница да су захваљујућим таквом нападу, и раније, не само сада, Израелци, ционисти, увек то користили управо као и сада, на начин који њима највише одговара. Нажалост, не само цивилних жртава Америке, већ и читавог света, Израелци су тај трагичан догађај искористили за напад на све раније учртане циљеве Палестине, да похватају све сумњиве Палестинце и да употребом силе униште све објекте који су им сметали.

У неколико менхетенских улица, као што је на пример, Пета авенија, живи најбогатији слој Јевреја, не желим да нападам, осуђујем ни алудирам, већ само да пренесем оно што сам чуо из Њујорка. Извесно је да ционизам влада светом преко медија и контроле новца. Већина запослених у

Second open letter from Saddam Hussein to the peoples of the United States, Western peoples and governments

In the name of God, the most Compassionate, the most Merciful.

Once again, we make a return to comment on the incidence that took place in America on September 11, not for its significance as such, but for the implications surrounding it and its ramifications in terms of results on the level of the world of which we are part or rather a special case as a nation known as it is with the basis and uniqueness of its faith.

On previous occasions, we have already said that the United States needs to try wisdom after it has tried force over the last fifty years or even more.

We still see that this is the most important thing the world must advise the US about if there is anybody who wants to say something or adopt an attitude towards this incidence, and who is concerned about world peace and stability. This is the case if the US and the world are convinced with the dictum and the verdict, namely that what has happened came to America from without, not within.

It is among the indisputables in the law or general norms, in dealings, in social life, and even political life, that any charge should be based on evidence if the one who makes the accusation is keen to convince others or has respect to that who listens to the accusation or is concerned with it as part of the minimal obligation of his duty. But the US has made the charge before verification, even before possessing the minimum evidence about such a charge. It has even not availed itself the opportunity to verify things, first and foremost. It started a drive of incitement and threat, or said something irresponsible by broadening the base of charges to include states, circles and individuals.

American officials set about making charges or giving the guided media, the Zionist media and its symbols within the authority and outside it a free hand in order to prepare the public mind for the charge.. What does this

„Близнакињама“ (Светски тржни центар, који је срушен, прим. аутора) су јевреји. Један од њих је градоначелник Њујорка и живи веома близу срушеног Тржног центра, затим у околини порушеног Светског тржног центра је велики број јеврејских јувелирница и радњи. А, у неким новинама је писало, како је већина Јевреја, који су радили у згради „Близнакиња“, недељу дана пре овог терористичког напада на Њујорк и Вашингтон, масовно су узели боловања. До сада још нисмо чули да је одређени број јевреја страдао у том нападу на Светски тржни центар. Један од познатих Њујорчана на питање: „Да ли сте чули или видели

да је неко страдао“? Одговорио је како нема таквих информација, наговештавајући, како су они, Јевреји имали свој празник, и да су углавном, због тога били на одсуству, како би што боље прославили свој празник.

У „Близнакињама“ су радили амерички Африканци, амерички Арапи, Италијани, Британци, и сви, или макар, већина њих је, нажалост, страдала. У отетим цивилним авионима, којима су извршени напади на Њујорк и Вашингтон, било је и арапских породица. Зашто нико, или можда, мени није познато, није објавио њихова имена? Не желим да осуђујем и нападам, оставићу читаоцима и вама да одговорите на то.

Американци су оптужили једног Египћанина како је наводно пилотирао првим авионом, који је ударио у Пентагон, затим су оптужена још два пилота пореклом из Саудијске Арабије. Они су проглашени извршиоцима, односно кривцима, а касније се испоставило да ти исти „окривљени“ већ годинама живе са својим породицама у Саудијској Арабији, а реч је старијим људима који су одавно пензионисани.

Нема дилеме како је реч о трагичном догађају не само за Америку, као најмоћнију светску силу, већ и за цео свет, али сасвим је извесно да је напад извршио њихов, амерички човек, који размишља на исти начин као они. Новцем Бин Ладен сигурно није могао да купи савест и свест једног човека, који би се жртвовао и свесно ишао у смрт, повлачећи за собом још небројано много људи. Такође је, готово невероватно да се пилот уплашио једног Арапина, који у руци има пластични нож, јер је, наводно, речено како су отмичари имали пластичне ножеве, којима су присилили пилоте да им препусте авио-команде. То је просто на граници научне фантастике, па и путници су могли да спрече те отмичаре у њиховом отмичарском науму, и на тај начин помогну пилоту да задржи команду над авионом?!

Можда нисам у праву, али ипак, по мом мишљењу виновници ових напада су Американци. Када смо сазнали за ову трагедију, били смо погођени због страдања невиних жртава, а што нас је, донекле, подсетило и на наше свакодневно страдање, на наше цивилне жртве, али без обзира на све што нам се десило, ипак сматрамо да се политика силе мора што брже и што хитније зауставити, а да светом завладају правда, једнакост као и међусобно државно поштовање и уважавање, што би целом свету донело неопходну стабилност!

Амерички политичари су читав низ година били заслепљени својом моћи, што се нарочито одразило у периоду после пада Берлинског зида, који је умногоме означавао америчку победу у хладном рату над Русијом. У том сопственом арогантном и надмоћном уздигнућу, Америка је заборавила како треба нормално поступати и како то изгледа одржавати нормалне односе са властима других држава света. Осећај моћи је потпуно заслепео и опио америчку власт. У тој својој заслепљености почели су да примењују силу. Почели су са Ираком, а онда се амерички списак „непослушних“ земаља само ређао и проширивао.

- Екселенцијо, какве су ваше процене, хоће ли се Америка одлучити за политику мудрости, или ће наставити, кријући се иза овог терористичког догађаја и великог броја цивилних жртава, да и даље води ратно-освајачку политику, стварајући на тај начин још више цивилних жртава?

Др Садун: У овом тренутку не постоје ни најмањи наговештаји да ће се Американци држати политике мудрости разлоге за такву, евентуалну, а погрешну америчку одлуку треба тражити, пре свега, у чињеници да Америка и



даље живи у неком свом свету, у коме је она најјача светска сила, а којој је задат ниски ударац на који она мора да одговори јер се осећа на неки начин, прозваном!

Сећам се изјава Мадлен Олбрајт у којој она говори следеће: „Када ми, Американци стојимо усpravно, гледамо свет с висине и зато цео свет мора да нас гледа из доњег, понижавајућег положаја“. Ово је заиста била крајње арогантна и потцењивачка изјава у односу на остале земље света. Затим, једном када су новинари питали Мадлен Олбрајт: „Да ли цена ваше политике, због које је умрло више од милион и по ирачке деце, има реалног оправдања“, Олбрајтова је одговорила: „Да, нема то везе. То је цена која мора да се плати!“ Шта год чинили, они ће се ипак једном замислити и схватити да треба да промене своју политику. Сасвим је сигурно, овог тренутка не постоји ниједна друга светска сила која би могла да стане испред Америке и да јој се успротиви, али ако наставе са опробаном применом своје

агресивне политике, Америка се неће само суочити са арпаско-муслиманском цивилизацијом... Ни у ком случају Американци не би смели у својој охолој надмоћи да заборављају на Кинезе, има их две милијарде. Индијце којих је сличан број. Уколико Америка настави са стварањем сукоба са познатим светским културама и цивилизацијама, нереално је очекивати како ће Америка бити та сила, која би из тих сукоба изашла као победник! У целој људској историји постојале су и веће и моћније империје и силе од Америке, али су ипак једног тренутка пропале. Да сам на њиховом месту и о томе бих размишљао.

Сједињене Америчке Државе, ако заиста желе да сачувају безбедност и будућност свог народа, онда морају да комплексно и реално да сагледају општу светску ситуацију, онда би морале да направе заокрет ка новој политици. Шта ће Америка постићи ако, на пример, убије милион Авганистанаца, или милион Ирачана, или милион муслимана из неке друге земље?! Уколико се тако нешто и догоди, па то историја забележи, то ни у ком случају не значи да Америка тиме треба да се поноси. Извесно је, Америка има ракете које могу да пре-





лећу континете и да такође, употребе своју атомску силу, али да ли је то у њиховом интересу и у интересу целог човечанства? Не, чини ми се да није!

– Појашњења ради, било би добро да нам објасните шта у ствари значи „дихад“, да ли је то свети исламски рат, ко га проглашава, и да ли аутоматски по проглашењу „дихада“ сви муслимани света морају у њему да учествују, и да ли је на видику нови светски рат?

Др Садун: „Дихад“ је један од пет постулата исламске вере, у случају да муслимани осете да је њихова религија угрожена, морају да објаве „дихад“ како би заштитили своју веру. Дихад, или како га још зову „свети рат“ објављује или председник, свето лице, или муслимански научници. То је веома опасна и тешка одлука, и као таква она се врло ретко и тешко доноси. У случају да се сви председници из арапских и муслиманских земаља договоре, као и сви поглавари муслиманских секти, које су признате, и објаве „дихад“, тада је сваки момак од тринаест година, па навише, у обавези да се прикључи тој борби. У ситуацији, на пример, ако се не одазове „дихаду“, сматра се богохулником и као такав мора да буде стрељан. Зато сам и рекао да је „дихад“ веома тешка и одговорна одлука, веома се ретко доноси, односно проглашава „дихад“.

Погледајмо реално, шта остаје талибанима и Бин Ладену да учине у ситуацији када председник најмоћније светске силе, Америке, њима објави рат?! Шта онда талибанима преостаје да ураде?! Сигурно је да они морају да користе своје најјаче оружје које имају, тако да њиховом представнику не преостаје ништа друго, него да објави „дихад“, „свети рат“, јер је то једини начин да се заштите.

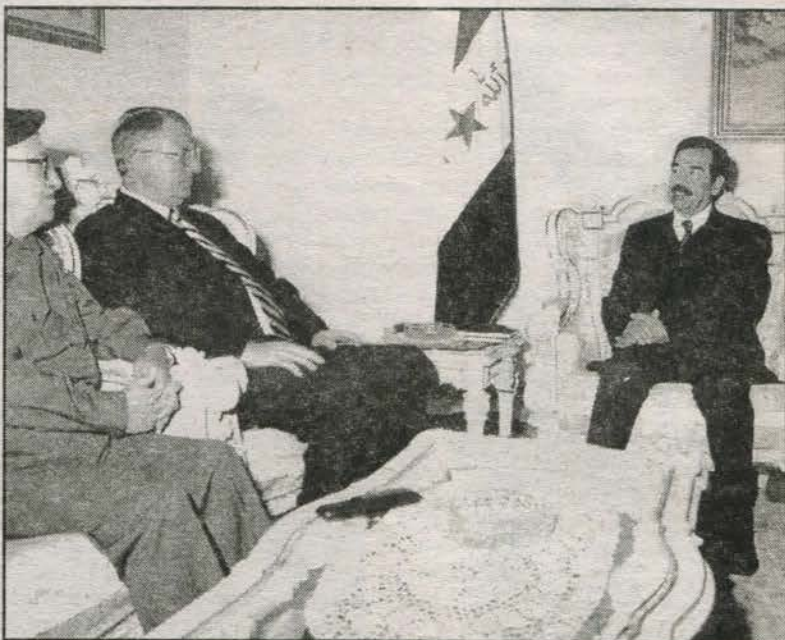
– Како бисте оденили изјаве српских политичких лидера, поводом страдања америчких цивила?

Др Садун: Све време сам пратио реакцију српских политичара, и неке изјаве које сам тих дана чуо од њих, одсликавале су право стање и слику, не само политичара, него уопште читавог народа, који је много пута у својој историји неправедно страдао. На пример, изјава поводом тог немилог и трагичног догађаја, а коју је дао др Шешел, како су Американци пожњели само оно што су засадили, је суштина, истина и као таква она је неспорна. Да-

кле, у америчким рукама је срж овог проблема. Чини ми се да је и Свилановић, савезни министар иностраних послова, рекао нешто у смислу: „Очекујем да ће доћи до промена у америчкој политици.“ Потпредседник ваше савезне владе, Лабус, наговестио је како ће сада свакако, доћи до промене у економским односима. Примедба председника СРЈ, Коштунице како евентуална примена силе не би била најздравије и најбоље решење за Америку и свет, је такође реалност. Српски премијер Ђинђић је изразио велику бојазан како би могло доћи до великих радикалних промена на светској политичкој сцени. Саопштење Социјалистичке партије Србије је такође било веома јасно. Дакле, постоји светско поклапање мишљења свих политичара, без обзира на страначка и идеолошка опредељења, да проблеме треба решавати, искључиво разумски. Наравно, уз неизбежни договор, како би борба против тероризма била што успешнија.

Ми, Ирачани се молимо богу да се Американци држе разумних одлука. Нажалост, чули смо и читали неке изјаве познатих писаца ваше земље, који нападају муслимане, и код њих је видљива врста неразумевања за Арапе и муслимане. Благо речено, а без жеље да прејудуцирамо ствари, изгледа као да су ти људи потишљани од стране Израела и циониста, да дају такве изјаве и да тако пишу о нама. Међутим, они су у мањини и као такви не показују право расположење српског народа према Арапима и муслиманима. У пријатељство између муслимана из арапског света и српског народа, уопште не сумњам, уосталом, и наша историја, као и добра економска и политичка срадња то показују на најсветлији начин.

У свом трећем писму, које је председник Ирака Садам Хусеин, послао америчким државницима, као и осталим политичарима моћних западних сила, нагласио је како Америка мора да заборави на политику примене силе, да не подржава ционистички покрет, на коме се интензивно ради како би дошло до отвореног сукоба између хришћанског и муслиманског света са једним циљем; контролisanje читавог света. Такође, председник Хусеин је сугерисао САД и другим моћним земљама света, како би напредак Америке и целог света требало да се базира на примени политике поштовања народа и земаља, а ционистичке тежње, које теже уништењу читавог света, морају бити што пре остављене по страни и заборављене.



СЛОВЕНАЧКИ ЈУРИШ НА СРПСКО ТРЖИШТЕ



Дирекција за градско земљиште и путеве града Београда продала је Словенцима огроман плац у срцу Новог Београда без икаквог конкурса. Не зна се ни када, ни колико је плаћено, једино је сигурно да је трансакцију омогућила досовска власт

А сад, све Јово наново, све испочетка, као да рата никад није ни било. Словенци поново долазе у Србију да нам продају свој „Фруктал“, своје „Горење“ и уопште сву ону робу која на Западу не може да прође ни под разво. У непосредној близини зграде СУП-а Нови Београд, иза леђа СИВ-а 3, увелико се постављају цеви за централно грејање и крчи шума која је посађена у време изградње Новог Београда. На огромном плацу, абнормалне квадратуре, све врви од радника, грађевинских машина, а новобеоградским авенијама простире се рески звук моторних тестера. Гради се нови „Меркатор“, вероватно највећа робна кућа најугоистоку Европе. Или на Балкану, како то Словенци воле да разграниче. Себе од свих осталих из бивше Југославије.

У односу на започето здање, судећи по квадратури узетог земљишта, сви ранији пројекти „Меркатора“ у другим деловима растурене Југославије биће бачени у заборав. Наговештена грандиозност овог грађевинског подухвата нам тако још једном директно удара шамар. Ми, Срби, нижа смо раса за Словенце када је у питању заједнички живот, али смо и те како добри као сировинска база и потрошачи њихове некавалитетне робе. Ово нису флоскуле, све наведено је лако аргументовати. Не треба трошити пуно

речи да се докаже колико нас воле и цене они који су нам убијали децу, као захвалност што смо их примили у Србију када их је прогањао Хитлер.

Тих последњих дана братство-јединствене Југославије довели су у Словенију плаћенике из Холандије и Немачке, огрезле убице који су се иживљавали на голобрадим и неоружаним младићима у униформама тадашње ЈНА.

То им никада не смемо заборавити, на то немамо права.

За другу тврдњу не треба пуно мозгања. Лако је доказати да је словеначка роба некавалитетна. И то само у једној реченици. Што је не продају на Западу, директно за девизе? Па макар и у суседној Италији, тек понешто, чисто да су присутни на овом тржишту. Не, словеначки маркетинг тутњи просторима на којима је суверено владао у Титово (за њих Кардељево) време, када су у земљи изолованој од западњачког луксуза имали монопол над најширом могућом лепезом производа. Велика већина данашњих потрошача у Србији још увек се сећа тих титоистичких времена у којима је једино „Леснина“ имала добар намештај, „Горење“ најбоље фрижидере и телевизоре, „Елан“ скије, а „Фруктал“ сокове. Па нормално да су имали најбоље, када тадашња власт није дала да ништа друго уђе у земљу, а

Србију подвргла најбезочнијем комунистичком експерименту. Док су Срби били самоуправљачи, Словенци су били успешни менаџери и уопште бизнисмени. За њих нису важила строга самоуправаљачка правила, нити су раднички савети имали пресудну улогу у освајању нових тржишта или производа.

Данас, читаву деценију после избијања грађанског рата, који је почео у Словенији, а завршава се ових дана у Македонији, Словенци се понашају као да се ништа није догодило. Долазе у срце наше престонице да нам за велике паре уваљују свој бофл.

Уз помоћ ДОС-а

Балканска трговачка велесила „Меркатор“ сигурно не би ушла у Србију на велика врата да јој није помогла досовска власт. Дирекција за грађевинско земљиште и путеве града Београда, у чијој је искључивој надлежности овај плац на Новом Београду, продала га је Словенцима без икаквог конкурса. Не зна се ни када, ни колико су га словеначки трговци платили, једино је сигурно да је трансакција обављена после 5. октобра прошле године, дакле у мандату нове досовске власти. Не треба посебно напомињати да је обавеза Дирекције, као градске службе, да ради јавно, да путем конкурса прикупља понуде, што подразумева пуну равноправност свих заинтересованих. Заинтересованих за ово земљиште је увек било много, јављали су се надлежнима у градској Дирекцији годинама уназад, али тадашње градске власти нису журиле са продајом. Јављали су се и домаћи и страни инвеститори, али без успеха, све се завршавало са одбијањем Дирекције да распише конкурс.

Октобарском револуцијом ствар се из основа мења. Пошто од силних обећаних марака и долара из иностранства нема ништа, досманлије се бацају на прикупљање средстава из свих могућих извора. Тако је „Меркатор“ преко ноћи добио базу за освајање београдског и српског тржишта.

Империја „Меркатор“

Много пре тржишта Београда и Србије, у руке „Меркатора“ пала су тржишта Федерације БиХ, Републике Српске и Хрватске, и то управо овим редоследом. У Федерацију БиХ, исто као и у Републику Српску, Словенци су ушли без икаквог отпора, док им је посао у Хрватској онемогућавао Фрањо. Месић је наставио његовим стопама, протежирао је хрватске фирме, а комуналне и све друге инспекције уредно су наставиле да загорчавају живот пословођама „Меркатора“ у Хрватској. Исто тако, није било конкурса на којем би била прихваћена „Меркаторова“ понуда за изградњу тржног центра. Међутим, Стипе Месић је изненада попустио после разговора са Зораном Јанковићем, председником управног одбора ове пословне империје, тако да Пула и онедавно Загреб имају велелепне центре „Меркатора“.

Да ли је Месић попустио пред више хиљада (милиона) аргумената (у толарима, кунама или неким другим животињама) није наш проблем, али каква нас судбина очекује, и те како нас занима. На пример Републике Српске најбоље се види како јодлери освајају јужна тржишта.

Још 1998. године Бањалучани су се чудили откуд у њиховим продавницама словеначко млеко и млечни производи. Тако је почело, да би данас све





Зоран Јанковићу пријатељском разговору са Стипом Месићем приликом отварања загребачког огранка робне куће „Меркатор”

продавнице, широм Српске, буквално биле преплављене словеначком робом. И то нимало јефтином. На неки волшебан начин нестали су из излога јапански телевизори, италијански фрижидери, немачки кућни апарати, сокови из Србије, а на њиховом месту осванули су много скупљи производи из Словеније. И неупоредиво лошији, узгред буди речено. Очигледно да јодлери ништа не препуштају случају, колико се труде да радње затрпају својим бофлом, толико се труде да онемогуће приступ другим произвођачима. У време Додика, па и данас, када је у Банском двору Иванић, заиста није тешко границу Републике Српске учинити полупропусном, отвореном за словеначку робу и затвореном за сву осталу. Ако се уплати на правом месту, наравно. То је и те како исплатива инвестиција, јер се тако добије фантастичан монопол на тржишту, све се то очас компензује кроз високе цене.

Са таквим ценама, где су словеначки фрижидери скупљи од италијанских, на пример, јодлери на тржишту западних земаља могу да буду само смецни. Тако, још једном на пример, просечни Словенац иде у Аустрију да купи фрижидер „Горење”, јер му је јефтиније да га купи тамо него у Љубљани. Чак и када урачуна царину коју обавезно мора да плати.



Словеначки јашгар
Зоран Јанковић(ћ)

За Србе то не важи, има да плате сву ту разлику у цени. Када су у Републици Српској истребљени производи марке „Канди”, „Зануси” и слични, словеначки кутијаши за лед су абнормално поскупели. Заиста је смешно видети неки заостали, сто-двеста марака јефтинији, италијански фрижидер поред словеначког, много скромнијег и уопште лошијег по свим основама.

Словеначки Јанкович, чачански Јанковић

За компензацију лошег квалитета „Меркатор” на свом челу држи поменутог Зорана Јанковича, који оно „ч” на крају свог презимена има само захваљујући словеначкој транскрипцији изворног српског „ћ”. Иако у свим интервјуима избегава да говори о свом пореклу, у Словенији се као поуздано прихвата да је рођен у Чачку, исто као што се поуздано зна да је своју каријеру почео осамдесетих година у Хрватској. Радио је као трговачки путник за једну загребачку фирму, да би се почетком деведесетих, када је постало опасно бити Србин у Загребу, преселио у Словенију. У „Меркатору” се појавио 1997. године, некако у време, које ли случајности, престанка рата на територији бивше БиХ. Очигледно, његово постављење је маркетиншки потез којим Словенци истурају човека на југоисточно тржиште који тамо познаје партнере и који би јавности, пре свега српској, био прихватљив. Зашто српској? Зато што је српско тржиште, оно у Републици Српској и поготово у Србији, највеће и њима најближе на читавом Балкану. Што је најважније, има и највећу платежну моћ, без обзира на све санкције и ратове које смо преживели. Једноставно, Србија је богата земља. И Република Српска, у односу на хрватско-муслиманску федерацију. Зато је Јанкович(ћ) човек број један, зато што фактички ни не постоји ниједно друго тржиште на којем „Меркатор” може да профитира.

Тако нас ДОС враћа на почетак, у словеначки забран у којем смо триглавским јодлерима истовремено сировинска база и потрошачка гомила која гута све подвучено жутим. Из чега проистиче скоро научни закључак како су Словенци нама надређена нација, како су они паметни европљани, а ми, ето, глупи Балканци.

Све у свему, ДОС није могао да уради гору ствар. У ствари, могао је.

Да земљу у центру Новог Београда прода Хрватима.

Годишњи биланс (не)успеха досманлијске власти

Прошле године у ово време читава наша земља била је један велики скупи, предизборни плакат „осамнаесторице великих“, који су српском народу, кроз разноразне декларативне паролe, типа: „Да живимо боље“, помутиле здрав разум, и тако победили, а захваљујући „багер револуцији“, коју је на својим плећима изнео насамарени српски народ, па су досманлије сами себе поставили на властодржачки трон.

Уместо на белом победничком коњу, у нашу стварност ујакнали су најновијим блиндираним циповима, окружени гомилом оштрицаких момака, које зову обезбеђењем, а уместо обећаног нормалног живота, зајакнали су народ на све (не)дозвољене начине.

Највећу одговорност међу „осамнаесторицом величанствених“, свакако, сноси данашњи председник Савезне Републике Југославије Војислав Коштуница, који нас је, прошле године са сваке српске тарабе фиксирао својим хипнотичким погледом, поручујући нам: „Ко сме да вас погледа у очи“.



ПОБЕДА НАРОДА

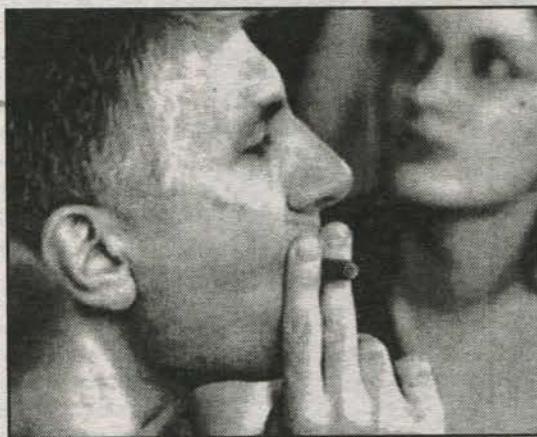
После годину дана од петоктобарске револуције досманлијске харачлије, које су у току последњих дванаест месеци успели да разграде и униште све што им се нашло у видокругу себичних и личних интересних сфера, а што аутоматски и директно погађа народ и државу, а да при том, о себи и ДОС-у и даље говоре, без стида и срама, као о спасиоцима српског народа. Ипак, ни српски народ није баш ни толико глуп, а бога ми, ни толико наиван, како досманлијска нема мисли. Данас више нема дилеме, Срби су схватили следеће:

-Од кад је дошао ДОС, идем глдан и бос.

-ДОС је антисрпска власт.

-Од демократских промена и ПБЕДЕ, Србима је једино остала БЕДА!

У току ових годину дана много пута су нас, транспарентно „уверили“ у то како нам је Запад највећи (не)пријатељ. Захваљујући досманлијској власти, сада са сигурношћу знамо како изгледају домаћи издајници, који су слаткоречивим лажима и преварама, још једном Србе и српску државу одвукли у предграђе апсолутне беде и сиромаштва. Захваљујући Коштуници, Ђинђићу, Човићу, Батићу, Чанку, Исакову, Кораћу, Перишићу, Љајићу и осталим из „осамнаесторице величанствених“ налазимо се још једном у предворју пакла. Само између пакла на оном и



овом свету, разлика је велика. Пре свега, не знамо како изгледа, уопште бити на оном свету, па нам је по логици ствари примереније и некако ближе и потребније да на овоземаљском свету живимо нормално, али не јадно и бедно, без морала и достојанства. Можда су стрпљивост и испосништво добра и поуздана карта за улазак у рај, без жеље да се упуштамо полемику између материјалног и духовног, ипак, чисто људски, рекло би се још и овоземаљски, српски морамо да приметимо, како ни наметнуто испосништво ни стрпљење српског народа, не подразумева недостатак људских и моралних вредности.

Од прошлог 5. октобра је прошло тачно годину дана. Рекло би се, ни мало, ни много, али довољно. Годину дана ДОС-овске власти на свим нивоима, било нам је довољно да се уверимо у неке основне чињенице и да схватимо да смо од понуђених промена, добили само лутање, политичко-идеолошко реваншизам, ДОС-овске кризне штабове, једноумне и зависне медије, америчко уцењивање, транспарентну транзицију која нам је, на личном примеру показала како изгледа стечајни поступак једне фирме, отпуштање, банкротирање, затварање-отварање новог шверцерског круга, на вишем нивоу, политичко-идеолошко хапшење без доказних аргумената о кривици, киднаповање, такође, виде-

ли смо како власт, односно полиција има нову униформу у којој је женска чарапа навучена преко лица део нове маскирне униформе, још смо видели како је српска, „одговорна“ власт вешто извршила отмицу Слободана Милошевића и то из српског затвора.

Затим смо видели како се БК телевизија (а по угледу на CNN), трудила да нам прикаже Милошевића у „хиљаду одлазећих поза“, ваљда са жељом да се што пре заборави да су социјалисти и Милошевић били ти, који су малој и неугледној породичној фирми из Пећи омогућили вртоглаво и брзопотезно богаћење. У последње време смо се уверили да одлуке државне важности и значаја не доносе ни Савезна ни Републичка влада, већ политбиром ДОС-а.

У међувремену, од „човека који увек може да нас погледа у очи“, Кошгунница је показао своју њањаву необавештеност и државничку неспособност, а Зоран Ђинђић је показао како она, стара РТСовска плувачина може да изгледа на овој „ослобођеној“ Новој РТС, и то на „демократски“ начин.

Што се Кошгуннице тиче, он је још понеки, „већ виђени“ манир наследио од свог претходника; амбициозну председниковицу. Разлика је само што нам је једна писала дневнике лично-идеолошке природе у којима је доминантну улогу поред деце, имало и цвеће, а ова нова председниковица која се бави искључиво научним радом, почела је да нам пише законе. Сачувај нас боже необавештених председника и њихових политички (не)амбициозних жена

У међувремену, вечити студент и поборник митингашког говора за скупштинском говорницом, преко ноћи је добио факултетску диплому, па ће, како га ономад Веља Илић назва, Чеда-Крцун, убудуће на тенане моћи да се повети својим пасијама; лупању нових ципова и ергели коња у Сурчину.

Још смо видели и како су неки потпредседници (анти)српске владе заложили читав свој политички ауторитет како би одбранили слободу хомосексуалне љубави, али на сву срећу Парада поноса је пропала, а њени учесници још дуго неће моћи да се подиче „својим поносом“, односно, болешћу. У овом „демократском“ лудилу, само нам је још недостајало да гледамо како се „срећни“ и заљубљени момци, страствено пипкају и „филмски“ љубе! Србија и овако муку мучи са наталитетом, па су ваљда, ове извитоперене, западњачке аждаје желећи да убрзају процес српског одумирања, одлучили да нам на „демократској тацни слобода“, сервирају још и геј љубав, и то као последњи светски модни хит. Хва-



ла им на томе, али, чак се и сфингерима и воајерима, који својом болешћу само мало заостају за педерима, ипак, више свиђа да вијају момка и девојку у интимним позама, него да буду модерни на америчко-енглески начин?

Дакле, прошло је годину дана од „историјског и демократског“ преврата и заиста, све се променило. „Историјски“ коалициони партнери, без превеликог труда, показали су нам на све могуће начине и позе, како њихова „демократија и слобода“ изгледају. Извесно је да је српски народ прошле године, 5. октобра, изгубио још једну битку а по некаквом неписаном правилу стигла нас је казна, типа: „Сјаши Курта, а узјаши Мурта“. Ко је поименце, у нашем случају, Курта а ко Мурта, више није важно, јер их је много; осамнаест странака, осамнаест лидера и свако хоће „свој део колача“.

Народ је још једном извисио, а пијанство изазвано уличном победом-свргавања претходне власти, као траг за собом је оставило мамурлук. Док је народни мамурлук трајао, досманлије нису губиле време и кренуле су у процес приватизације. Народ је од победе „демократије“ још био мамуран, када су досманлијски министри пркосно одлучили да „уцртано“ спроведу и у праксу, па су због своје охолости, надобудности, немара и лажи, једва извукли живу главу из „Заставе“ Крагујевац.

Дефинитивно, још једно српско отрежњење-много боли. Неприпремљену и мамурну српску јавност сустигла је трагична вест о томе како је отпуштени радник „Заставе“ Крагујевац извршио самоубиство, чиме је, на још један начин сликовито означено време промена, а које досовски режим још назива „структурним променама привреде“.



Афера Гавриловић изазвала је полемику и још једну народну сумњу у исправност прошлогодишњих избора и 5. октобар, изгледало је, као да ће прича о убиству бившег радника ДБ начисто „изгристи“ месо Демократске опозиције Србије. Међутим, само је тако изгледало. Скандал се десило, унутардосовска препуцавања су кренула, стала... Република влада није пала, о њеном поверењу се није расправљало у Народној скупштини Републике Србије, јер је на седници савременог српског политбироа, читај ДОС-а, тако одлучила већина. Која већина, нико није одговорио српском народу?!

Досманлијска морална прљавштина свом снагом је још једном запљуснула српско народно биће.

Упоредо са дугонајављиваним и обећаваним реформама, које би српском народу требало да обезбеде нормални живот, захваљујући хрватским новинама, на светлост србијанског дана испливала је још једна афера регионалног карактера, којом је представљено пословање „прагматичног“ србијанског премијера Ђинђића и црногорског сепаратисте Ђукановића. Заједничким дуванским „пословањем“, који се просто и једноставно зове: шверц дуваном, Ђукановић и Ђинђић, успешно су забавили хрватску читалачку публику, а српском народу Црне Горе и Србије су још једном показали како изгледају темељи нове и „одговорне демократске власти“, коју спроводе амерички и немачки послушници!

Аналогно „демократским“ дешавањима и аферама које прате досманлијске фотелјаше, народу су се дефинитивно огадиле и реформе и промене и транспарентност и ново-старо, и кратко памћење, и трајно трпно стање и кајање... Стрпљење српског народа се приближило опасној граници бесног усјања. Још једном су Срби преварени, а њихова очекивања изиграна.

Борба за власт ради власти је нешто што народ није очекивао прошле године 5. октобра, али, нажалост, то је доbio.

Прошлогодишња победничка позиција ДОС-а није само уздрмана лошим пословањем, правним незнањем, брзоплетом изреченим предизборним обећањима, неспособним кадровима, унутардосовским препуцавањима и свакодневним аферама, већ је тријумфална победничка позиција у потпуности згажена и на пољу економије, што се директно одражава преко народног буђелара, који је константно празан.

Добија се утисак како је српски народ на једногодишњем путу од потпуне међународне изолације до апсолутног међународног признавања, чиме се транспарентна досовска власт надмено хвали, дефинитивно дотако дно живота! После победничке еуфорије, пијанства, мамурлука и трежњења народу је јасно како је, дно дна једина права слика српске стварности!

Испоставило се да је ова данашња досманлијска, међународно призната земља СРЈ, а којој значајни светски моћ-

ници за сада имају само декларативно-уцењивачку жељу да помогну, у време прошле власти имала за 20-30% већу производњу, контролисане цене основних намирница, те је аутоматски и народ имао стабилнију и економску ситуацију. Данас се живи много, много горе него прошле године, у томе се слажу сви, чак је и Завод за статистику, потврдио ову чињеницу. Толико о економској моћи Србије, чији премијер планира да кроз две или три године увози радну снагу!

После само годину дана обављања власти на свим нивоима, и огромне подршке и стрпљења народа, ДОС улази у крајње несигурну садашњост, пре свега захваљујући неспособности и грабљивости досманлијских лидера, а понављајући зато што ништа од обећаног нису испунили. Народно је данас, само после једногодишњег досовског харачења, јасно све, а пре свега, да ће појединци који инсистирају на хитром процесу приватизације, која би се слободно могла назвати, убрзаним крчмљењем друштвене имовине, или још једноставније, багателном распродајом, имати добар



процент зараде, и то у милионима марака, долара, или још модерније и светскије, евра. За то време, док српски народ гладује и ишчекује макар зрнце обећаног, лидери „осамнаесторице величанствених“ се медијски препуцавају, прсећи се поштењем као курве из јефтиних бурдеља, или заклинајући се у правну државу у којој до сада још ништа није урађено и промењено по закону. Више је свима јасно да су на површину, већ крајем пролећа, испливали огољени страначки и лични интереси онога што се зове Демократ-

ска опозиција Србије, крајем августа ти интереси су покуљали силовитом снагом, а сада потпомогнути празним српским џеповима, постали су још огољенији.

Народ је, готово изгубио стрпљење и извесно је да за оне који чине ДОС, више нема поправног. Народ хоће нове изборе, нову власт. Народ не тражи више ништа од досманлије, не очекује много, само вапи и жели, да досманлије одрже изречено обећање, прошле године 5. октобра, да ће након годину дана власти расписати нове изборе на свим нивоима!

Међутим, изгледа је сасвим оправдана народна бојазан да ће ових дана Срби још једном добити поражавајући, декларативни, догматички и преварантски одговор на оно чувено питање: „Ко сме да вас погледа у очи“, јер је пут од државотворности, легитимности и одговорности према народу, закочен због „необавештености“.

Прича о ДОС-у као миљеницима светских моћника и као одговорној, транспарентној власти земље која је у транзицији, близу је краја. За њих нема поправног, за само годину дана су успели да покажу како ништа не знају осим да се боре за личне интересе и материјално богаћење. Да ли је српски народ зато гласао за вас прошлог 5. октобра?!

ДОС-овска друштвена кретања

ЧАНКОВИЗИЈА

СЕ ПРЕДСТАВЉА



Да ли је „Д“ дан Ненада Чанка био очекиван, или представља изненађење за прошлогодишње петооктобарске ПОБЕДНИКЕ, који се још увек зову Демократска опозиција Србије? То није ни важно, јер су изгледа досманлије колективно „оболеле“ од необавештености, па се сада као чуде што Чанак удара штапом и ногом по баченој табли РТС Нови Сад. Било је само питање тренутка када ће Чанак да пресвуче „уштогљено демократско“ одело, које га је видно гушило и обуче арлекински фрак, не би ли још мало забавио, својим неконтролисано израженим, забављачким темпераментом житеље, пре свега Војводине, а онда и све остале. Прошле године у предизборној кампањи, први пут смо уочили забављачку црту у карактеру ненада



да Чанка. Било је то у време док су досманлије слаткоречиво обећавле нормалан живот, а Чанак, ваљда да би дао што већи допринос изборној кампањи ДОС-а, показао да зна да пева и то на Енглеском језику (без акцента, прим. аутора). Сада смо видели како уме арлекински и неконтролисано да псује, вређа, а по потреби, и да гази, али ту нема места чуђењу!

Вероватно Управни одбор РТС, а ни Црквењаков генерални директор Радио Телевизије Србије, нијсу ни слутили шта ће се у Новом Саду дешавати, и које ће се све последице изродити због једне „безазлене“ одлуке, када је тог 9. октобра у Београду одлучено да ће нови директор РТС Нови Сад бити Петар Јовановић. Међутим, тај одабир се ни у ком случају није уклапао у Чанкове жеље, јер се он залагао за извесног Александра Кравића и његово директорско именовање. Елем, десило се шта се десило. Одлука из Београда је стигла путем електронских медија и ту настала бесплатна представа познатија као „Чанак-шоу“. Срећа, па рестрикције електричне енергије још нису поче-

ле, тако да смо сви имали прилику у касном вечерњем термину дневника, свих медијских кућа да гледамо ову такорећи бесплатну представу, у којој је главни арлекин одиграо и законодавну и извршну власт. Истини за вољу, легитимитет за ову представу, и још

једну успешну промоцију онога што се зове „демократска“ власт на свим нивоима. Чанку је пружио Војислав Коштуница и ДОС! Можда би се појединци из ДОС-а, данас врло радо опрали те одговорности, али немају куд, јер оно што смо имали прилике да видимо, пре неко вече, не виђа се сваки дан.

Овим је показана досманлијска транспарентност на „најбољи и најрепрезентативнији начин“, у то ваљда, више нико не сумња. Шта ћете, нису сви тако способни да сами глуме, режирају и одлучују. То може само он – Ненад Чанак!

Чанак нас је после свог промотивног кабаре-шоу, интензивно забављао изјавама које су под појмом прозивки и притужби, по правилу биле упућиване осталим





да „имају” право да „узму”, оно што им „припада”. По таквој логици, чији су утемељивачи петооктобарски револуционари, све припада њима, а народу ништа! Стварно, тако и јесте од прошлогодишње багер-револуције, народ се више ништа не пита. Све је већ речено!

Доласком поБЕДНИКА на власт у свим облицима је испливала читава мимикрија лаж и најнижег политиканства. Уместо нормалног живота српски народ је добио свакодневну досманлијску представу, али то нас стварно много и скупо кошта. Ако су на власт и дошли уз лупање бубњева, то не подразумева да држава и народ треба да нам иду на добош, а по свој прилици, и досовским обећањима, ми смо већ на добошу.

Чанак је пред очима целог српског народа прогласио своју независност, јер су га, како каже, изнервирале досманлије из Београда, својим свакодневним лажима. Још је Чанак, неколико дана касније признао, опет јавно, како га је премијер Ђинђић око аутономије Војводине слагао најмање двадест пута. Српски премијер га није демантовао, и сада опет не знамо ко говори истину – Чанак или остали, који се саблажњавају над оним што је Чанку обећао премијер Србије!

Да ли због РТС Нови Сад, забављача Чанка, или због беде и сиромаштва, због државе која је на добошу, штапа и шаргарепе, али све је извесније како се са свих страна чује: оДОсте у историју као најнечаснија српска власт!

лидерима ДОС-а, јер је Чанак, напросто индивидуалац. Дакле, у њему никада и ниједног тренутка није било свесно-злонамерне оптужбе, већ само чудног усхићења докле могу да „отплове” глупост и грабљивост његових досманлијских колега. Није то ништа чудно, а ни ново, ако једна Црна Гора може да има забављача у зрелим годинама, Новака Килибарду, што не би и Србија имала једног сличног „докера”! Никад се не зна, шта ће, и ко ће, када и коме, бити потребан.

Да ли је Чанак био потребан ДОС-у, или ДОС-у Чанак, више није ни важно. „Демократске” маске су одавно попадале, а сада је на ред дошао и „де-

мократски” стриптиз, јер, како и којим именом другачије назвати лажно досманлијско ишчуђавање због арлекинског понашања Ненада Чанка.

Па, зар се слично Чанку, а још је на значајнијој функцији него поменути политикантски увеселјивач, не понаша и председник Народне скупштине Републике Србије, Драган Маршићанин?

Један баца РТС-ову таблу и гази је уз псовке, а други, опет пред камерама, баца књигу у корпу за отпатке уз неизбежне циничне коментаре. Културно и демократски, зар не? Да ли нас таквој демократији и таквом грађанском понашању уче они, који се заклинају у своје „добре” намере и жеље?! Које је добро због таквог бахатог понашања, онога што се зове власт на свим нивоима; њима или нама који смо „осуђе-ни” свакодневно да их гледамо и слушамо.

Каубојски начин Чанковог пиштољероског упада у зграду РТС Нови Сад, подсетио нас је на нешто што смо готово заборавили, а то је да су на потпуно исти начин и прошлогодишњи петооктобарски поБЕДНИЦИ ушли у зграду Радио Телевизије Србије у Београду. Дакле, Чанак је само поновио оно што је видео од својих досманлијских колега у Београду. У чему је, онда, разлика између Ненад Чанка и њих. Зашто они могу, а Чанак не може?

Разлике не постоје, осим што Чанак, у овој прилици није око себе имао Макија, Вељу Илића и осталу пучистичку „ла кампанелу”. Он је био само са својим штапом, пиштољем и обезбеђењем, а све остало дошло је само по себи... Дакле, сви су мислили



„Они којима смета овакав избор треба да објасне због чега им смета. Када бих ја урадио тако нешто против мене би, вероватно, била подигнута прекршајна пријава” – **Александар Поповић ДСС**

„Не пада ми на памет остављам људе без плате због нечијег дивљачког понашања” – **Александар Црквењаков**



„Воља Скупштине Војводине била је једно, а воља Управног одбора РТС нешто друго. Реакције у Војводини су показале да је преовладао политички тон у овој одлуци, а на овом примеру би сви заједно требало да се подсетимо обавезе међусобног договарања и културног опхођења” – **Гордана Чомић ДС**



ОТКИНУТИ ЛИСТ ИЗ ДНЕВНИКА ЈЕДНЕ ДОМАЋИЦЕ



НАРОДНИ ПОБЕДНИЦИ

Дубока је ноћ, од брига и свакодневних проблема, који се зову најоосновније преживљавање, не могу да заспим. Са терасе гледам звездано небо и уснули град, мој Београд, сабирајући и одузимајући још један досманлијски дан, недељу, месец и ево, целу јадну и сиротињску годину. Неколико дана у ову моју исповедаоницу-књигу, која ми помаже да се ослободим гнева и негативних емоција које ми набијају ови које сваки пут поздрављам са: о ДОСТА ми вас је, нисам убележила ни један једини ред. Имала сам кризе, пре свега због сазнања да ми, у случају опстанка досманлијске немани као и читавом српском народу, предстоји најгладнија и најхладнија зима. Гледајући и слушајући ДОСовнике, а све са жељом и ишчекивањем да су ови нови-стари новинари, нешто научили, па ће рећи народу и нешто друго осим муцајућих и сричућих подгузних хвалоспева о досманлијама, нарушила сам сопствено здравље... Ко чека тај губи време, коначно сам схватила, још да то уфасује остатак српског народа, па ће ми бити лакше, али тај дан није далеко. Осећам то. Знам!

Моје нервирање и грицкање ноктију трајало је све док нисам сазнала да и богати и моћни Американци страдају. Ко говори о Тржном центру, ја не! Мислим на саблажњавајућу вест како је сирота и лепа глумица из филма „Ниске страсти“ у болници. Неправда, али, ако и Шерон Стон, слатки сладострасни сан сваког потентног мушкарца, може да зафасује мождани удар, што онда не би, покачио и мене?! Е, мене вала неће, нисам слатки сладострасни сан мушкарца, немам кућу немам стан, немам

посао, немам пара, имам само изгладнелу децу, која се још увек добро држе, прави мајкини српски јунаци, и јуначину од мужа, коме прети отказ, јер није политичко-идеолошки подобан за поБЕДНИКЕ. Нема везе, преживећемо и остати здраве памети, јер напросто Срби су такви. Нико нам ништа не може, видели су то, а ако и нису скапирали, има времена схватиће и Американци, ми смо несаломивог духа. Духовно је код нас увек испред материјалног, зато смо морално јачи од њих.

Знам само једно; морам да помогнем својој деци да што безболније преброде, још ових мало преосталих гладних дана, досових поБЕДНИКА.

Зато ћу сада да пустим језику и истини на вољу и без гриже савести да испричам све сцене из живота српског народа, који је прошлог 5. октобра размишљао како је коначно дошла поБЕДА. Тачно тако, али без „по“, народу је остала беда, а „по“ је отишло и још мало иде, у досманлијске сламарнице и бућеларе. Српски народ сада више, стварно, захваљујући прошлогодишњој октобарској поБЕДИ, нема шта да изгуби, али... Очекује овај народ, ускоро...

Српски праг толеранције и надања је при крају...

Најавили су још једно поскупљење струје, а при том су нас још обележили по „бојама“ и то све по принципу: „дрвено волим те дрвено“, што би у преводу требало да значи најризичнију групу потрошача, односно, за ову досовску немам најпрофитабилнија. У „дрвеној“ категорији су највећи потрошачи електричне енергије. То су они јадници, који се греју на струју. Није искључено да због неизмирених





рачуна, ускоро добију и и црвени картон, па им одсеку струју, јер код досманлија нема „гледања кроз прсте“. Шта их брига, и овако, како досманлије најављују, струје неће бити, па им се исто хвата. Не знам у којој сам групи, али нема везе, надам се да ће се нешто променити. Уместо обећаног нормалног живота, добила сам, уосталом као и већина мог народ, штап, шаргарепу и конач. . . Али, ко им гарантује да нећу скупа са мојим српским народом поред десетак булдожера, а можда и више, дограбити и топуз. . .

Баш ме занима да ли су у програм „штедње електричне енергије“, као лепу боју уврстили и жуту. Ко зна, можда ће нам у том случају, требати жуте траке као симбол распознавања? Алузија, па шта, ако они могу да се играју са нама како хоће, зашто и ја не бих смела да се играм речима и алузијама у свом дневнику!

Пре неки дан, каже ми компаница-пензионерка, чула је како се Ђелић или Ђинђић нисам баш запамтила, јер ме мучи кинга, односно зимница, преко „шупље и ћораве“ кутије хвале, како је избегнута врућа социјална јесен. Добро, кажем, па није јесен још такорећи ни почела, а они већ лампрају, како су социјални немири избегнути. То је ординарна глупост. Немири, у случају да досманлијске харачлије наставе да нас безочно угњетавају, а што чине већ годину дана и спроводе своју самовољу, типа: мале плате а европске цене-су неизбежни! Ђинђић, Ђелић, или већ било ко из плејаде прошлогодишњих поБЕДНИКА, неће још дуго! Дана сам сигурна да није било нормално што смо се прошле године, после 5. октобра, када смо славили поБЕДУ „демократије“, делили на политичко-идеолошки начин, на оне за ДОС и оне против ДОС-а, јер нам је због претераног веровања у имагинарно обећање-нормалног, а дириговано из Америке и Немачке, а и Коштуничиног одговорно-леgitимног, у домове, јер смо јој ми наивно отворили врата, сло-



бодно улетела поБЕДА. Захваљујући томе, српско друштво се сада дели на богате и сиромашне!

Слушала сам пре неки дан на конференцији за новинаре поБЕДНИКА, каже није урађено много, а за то су криви неки други, а не он. Ко је тим другима из ДОС-а дао легитимитет и могућност да постану власт. Мука ми је од свега. Таман сам богорадала по кући и лудовала јер ми је фрижидер свакидашње празан, а успут је и рикнуо, а немам паре за поправку, кад ме зове комшија, онај што је остао без посла, баш као и ја, и каже ми, како је поБЕДНИК, саопштио да наша држава више није изопштена од осталог света, а слика о држави и народу се променила. „Ма немој“, љутито одговарам, „на основу чега је та тврдња валидна, можда, само декларативно, а шта је са стварним животом. Да ли је поБЕДНИК, толико одлепио, па нема појма како је пре прошлогодишњег окотобарског пуча литар уља коштао дванаест динара, а сада седамдесет и два? Да ли треба да будем задовољна тиме, што је досманлијска гамад из јефтине ролке, преко ноћи улетела у „Версаијева“ одела, цинично и јадно објашњавајући тренутну ситуацију, која је постала трајно трпно стање, незадовољном српском народу, који је очекивао само нормалан живот. Како то да је за све крива прошла власт и да су транзиционе промене, у којима се, факат, наша земља, само једна фаза на путу ка нормалном животу. Да ли је прошла власт крива и за то што данашња досманлијска свакодневно крши законе радећи против целог српског народа. Ало бре, у овој земљи,



ипак нису само гласали за ДОС, да ли је то некоме од поБЕДНИКА, уопште допрло до мозга. Где ће они кад се дигне кука и мотика. Десиће се то скоро, макар што се сељак тиче, веруј ми. Ја то знам, пре неки дан ми се свекар јавио из села, прича како сељаку никад горе и теже није било. Не треба ни да ми прича, све знам и видим“.

Комшија покушава да ме прекине, пита ме као фол, како се спрема мусака без меса са сојом!? Полудела сам још више, знам да ме прекида јер му је фрка од прислушкивања, ја лајем ли лајем против ДОС-овог режима. Покушавам да га умирим некаквим безвезним причама, а у уши ми улеће још једна информација, коју чујем из компаницине, до даске појачане „шупље кутије“. Прекидам разговор у жељи да сазнам шта се дешава. Ништа, Американци још увек испињавају терен, али једно је извесно, у то више нико не сумња, Америка највећа и најмоћнија светска империја, која се после 11. септембра нашла на коленима, напашће Авганистан. Највећи светски колонизатор одлучио је по цену изазивања трећег светског рата, да покаже сиротом авганистанском народу, да „моћни див“ није више успаван. „А, кад су то као, они били успавани? Можда док су убијали Вијетнамце, Ирачане, или пре две године Србе? Ако тако изгледа успавани „див“, како ли изгледа кад је будан“, питам се наглас. За то време, док на једној страни америчка ад-

министрација наставља с каубојским репликама типа: „жив или мртав, Бин Ладен ће бити приведен правди...”, а верни вазали Британци кроз уста бисексуалног премијера, показују како су раме уз раме са моћним каубојима. Палестинци гину, јер Израел, од читаве ове конфузне ситуације, има највише користи. Наиме, израелски војници, свесни да су остварили најпогоднији тренутак за своје перфидне освајачке планове, и да је куцнуо „њихов час”, јер макар привидно изгледа како се читав свет окренуо против муслимана, без устезања нападају обесправљене и ојађене Палестинце. Јој, правдо, како ли ти изгледаш, кад све ово дозвољаваш?

Рударци су најавили штрајк. „Колубара” је већ у штрајку, кажу, ништа од обећања поБЕДНИЦИ, нису испунили. Нису, зна то цео српски народ, а зна и свет, али сви се праве луди. Србима је ваљда доста надања и поБЕДНИКА, а свету све то одговара, јер ће буд зашто моћи да купују разноразне фабрике.

Динкић се опет самопромовисао. Воли човек да свира, мада је антислухиста, воли да се слика, а ужива и да се супротставља „Лакију”, баш на све начине, наравно, демократске, па ма како то Ђинђићу изгледало.

РТБ Бор такође је најавио штрајк, радници ЕПС-а, исто, али онај који их је док је био опозиција подстрекивао на грађанску непослушност, обилазио њихове штрајкачке скупове и обећавао нормални живот, а сада је власт, на функцији српског премијера, прети отказима, јер он неће



дозволити да га тамо неки радници уцењују. Опса, премијер више и није тако углађени „демократ”, уме и да прети.

Сећања, сећања, кад би само могла да се избришу, било би лакше и њима и нама. У ушима ми одзвањају речи београдских шетача, од пре неколико година: „Зоране, могу да ти пуше”!

Тачно народе мој, али сада ми добровољно, без потписивања колективног уговора, свакодневно „пушимо” и то не само премијеру, него од кога стигнемо. За то време премијер са својим другом Ђукановићем „ради” на правим цигарама, а кад им те „пословне” обавезе дозволе и ситуације се наместе, онда раде на разбијању Савезне Републике Југославије. Некада су били деца цвећа, па шездесетосмашки, онда „демократе”, али изгледа да су ипак, највише остали Брозови пионири! Пардон, за Ђукановића „дрвеног Хрвата”, то не важи. Важи само да је био Титов пионир, а Милошевићев најбољи ђак. Хоће ли ђак у Хаг?!

Усамљени поБЕДНИК, по већ стеченој навици, која прелази у акутно обољење, и даље је „небавештен” о томе шта се „ваља” по земљи чији је председник.

Гледам у звезде и размишљам, куда идемо овако колективно и национално осакаћени. Сећам се, као јуче како су петоктобарски поБЕДНИЦИ, док су били опозиција, го-



ворили о томе како је нашој земљи неопходан брзи опоравак, реформе, како ће сви имати посла... Данас су власт, од обећаних, а проведених брзих реформи, имамо само отпуштања и багателну продају морала; националног идентитета, али и фабрика.

По себи, свом унутрашњем немиру и безграничном незадовољству знам да ће им српски народ ускоро, ма колико се то њима не допадало, отпевати нови хит поБЕДНИЦИ оДОСте. Одбројавају последње владарске дане, јер ова властодржачка самовоља, чија је директна последица беда српског народа се више не може издржати.

Мирно је, чује се само неко тапкање. Моја „ала”, због које вреди живети и за њену будућност се борити, Јована се пробудила и боса табана по кући. Тражи ме. Нашла ме је, што и није тако тешко у двадесетак квадрата. Каже, има нешто да ме пита, и то паметно. „У три сата по поноћи паметно питање”, кажем ја и смејем се. „Мама, што и ти ниси, уместо у васпитачице, ишла у „независне” новинаре, можда би сад била амбасадор”, проговара сва дечија радозналост и наивност из паметне главице. Љубим је и питам се како да јој објасним да сам и ја као већина Срба, веровала да негде, ипак, постоји независно новинарство, а сада знам да су сви такозвани независни и те како зависни, и то пре свега од добре воље америчке и немачке владе. Размишљам како је таквих подгузних мува много, много више него што дечија главица може да схвати.

„Како то мислиш, ишла би у амбасадоре”, питам.

„Лепо и лако. Читала сам данас у новинама како ће неки новинари, чији је допринос у независном новинарству огроман, Глишић и Церовић, бити амбасадори у Аустралији и Америци. Благо њима и њиховој деци. Ето, они су се у новинарству борили за „демократију” и као поБЕДНИ-



ЦИ, биће награђени. Мама, и ти си се борила за „демократију“, али тебе нису наградили амбасадорским, или директорским местом. Теби су мама поБЕДНИЦИ дали отказ, зашто?!“

Затечена сам наивним и искрено забринутим тоналитетом овог дечијег питања. Шта да јој одговорим, а да је не оптеретим стварним животом, који много боли.

„Сине, мама није никада била новинар, а хвала Богу, посебно не „независни“ скрибоман, јер да је тако, сине, мама би се сад стидела пред тобом, па макар била и амбасадор! Љубави, увек сам се пржила на децу, кување, лепе и нежне дечије приче, бајке о животу. Једном сам поверовала у промене и поБЕДУ права српског народа и националне истине, али су ме, одговорно, преварили. Мама се јесте борила за „демократске поБЕДЕ“, и није веровала чика Шешељу и српским радикалима, да је то „независно“ новинарство и „демократија“ дириговано из Америке. Зато је мама, због наивности и жеље за нормалним животом добила отказ. Победили су људи без морала и одговорности. На власт су дошле чике, које размишљају искључиво о свом тренутку надмоћи и личној богаћењу. Мама је сине, као већина српског народа била заведена, што је поБЕДНИК искористио, без гриже савести, али неће још дуго. Немој да се секираш, ускоро ће избори, па ће и власт да се промени, а мама ће, ваљда, почети, опет да ради“.

„Мама, ти причаш о оном Шешељу, што се сам пријавио и сам тражио визу за Хаг? Што је он крив, па га они из Хага прозивају?! Шта има то у Хагу“?

„Сине, Шешељ ништа није крив, и хермафродит Карло дел Понте то зна, зна то и читав свет, али Шешељ је националиста. Шешељ воли свој српски народ и своју земљу, а чика Американцима се то не допада. Зато га не воле. Шешељ је правичан и није лажов као досманлије, он отворено прича о свим лажима, преварама и монтирањима, које праве чика Американци, у свему томе им служи петооктобарски поБЕДНИК, који се зове, домаћи издајник. Знаш, те америчке чике хоће да нема више нас Срба, хоће да нас уплаше. Мисле, ако уплаше чика Шешеља, уплашиће и српски народ, па ће онда лакше с нама изаћи на крај. Међутим, Шешељ их је звао да види, шта је са његовом визом, није се уплашио њихових шпекулација и подметања. Он је се није уплашио тог измишљеног и лажног суда. Знаш, херма-

фродит из Хага, чика-гета Карло, тражи нашег војводу зато што је патриота и родољуб, зато што је бранио наше Србе у Републици Српској Крајини.“

„Мама, то је тамо где су усташе извршиле етничко чишћење, па сада више тамо не живе Срби, а усташе не иду у Хаг? Зашто мама“?

„То је иронија наметнутог светског поретка, који су направили и изградили моћни колонизатори света Американци. Они траже и истражују чика Шешељево „кривицу“ само зато што је српски патриота, националиста, и као такав смета досманлијским издајницима“.

„Да ли то правило осуде патриотизма важи и за чика Американце, и они су сада патриоте. Мама они воде рат против чика терориста“? Хоће ли и Американци одговорити пред Хашким судом“?

„Не, за њих то правило, још увек не важи. Правила, на жалост, увек пишу поБЕДНИЦИ, а ко ће победити, у том нејасном рату, још увек се не зна.“

„А, ко ће да победи; хермафродит Карло и Хаг, или чика Шешељ“, неумољиво наставља са запиткивањем моје дете, које је кренуло у четврти разред, и ништа му више није јасно.

„Дуго, читав низ година није побеђивала истина“, причам јој озбиљно, покушавајући да сакријем зебњу и бес због оних којима је све дозвољено и то у име „хуманости и демократије, а суштина је само у њиховој економској и политичкој моћи, која је ових дана ипак, пољуљана“, „изгледа да је напакон дошло време истине. Праведно је да победи истина, а не лаж и монтирани судски процеси у Хагу,

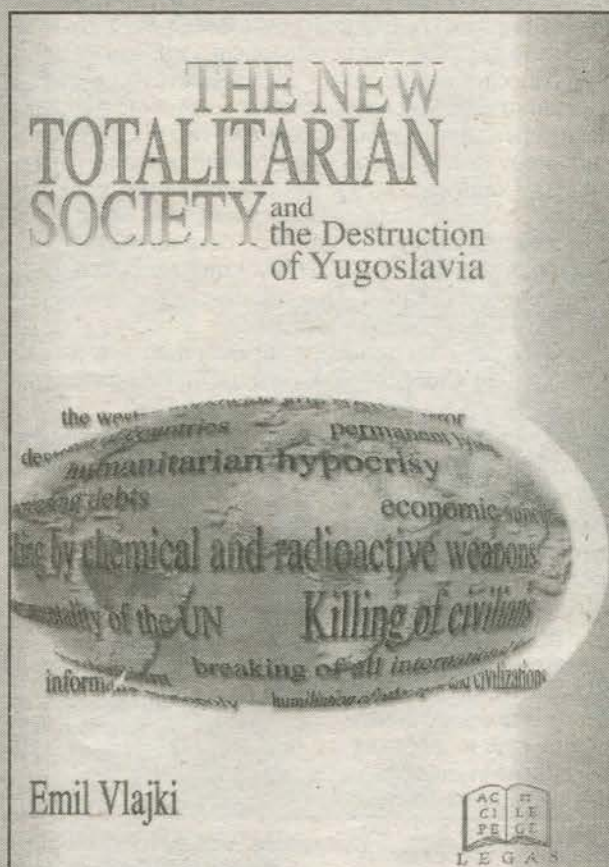
који воде само против Срба. Сине, неће Шешељ ићи у Хаг, немој о томе да размишљаш. Коначно је дошло време да истина победи, а једна од најважнијих истина сваког народа је национална самосвест“.

„Доста је било поноћног хаскања, идемо на спавање“.

Лежем док је чврсто привијам уз себе, а размишљам: да ли је време истине на српској, односно Шешељевој страни, или ће можда правда опет остати у руци онога ко држи штап, шаргарепу и конач? Да ли нам предстоји „време националних суза“ или време националних истина? Ко то зна, али Бог, правда и истина ће нам помоћи у борби против зла, а Америка и њен измишљен и непостојећи Хашки суд јесу зло, и то не само за Србе, већ за читав свет.



РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: ДР ЕМИЛ ВЛАЈКИ,
 АУТОР КЊИГА „НОВО ТОТАЛИТАРНО ДРУШТВО И ДЕСТРУКЦИЈА ЈУГОСЛАВИЈЕ“,
 „ГРАЂАНСКИ РАТ У ЦРНОЈ ГОРИ“ И „ДЕМОНИЗАЦИЈА СРБА“



ЗБОГ ВЛАСТИ У СРБИЈИ ОСЕЋАМ СЕ БЕДНО!

Кад се бориш против насилника, можеш издржати било шта. Али, када ти саме жртве кажу како нису у праву, те да оне, у ствари, нису жртве него злочинци, онда се осећаш више него бедно!

Др Емил Влајки је докторирао на Сорбони, пре грађанског рата био је угледни професор Универзитета у Сарајеву. Избеглица од 1992. године, гостујући и придружени професор на Јелу, универзитетима у Отави и Монтреалу, Хрват по оцу и Јевреј по мајци, данас је аутор неколико запажених књига, међу којима је бриљантна студија јасног наслова: „Демонизација Срба“. О томе како је настала ова књига, сам аутор каже:

Др Влајки: Знао сам да ћу једном морати написати књигу о демонизацији. Иако сам се увек сматрао Хрватом југословенске тенденције, моје јеврејско порекло по мајци, коју практично нисам ни упознао, као да ме је на неки мистичан начин гонило према суочавањима са предрасудама свих врста.

Када је почело рушење Југославије, ради моје југословенске оријентације, многи су ме у Сарајеву сматрали „прориским елементом“, а ја сам видео да Србе чека некадашња судбина Јевреја.

Негде у мају 1992. године, случајно сам био сведок масакра који су Алијине паравојне јединице, којима је руководио Лука Празина, извршиле над војницима ЈНА у Добровољачкој улици. Војници ЈНА су, уз то, били ненаоуражни, јер је то био део споразума са Алијом Изетбеговићем о повлачењу ЈНА. Тада сам одлучио да се ангажујем на расветљавању праве истине о догађајима у Сарајеву и Босни. Ја сам се додуше ангажовао против свих клеро-националистичких странака које су припомogle распаду СФРЈ и БиХ, али сам брзо укаширао да су, поред републичких олигархија којима је једино на уму било профитерство и неограничена власт у свом феуду, у игру умешани много моћнији фактори, односно да се ради о геостратешким интересима великих сила. Схватио сам и то да за њих не постоји ни част, ни истина, ни толеранција, да поштују једино силу и да их једино сила може натерати да одустану од болесних амбиција бруталног владања светом и несретним балканским просторима.

Када сте и где, у избеглиштву, објавили прве чланке и студије?

Др Влајки: После изласка из Сарајева, града којем се у мислима и срцу непрекидно враћам, те доласка у Београд, објавио сам 1993. године у „НИН-у“ и „Борби“ серију чланака о вероватној будућој трагичној судбини Срба. У Београду сам схватио да Срби, због неразумевања тадашњих међународних односа, још јаче срљају према властитој пропасти.

Побегавши напокон из југословенског пакла и његове тврдоглавости и глупавости, беспомоћно сам посматрао како се на нивоу света ствара ново тоталитарно друштво. Иста масовна хистерија која је некад постојала у односу на Јевреје, сада се испољавала у односу на Србе. Моје колеге професори у Канади, пенили су од беса и говорили како ће они, лично, одлетети са НАТО-пилотима и бацати бомбе на „геноцидне Србе“. Покушао сам да се борим јавним наступима, чланцима и књигама.

У њима су највише простора заузели наводни српски злочини које је Запад исфабриковао да би сатанизовао и уништио Србе.

У најновијој књизи сте успели да опишете и истражите и најновије догађаје у Србији, откривање масовних гробница, на пример.

Др Влајки: Управо када сам, крајем јуна 2001. године, мислио да сам завршио са преводом „Демонизације Срба“ са

енглеског на српски језик, заплуснуле су ме вести о масовним гробницама. Нови талас демонизације није овога пута долазио од НАТО-а или анонимних „српских“ појединаца, које је „мучила савјест“ пошто су, наводно, лично учествовали у тим злочинима, већ од дела нових власти у Југославији. Оне су своју протитуиранимазохистичку кампању, вођену преко властитих „демократских“ медија, заснивали на некаквим хладњачама и новооткривеним „масовним гробницама“ за које се волшебно „унапред знало“ да садрже лешеве Албанаца, муслимана и Хрвата. Кампања самодемонизације је у току и, како ствари стоје, изгледа да ће сва тела Албанаца, Хрвата и муслимана која су недостајала западној пропагандној машинерији да би доказала „српске злочине“ у Сребреници, на Косову, итд., бити пронађена у Србији и то, вевовали или не, закопана усред Београда.

Како објашњавате то самоопуштивање Срба? Чувени српски мазохизам?

Др Влајки: За онога ко још поседује мало здравог разума, ствари су врло јасне. У СРЈ/Србији на власти је екипа чији је добар део на платном списку Запада, посебно Америке. Запад хоће да спере са себе кривицу због властитих злочина почињених у Југославији и то преко осуде Милошевића. Али, оптужница против Милошевића од стране тзв. Међународног суда за злочине почињене у бившој Југославији, врло је танка, климава. Недостају тела, докази за злочине. Елем, Американци-господари су наредили својим намештеницима у Србији да недостајућа тела „пронађу“. Динамика откривања тела у масовним гробницама савршено се поклапа са хапшењем Милошевића, продуженим затвором и предајом Милошевића Хагу. А у политици, те посебно прљавој политици-нема коинциденција.

Откуд масовни гробови у Србији? Како ви објашњавате њихову појаву?

Др Влајки: Са становишта манипулације то је техничко питање на које одговор, највероватније, знају америчке тајне службе за психолошки рат и њихове марионете, директни егзекутори у Југославији/Србији. Сетимо се исфабрикованог инцидента са телима у Рачку, исфабрикованог догађаја са бебама из инкубатора у Кувајту, које су наводно усмртили Ирачани, исфабрикованог инцидента у Тонкинском заливу, чиме је започела агресија Сједињених Америчких Држава на Северни Вијетнам, итд. Све је било лаж, измишљотине, инсценације и производ америчке пропагандне машинерије.

У току последњих десет година уништавања Југославије и демонизације Срба, највећи део онога што се тврдило преко западних медија, био је лаж. Лагали су, инсценирали, манипулисали до сада, а сада им је и те како стало да сперу љагу са себе, па настављају са ухотаном праксом, а уз помоћ домаћих слугу.

Иако није добро шпекулисати о нечему што није суштински важно, извесно је да је фабрикација масовних гробова у Србији започела одмах након доласка на власт нове екипе у октобру 2000. године, да су у томе поред америчких мозгова и домаћих власти, учествовале и окупационе НАТО-групе у БиХ и на Косову, а можда и власти југословенских суседа од којих су добављени и (или) куповани лешеве. Поред свега, а због тоталитаризма „новог светског поретка“, нема никаквих могућности објективне, истините провере навода садашњих српских власти о новооткривеним „српским злочинима“.

„Јевреји“ у Сарајеву као квислинзи у Србији
„У Сарајеву је те тешке 1992. године живело око хиљаду Јевреја. Када је дошло до несташице хране и лекова, десило се нешто невероватно. Грађани дела Сарајева у којем сам живео, почели су проналазити аутентичне документе путем којих су доказивали да су неки њихови преци били Јевреји. Зашто? Тиме су аутоматски постајали чланови Јеврејске општине која је имала довољно намирница, јер су пристизале од стране јеврејских организација широм света. Тако је негде у јуну 1992. године, Јеврејска општина у Сарајеву нагло добила још пет - шест хиљада нових чланова!

Сетивши се те понижавајуће борбе за преживљавање, схватио сам да је то нормалан људски рефлекс. Да се и у данашњој Србији, поред квислинга, многи бивши шефови полиције, армијски официри и политичари – осећају уцењеним. Да говорећи о „српским злочинима“, покушавају спасити своју главу, пошто би у супротном лако могли завршити у Хагу”

Зато је Карла дел Понте недавно изјавила у Београду: „Срећна сам што има Срба који раде за мене“. Угризла се за језик и брзо додала: „Који раде за истину“.

Поистовећујући себе са истином, Дел Понтева је унапред изрекла пресуду. Има ли у таквом односу снага места за правду?

Др Влајки: У западном правосуђу парнице се добијају и тако што се утврди недостатак кредибилитета сведока. Лажи САД-НАТО-ЕЗ машинерије су обилно утврђене, а преваре, насилништво и синхронизовано деловање једног дела садашњих власти у Југославији или Србији у складу са жељама њихових господара из „међународне заједнице“, свакодневно се и отворено исказују. Како онда веровати било коме из тог злочиначко-манипулаторског састава, чак и када би нешто од онога што сада причају и било тачно?

Једноставно немају кредибилитета.

Како тумачите чињеницу да у свету са толико интелектуалаца, независних медија, невладиних и хуманитарних организација, не може да продре права истина о Србима?

Др Влајки: Недостатак истине о догађајима на подручју бивше Југославије отужна је последица декаденције западне цивилизације. То се посебно односи на Сједињене Америчке Државе које на унутрашњем и на спољно-политичком плану најбоље познају оне активности које су везане за злочин и бездушност. Непрестано проводећи међународни тероризам, Американци сматрају да у тренут-

но неостојећем балансу равнотеже снага у свету треба грабити што се више може, те понижавати и уништавати кога се год стигне. Не ради се ту само о Југославији, већ и о Ираку, Судану, Сомалији, Етиопији, Анголи, Колумбији, Салвадору, Гватемали итд.

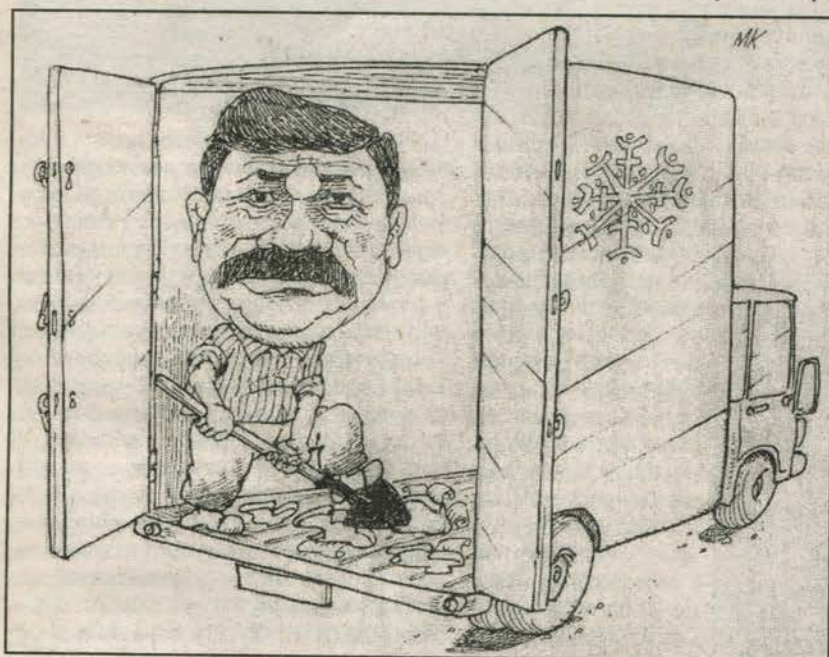
Због дугова, криминалне активности мултинационалних компанија, наводно слободне трговине, шпекулација на светским берзама, убиственим мерама наметнутим од ММФ-а и Светске банке, западних тајних акција и војних интервенција у свету, годишње умире око 17 милиона деце испод пет година.

Тек ради илустрације: у новембру 1979. године организација „Mother Jones“ објавила је документ о „корпорацијском злочину века“ оптуживши мултинационалне компаније да све хемикалије (лекове, пестициде итд.) забрањене у САД, продају неразвијеним земљама и тако узрокују стотине хиљада жртава годишње.

Шта кажете на оптужбу да је српски народ геноцидан и да нас треба денацификовати?

Др Влајки: То је једнако нетачно као и некадашње тврдње да су, на пример, Немци или Турци геноцидни народи. Рат је сам по себи злочин и, што се тога тиче, на Балкану нема невиних. Ипак, хтео бих да кажем да је последња серија ратова на Балкану изазвала много више буке него реалних жртава. Војни аналитичари говоре о највише стотинак хиљада мртвих, припадника свих зараћених страна. То је релативно незнатно у односу на милионе погинулих у оружаним сукобима на Блиском истоку, у Африци и Латинској Америци, који су се одвијали у истом периоду. Поврх свега, на Косову је, након јуна 1999. године, након наводно успостављеног мира и „мулти-етничитета“ од стране НАТО-а, погинуло више Срба него у целокупном периоду сукоба српских снага и ОВК пре НАТО агресије.

У Америци, у просеку, без икаквог рата, има дневно 80 убиства, петнаест милиона жртава годишње насилног злочина (силовања, пљачке...), седам милиона људи редовно ужива тешке дроге, четрдесет милиона конзумира марихуану, а да не говоримо о проблемима расизма где Црнци, који чине 12 одсто америчке популације, чине истовремено више од 40 одсто затвореника. Или, рецимо, пример силовања. Док се за време сукоба у БиХ може документано говорити о пар хиљада силовања почињених од све три зараћене стране, у Америци се без икаквог рата свакодневно догађа око две хиљаде силовања, дакле око 700 хиљада силовања годишње.



Emil Vlajki

DEMONIZACIJA SRBA

ZAPADNI IMPERIJALIZAM, NJEGOVI ZLOČINI, SLUGE I LAŽI



НИКОЛА ПАШИЋ

Како објашњавате оволику љубав нове србијанске власти према Америци?

Др Влајки: Мора се признати да нови српски „демократски лидери“ имају поприлично материјалних разлога да обожавају Америку. Она им је напунила џепове и довела их на власт. Милионе долара Америка је убржала у изборни процес прошле године. У Мађарској су држали семинаре за стотине активиста „Отпора“, подучавали их не само изборним манипулацијама, него и субверзивним активностима. Наиме, било је програмирано, да какви год били резултати првог круга избора, да се други круг не сме одржати. У ту су сврху трениране терористичке групе грађана које су извршиле класичну „мируну револуцију“ у октобру 2000. године, зауевши главне државне институције и уништивши „демократски“ кутије са изборним резултатима.

Признајем да ме је обим и интензитет садашњег слуганства политичког врха Србије дубоко потресао. Ја сам, као и хиљаде интелектуалаца широм света, покушао, на конкретном примеру, разоткрити нељудскост глобализације и пратеће медијске демонизације свих оних „непослушних“ земаља које су се успротивиле новом тоталитарном друштву. Међутим, садашњи ниво проституираности Југославије (Србије), једне од жртава тог поретка, доводи у питање све наше напоре. Кад се бориш против насилника, онда знаш да си у праву и можеш издржати било шта. Али, када ти саме жртве кажу како нису у праву, те да оне, у ствари, нису жртве него злочинци, а да прави злочини нису то већ су хуманисти, онда се осећаш више него бедно. Дође ти да им нешто опсујеш и да дигнеш руке од свега.



„ДЕМОКРАТИЗАЦИЈА“ - ГОЛА ЗАДЊИЦА И ДОДВОРАВАЊЕ ХРВАТИМА

Бранислав Лечић је, доскора, ширем србијанском аудиторијуму био познат само као глумац. Међутим, доласком Ђинђића за српског премијера, глумац Лечић је заменио „даске које живот значе“, за функционерску фотељу и постао министар културе.

После филма „Специјално васпитање“ стекао је завидну популарност, коју је као глумац чудних и маргиналних људи, утемељио почетком и средином деведесетих. Прве склоности ка политици Лечић је показао почетком деведесетих, али тада је био само „мали који обећава“. Наиме, у марту 1991. године, у „плишаној“ (револуцији, популарни, тада само, глумац истакао се као добар оратор, који је умногоме допринео да тадашње мирне демонстрације не прерасту у нешто друго и веће. Они који га добро знају, а када се уз неку чашицу пића опусте, тврде, да је „Лека на специфичан начин кокетирао са свим властима Србије“. Можда је ова министарска фаза Лечићевог глумачког опуса блага припрема народног расположења за разноразне будуће девијације српског друштва у које нас, без сумње, води досманлијска власт, објашњавајући нам некакве девијантне појаве као нупјаву свих држава у транзицији...

Све што још, нисте чули и сазнали о глумцу и министру Лечићу, а што вас занима је у тексту испред вас. Процените сами: куда иде српска култура коју представља и утемељује Бранислав Лечић!

У скоро монтираном филму режисера Душана Михајловића и његове десне руке, монтажера Драгана Карлеуше, а у продукцији МУП Србије, у ударним вестима свих домаћих електронских медија, имали смо прилике да сазнамо нешто ново и непознато о бившем министру за културу, али по мишљењу многих ТВ-гледалаца, та вест је депласирана. Дакле, ако је бивши министар, преко ноћи, постао „глумац“, а глумац Бранислав Лечић, исто преко ноћи постао министар, остаје дилема: које следеће изненађење нам смештају досманлије?!

Збуњени гледаоци широм наше земље су дефинитивно показали какве су културне незналице, у жељи да прошире своје куртулорешке видике све више показују жељу да нешто више сазнају о овом данашњем министру српске културе Браниславу Лечићу.

О Лечићу се углавном зна да је глумац, по мишљењу неких гледалаца и критичара, он је чак, и добар у глумљењу. Ми се такође придружимо онима који сматрају да је популарни Лека добар у глуматању. Прве министарске дане популарни Лека, како га од милоште зову колеге, наставио је, редовним посетиоцима Звездара театра, уредно и без министарских комплекса, јавно да скида панталоне, окрећући гледаоцима леђа и показујући им замашни, седни део тела?! Тиме је нови министар за културу показао како нема ни глумачких ни људских ком-

плекса. Што је можда и добро, за њега, али колико је добро да грађани Србије сазнају да ли им министар за културу, по седном делу тела, има маље или не, то је друго питање!

У сваком случају, у тим првим данима досманлијске власти, а почетничким министарским, Лекине колеге, овај глумачки гаф протумачили су у складу са савременим начином досовског размишљања: транспарентност у раду Владе, и то у сваком погледу, па и ифизичком, ако треба и до голе коже. Дакле, Лечић је међу првима показао своју физичку транспарантност, а они којима се то није допало, и који су то доживели као блудни и скарадни чин, јер показивање голе задњице учртвава неке нове и до гола ослобођене путеве културе, могли су само да се постиде због голе министарске задњице. Други који сасвим извесно немају много додоријних тачака у доживљавању културе, са претходницима, сматрали су да је Бранислав Ле-

ЛЕЧИЋЕВА ПРОМОЦИЈА У ХРВАТскоЈ

„Дакле, српска страна конкретно Министарство за културу Републике Србије и ја, грађанима Хрватске поручујемо: Спремни смо отворено и без препрека, вратити све што је узето и потписати цивилизован уговор о културној сарадњи... Што се тиче министарства културе Србије, већ смо у разговору с министром Вујићем нагласили да смо одмах спремни вратити све што хрватска страна потражује. Кад је посриједи Бауерова збирка, одмах је цијелу можемо вратити“. „Глобус“ 7. 9. 2001.

чић сјајан и то утолико што је на бу-квално голи начин демистификовао министарске фотеље и транспарентно показао како су и министри људи који имају задњицу, која не служи само за седење, већ и за показивање. Истина, код неких данашњих српских министара, задњица нема само две претходно наведене намене, већ им из ње, још увек, и поред „Арманијевих“ одела, вири празилук. Међутим, то је део неке друге приче и досманлијског колорита. Ипак, како читава прича о министру за културу, Лечићу, не би била протумачена као злурадост, која нас своди на ниво претпарачких прича, ваља се позабавити Лечићевим дакако, транспарентним деловањем, а не само његовом голом задњицом.

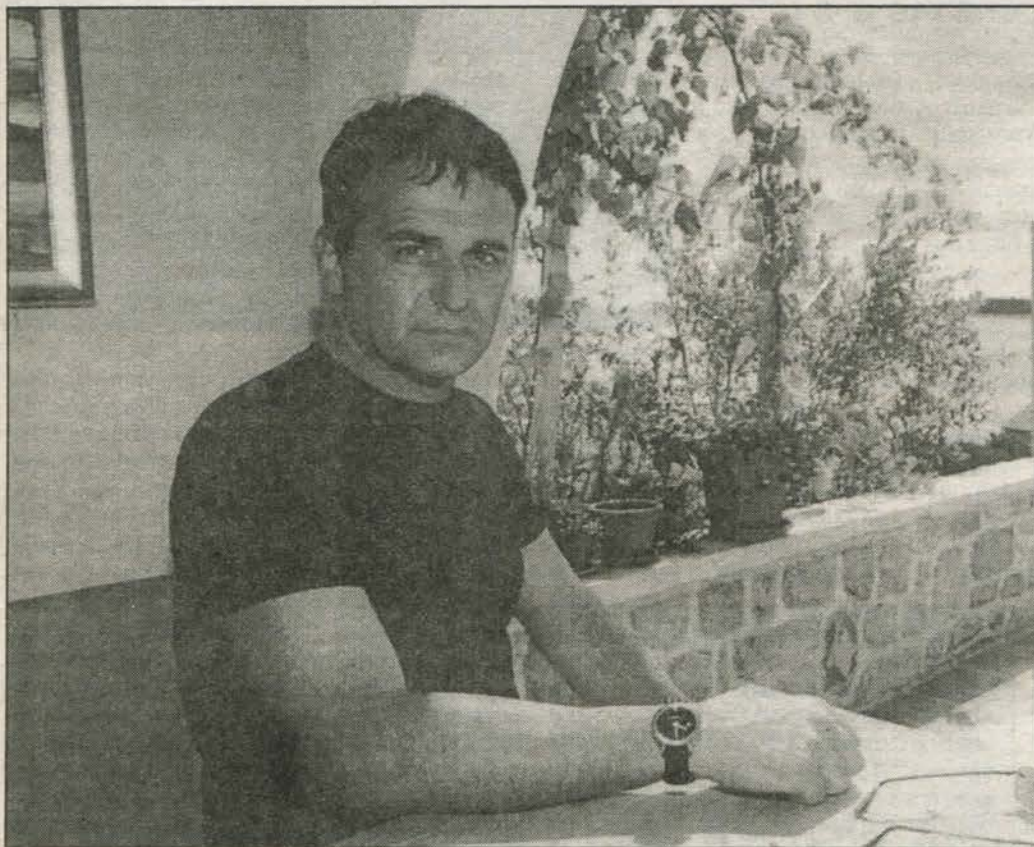
ки нови културолошки токови и правци на којима Бранислав Лечић интензивно ради, можда су те „демократске“ Лечићеве тајне дружбе у оквиру „службе“, још опасније, али за сада су само на нивоу оправданих претпоставки „да се иза брда, нешто тешко ваља“!

Од народних нагањања да глумац, који игра проблематичне ликове, па се у ту сврху у потпуности поистовети са карактером који тумачи, није „сав свој“, и да има неке „бубе“ у глави, па до оних претпоставки да је негативац с филмске траке-идентичан негативац и у приватном животу. Све у свему, прича које круже Београдом о Браниславу Лечићу је много. Извесно је да у неке не треба сумњати. Људи из Лечићевог ближег окружења, а који су свака-

Бранислав Лечић. О Јеховиним сведоцима, и Лечићу, говорило се не само за скупштинском говорницом Србије, већ и по позоришним и скупштинским кулоарима. Прича о томе кренула је од шапутања, преко питања, до отвореног прозивања. Колико је познато, макар до данас, министар културе, Републичке владе, Бранислав Лечић, такве тврдње и алузије још није демантовао, а и како би када је крајем прошле године на једној од трибина Јеховиних сведока, јавно говорио?!

Колико је паметно и добро што нам је министар културе, прошли проглашен за клептомана, толико је паметно и добро што нам је, овај данашњи секташ. Зато нам тако и јесте. Заправо, простије речено, ако су Брозови комесари, Србима забрањивали неговање православне вере, па је услед страха, типа; подобних и неподобних Срба-комуниста, дошло до одрођавања српског народа од вере и цркве, што је као директну последицу за собом оставило, у неку руку вид безбожничтва, а то нас довело у ступицу непознавања сопствене културе и традиције, онда је ваљда, по природи ствари, данас дошло време да се национално-верски описменимо. Нажалост, не мисле сви тако.

Ипак, без жеље да било кога осуђујемо, а са добронамерном вољом да помогнемо, у враћању „овчица у стадо“, морамо да нагласимо како приступање било којој верској секти и одрицање сопствене вере, представља највећи богхулни чин. Са друге стране, ниједна секта ни њени творци, типа старешина, гуруа и вођа, нису добронамерни, не проповедају хришћанство на начин како је то нашом црквом предвиђено. Напротив секте и њихове старешине намерно искривљују слику света, наводећи „заблуделе овчице православља“ на разновразна злодела, криминалне радње, одрицање од сопствене породице, стварајући углавном, путем халуциогених синтетичких опојних средстава, неке нове магијске надмоћи и исправности. О томе како су све секте, у суштини легло зла, оргија, баханалија и разновраних перверзних иживљавања, и како већи део „заведених“ сконча живот под неразјашњеним и необјашњивим околностима, не треба посебно говорити. Када се говори о Јеховиним сведоцима, довољно је подсећање на ноторну чињеницу о којој су као скандалу писале



Арлекини су, нема сумње, захваљујући прошлогодишњој „булдожер-револуцији“ запосели министарске фотеље и сва руководећа места, и ма, шта народ, данас говорио, чинио, упозоравао или тражио, Ђинђић и око њега окупљени кло(в)нови не реагују, или и ако реагују, онда се то народским језиком зове: условљавање, претња и као крајња мера, кажњавање незадовољних „непослушника“, „који су оставштина претходног режима“, како то премијер Србије често каже.

Срећом, тога у култури нема. Чак и ако неких сличних појава има, о њима се, за сад не говори јавно. Истини за вољу, ни министар културе нам још није запретио и наговестио евентуалним консеквенцама, али нам зато прете не-

ко нешто више од обичних сарадника и познаника, а неки се чак могу подвести и под појам пријатеља, склони су, углавном добронамерно, да говоре о стварима о којима се обично ћути, нарочито када је рад те особе на сталном рубу критике и оцењивања јавности.

До сада још ниједном нисмо имали прилику да чујемо било ког републичког министра, па ни Бранислава Лечића, како јавно говори о штетности разновразних секташких група, којих у Србији има на претек. Реално посматрано, можда српски народ превише и очекује од Ђинђићевих министара, нарочито ако се зна за припадност већег броја министара, разновразним верским сектама. Међу њима као секташи су најпознатији Драган Веселинов и



ANTUN VRDOLJAK, FILMSKI REDATELJ I GLUMAC

Tko je uopće taj Lečić?

Tko je uopće taj Lečić? Ministar? Glumac? Imaju li oni uopće kulture? Otkud njima kultura nakon što su srušili toranj šibenske katedrale ili Vukovar? Taj se Lečić sad ovdje tretira u medijima kao da je, u najmanju ruku, talijanski ili francuski ministar kulture. Kao glumac, on nije igrao ni u jednom filmu najboljih srpskih redatelja,

Žike Pavlovića, Saše Petrovića i Dušana Makavejeva. Igrao je samo u srpskim pucaljkaма i to je sve.

и новине, како је у току последњих година велики број људи умро, зато што припадност овој секти подразумева и одбојање медицинске помоћи. Дакле, за неке је било спаса јер им је била неопходна операција, неким трансфузија, а неким је за спас и опоравак била довољна само инфузија. Међутим, секташка правила Јеховиних сведока то нису дозволила и за њих није било спаса. Умрли су само зато јер су били верски неописмењени и као такви лак мамац за секташко завођење.

Да ли још ико разуман може да посумња, како припадање једној секти не може да смета у обављању одговорних државничких послова, нарочито у области културе, која донекле собом носи константно прожимање духовног и материјалног, традиционалног и савременог, и зар култура, вера и традиција не представљају одсјај и одблесак једног народа?! Да ли Србија заслужује министра који се одрекао своје вере?

Темељна проучавања секташког начина живота упозоравају нас на разноврзне настраности, а као посебно легло зла, упозоравају стручњаци јесте што се у секташким ритуалима, по налогу врховног старешине користе опојна средства, пре свега, најопаснија међу њима су синтетичка средства, која стварају привидни свет, свет халуцинација, после чијег дејства, конзумент губи контакт са стварношћу и налази се ка сигурном путу лудила?!

Као једно од врло битних питања, које свакако још дуго неће добити адекватан одговор, јер о томе сви избегавају да говоре, јесте и то, да ли је с развојем „демократских принципа“ по америчком рецепту на, за манипулисање погодном терену, што ми свакако

(из више разлога, прим. аутора) јесмо, било неопходно и наметање верских отпадника и то на значајне функције? Без жеље да зазвучи цинично, или параноично, остаје дилема; да ли је то још један од „безбеднијих“ начина који омогућава лакше манипулисање српског народа?!

С обзиром да се у секташким ритуалима, за постизање жељеног и неопходно расположења, користе дроге, као нерешена енигма остаје и питање, колико су истините информације, о којима се све чешће и отвореније говори, како је српски министар културе постао зависник, и да се многа његова (не)расположења, управо на тај начин објашњавају?! Овакве информације круже градом, на нивоу трача или истине, са-

кратски“ да прогута, разноврсна спекулативна и неомерена објашњења министра културе, Бранислава Лечића, који је свој летњи део годишњег одмора провео у Хрватској, на Хвару, извињавајући се, у име данашње „демократске“ власти Србије. Да ли је у питању лична промоција глумца или министра за културу, није јасно ни Хрватима, а ни нама. Ко зна можда објашњење тек следи.

Како су хрвати реаговали читајући Лечићев интервју у „Глобусу“, поуздано не знамо, али сасвим је извесно да се нису лако могли ослободити осећаја ликована. Јер, Лечићу би и Ђорђе Балашевећ мога позавидети на снисходљивости и лепези негативних синтагми, којима је окарактерисао Србију и српску културу, пре доласка „демократских ослободилаца“! Наиме, говорећи том приликом, о првој „демократској влади“ после шездесет година, Лечић, није могао да пропусти прилику и да не нагласи како је нова досманлијска власт затекла комплетно разорену државну инфраструктуру. Чак и да је тако, што поуздано, ипак не знамо, најпросто није логично, а још мање је морално, да један српски министар из плејаде „петооктобарских ослободилаца“ тако говори о сопственој земљи. о држави у којој и сам представља ипак, значајан шрафчић власти?!

У току последње деценије српски народ је навикао да чује и гледа свакакви будалаштине, ниска и понизна подаништва, послушнички однос и клањање пред онима, који нам никада чак, ни лажни пријатељи нису били, но ипак, ако је и од глумца-министра културе, много је!

ПЉУЦКАВИЦА

„Но, кад сте пропали толико дубоко колико је пропала Србија, не можете преконоћ постати рафинирани. Министар финансија испрва је прописао линеарно опрезивање једноставно зато да би легализирао новац који је пролазио кроз културу. Култура је у Милошевићеву режиму служила за прање новца: било је мало контроле. С друге стране, култура је у том режиму била и депо за одлагање истрошених кадрова и за промовирање разних сумњивих вриједности.“

„Глобус“ 7. 9. 2001.

свим је свеједно, али упозоравају, и сасвим сигурно код разумних људи уносе немир, типа; Да ли такав лик може да нас учи томе шта је култура, да нас едукују и донекле, културолошки описмењава?!

Стварно није српски гутати, али није српски ни гутати. А, гутамо све и свашта, и то од кога стигнемо.

Током лета, већина национално описмењених Срба, морала је „демо-

ХАГ НУДИ САРАЈЕВУ ДА ОСУДИ 25000 СРБА



Мушко маскирано у женско, које се одазива на име Карл(а)о дел Понте, са неизмерним еланом наставља да прогони српски народ. Италијански трансвестит припрема терен за најмасовније суђење у историји, на оптужничке клупе намерава да стави чак 25000 Срба!

Добро сте прочитали, двадест пет хиљада. И онда каже да Хашки трибунал не суди само Србима, да то није покушај да се читав један народ прогласи геноцидним, него да је то суд који терети искључиво појединце. Да иронија буде доведена до сарказма, центар за ова масовна суђења биће Сарајево! Србима ће судити судије исламске вероисповести, садашње активне судије Федерације БиХ.

Детаље овог монструозног плана, Карло дел Понте је изнео муслиманским властодршцима приликом недавне посете Сарајеву. На само три куцане стране доне(ла)о је у овај град предлог за оснивање суда који би судио лицима за које хашко тужилаштво процени да постоје елементи за подизање оптужница. Има много разлога за пребацивање тежишта међународне неправде у Сарајево. Пошто је Хаг дошао до капиталног плена (Слободана Милошевића), полако опада интересовање за финансирање ове строго наменске, углавном америчке институције. Киднаповањем Милошевића постигнут је главни циљ, оправдаће се агресија НАТО алијансе на Југославију, као и сви претходни злочини над Србима широм распаднуте СФРЈ.

Масовна суђења која би требала да ускоро почну у Сарајеву, за Хаг имају значај логистичке подршке. Наиме, преко исказа оптужених и сведока, у Хашком трибуналу ће сигурно покушати да додатно оптерете оне који су већ затворени иза зидова Шевенингена.

Поклон сарајевским муслиманима

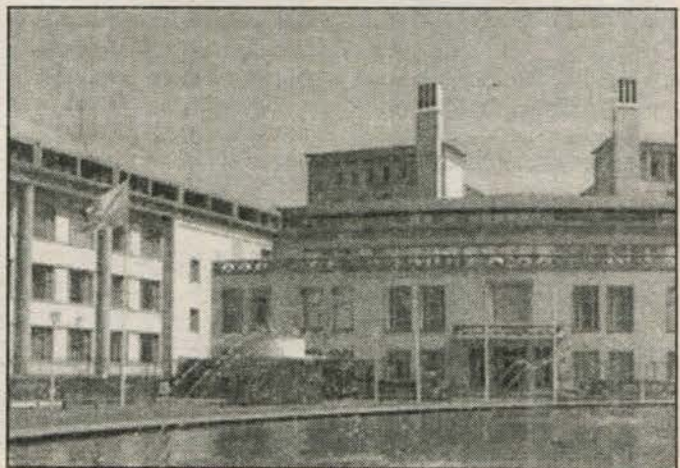
До 2008. године, Хаг ће се бавити искључиво лицима које оптужује по начелу командне одговорности, као што је случај са бившим председником Југославије. Ова уска специјализација условљена је искључиво буџетом којим

Хашки трибунал планира да суди само оним Србима који су оптужени по начелу командне одговорности. Сви остали, којих је по проценама чак 25000, биће у надлежности муслиманских судија у Сарајеву

је предвиђено још 600 милиона долара за трошкове овог назови суда. То је довољно да се суђења финансирају до наведене 2008. године, када је планирано укидање трибунала. У том, наредном, периоду Карло ће подићи још 90 оптужница, што ће са већ подигнутих 110 (што јавних, што тајних) заокружити цифру од 200 оптужница. За толико пара и воље имају, оних 25000 предмета, који су, наводно, аргументовани, Хаг ће оставити у аманет Сарајеву, јер се ради о оптуженицима (великом већином Србима) који нису заузимали никакве војне или политичке функције. Тако ће муслиманске судије и тужиоци добити непроцењив поклон од хашке сабраће, који ће им обезбедити велике плате све до пензије, у наредних двадесет-тридесет година. Целу фарсу ће наставити да финансира тзв. „међународна заједница“ кроз фондове Уједињених нација. Наравно, Американци ће на ове рачуне уплаћивати много мање, јер за висок стандард у Сарајеву треба много мање марака него на Западу. Муслимани се сигурно неће бунити због мањих плата, ту разлику надокнадиће им задовољство неометаног суђења.

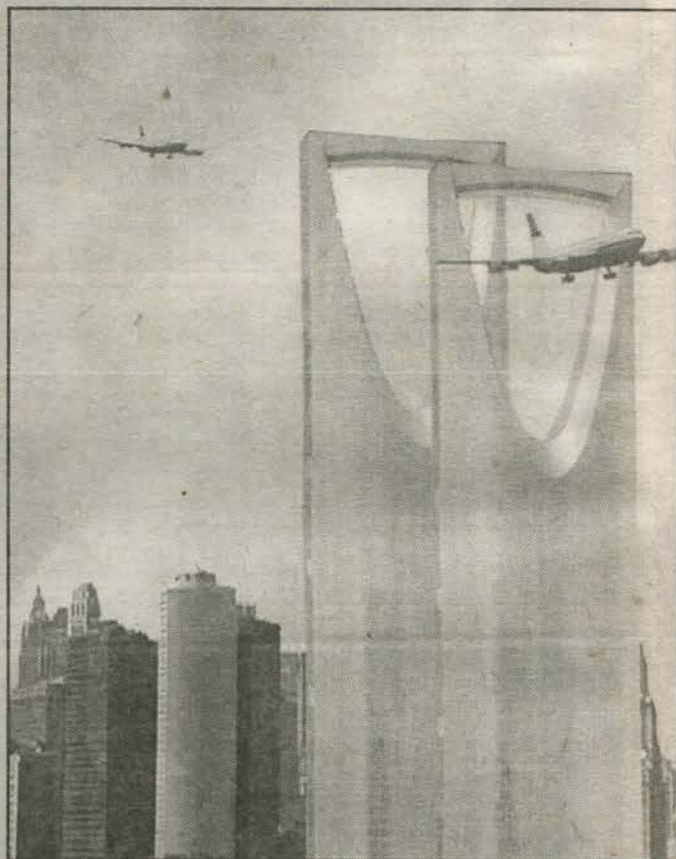
Да су муслимани одушевљени поклоном, доказују и убрзане припреме за успостављање овог суда у Сарајеву. Припремају се шаролики пројекти нових закона, оснивају се којекакве радне групе и врше консултације о некаквој реформи муслиманског судства. У оснивању тзв. Сталног суда за ратне злочине са седиштем у Сарајеву, муслимани виде изненадну могућност зараде, па је нормално што су се растрчали да што пре материјализују предлог италијанског трансвестита Карла.

Без обзира на све, Карло дел Понте је отишао видно нерасположен из Сарајева. Ипак му није довољна брзина и ефикасност којом се приступило реализацији његове идеје. Оријенталци очигледно нису схватили колики је то захват, колико је тога потребно учинити да се затвори чак 25000 људи. Да се затвори читав један народ.

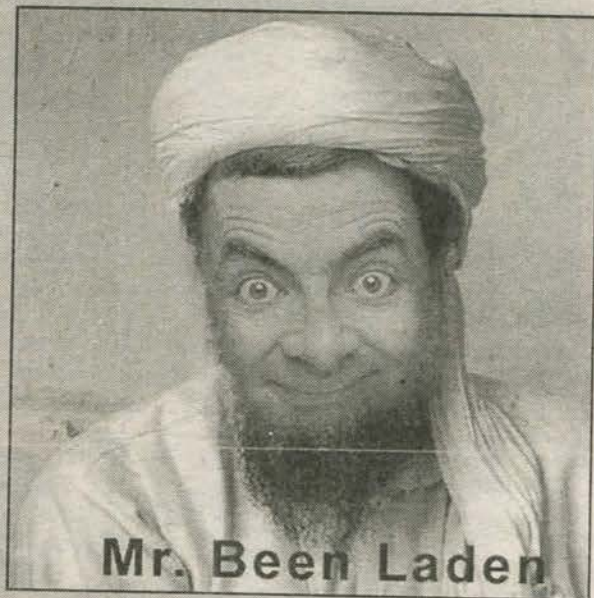


WWW. NO COMMENT

НАСУМИЧНО ИЗАБРАНЕ ФОТОМОНТАЖЕ СА ИНТЕРНЕТА
ОДРАЖАВАЈУ ЕВРОПСКО (НЕ САМО СРПСКО)
РАЗМИШЉАЊЕ О НАЈНОВИЈИМ ДОГАЂАЈИМА



ИНТЕРНЕТ БЕЗ КОМЕНТАРА





БЛЕСИМЕТАР



КО ЋЕ ДА КОНТРОЛИШЕ ДОС

„Важно је да грађани не толеришу корупцију, да бојкутују људе и институције који то раде, а на држави је да их похвата. У Републичку управу јавних прихода ћемо увести унутрашњу контролу, тако да инспектори финансијски полицајци никада не знају да ли их контролишу они који са њима раде” – **Бојидар Велић** министар финансија у Влади Србије (7.10.2001.год.)

контролишу они који са њима раде” – **Бојидар Велић** министар финансија у Влади Србије (7.10.2001.год.)

ЦИНИЗАМ НА „ДЕМОКРАТСКИ” НАЧИН

„Демократска странка не жели да спава на ловорика, јер ми морамо још много квалитетних ствари да учинимо за своју земљу. Намерно смо се определили да Скупштину одржимо 5. октобра, јер нам је намера да овај велики датум обележимо радно и да баш на овај дан преуземо одговорност” – **Зоран Ђинђић** на Скупштини Демократске странке („Блиц”).



ЦРВ У ЈАБУЦИ



„Држава не може да живи од дажбина, такси и намета. Мора се кренути у ефикасну децентрализацију, али за све озбиљне реформе се морају створити услови” – **Веља Илић**, председник Нове Србије („Блиц”).



ДОБРОБИТ ДЕМОКРАТИЈЕ

„Као што сам и рекао током своје посете Косову у јулу, добробит демократије никоме не сме бити ускраћена. Такође се надам да ће Србија и Црна Гора наћи решење за брзо и праведно превазилажење међусобних разлика у оквиру реформисане и демократске СРЈ – **Џорџ Буш**, председник САД („Блиц”).



ОБЕЋАЊА, АЛИ КОМЕ

„Морамо да завршимо започети посао, испунимо све што смо обећали и то по цену да више никада не уђемо ни у једну Владу...” – **Горан Свилановић**, министар иностраних послова у Савезној влади („Блиц”).



ЦЕНА: РУШЕЊЕ ВУКА ОБРАДОВИЋА

„Ослободили смо страхова. Закорачили смо у процес стварања правне демократске државе, а и то има своју цену” – **Слободан Орлић**, (не)легитимни председник Социјалдемократије („Блиц”).



ЗАКЉУЧАК

„Да ли да се на самом старту дефинишу будући односи, или да се о њима разговара, па да се на крају закључи” – **Драгољуб Мићуновић**, председник Већа грађана у Савезној скупштини („Блиц”).



ОДРАСТАЊЕ



„Морамо као народ да одрастемо и као људи да прихватимо цену тог одрастања” – **Зоран Ђинђић**, српски премијер („Блиц”).

(И)ЛЕГАЛНА ИЗЈАВА

„Од тога како народ живи зависи све” – **Милан Милутиновић**, председник Србије у илегалу („Блиц”).





БЛЕСИМЕТАР



МИНИСТАРСКО САБИРАЊЕ И ОДУЗИМАЊЕ

„Демократска странка Србије запада у све већу друштвену изолацију. Кошпуницу већ месецима нико не зове у иностранство и због њега касне иностране привредне инвестиције у земљи” – **Драган Веселиновић**, министар пољопривреде у Влади Србије („Блиц”)



„ОСЛОБОДИОЦИ” И „ОСЛОБОЂЕНИ”

„Ђуди се данас осећају безбедно, нико ником не прети, јасно је да држава не стоји иза криминала и мафије и да нико ко се бави нелегалним пословима, нема легитимацију државе.” – **Зоран Ђинђић**, премијер у Влади Србије (7.10.2001. год.)

СРПСКИ ПРЕМИЈЕР ЛАЖЕ

„Ђинђић ме је до сада двадесет и пет пута слагао” – **Ненад Чанак**, председник Скупштине Војводине („Блиц”)



АКО ЛАЖЕ КОЗА, РОГ НЕ ЛАЖЕ



„Ђинђић каже да је Савезна влада душла влада Србије, ДПС је на свом конгресу промовисао идеју независне Црне Горе, исто је то урадио и Ђинђић који је на конгресу његове партије промовисао идеју независне Србије.” – **Миодраг Вуковић-Мишко**, председник Извршног Одбора Демократске партије социјалиста („Блиц”)



СРПСКА ПРЕДУЗЕЋА НА ДОБОШ

„Већина српских предузећа је током последњих десет година изгубила тржиште, тако да ће морати под стечај... Приватизацију путем тендера ће контролисати Влада Србије...” – **Александар Влаховић**, министар за приватизацију у Влади Србије („Блиц”)

ДАЉЕ ОД НОСА

„Влада је спремна да испуни обећања дата рударима, али све остало се може смаграти ушном и ултиматумом, што Влада неће прихватити” – **Владан Батић**, српски министар правде („Блиц”)



ПОЛИТИЧКИ КОМЕСАРИ И МЕДИЈИ

„Сматрам да медији у Србији нису ослобођени политичког утицаја и да су и даље под контролом појединих странака на власти” – **Момчило Перипић**, председник ПДС („Блиц”)



ЗНАЊЕ + НЕЗНАЊЕ = ИМАЊЕ

„Не знам како се зове та странка, али знам да су њени чланови Киза, Чеда, Беба, Веса и Зоки” – **Александар Тијанић**, новинар („Блиц”)



ТРЛА БАБА ЛАН

„Треба нам и синдикална подршка и подршка ДОС-а да обавимо реформе” – **Мирољуб Лабус**, потпредседник Савезне владе („Блиц”)



ДА ЛИ ЈЕ ЗОРАН БИНЂИЋ СРПСКИ ЗАШТИТНИК,
ИЛИ ЛОГИСТИЧКА ПОДРШКА ХАШКОМ ТРИБУНАЛУ,
НАЈБОЉЕ СЕ ВИДИ НА ПРИМЕРУ ПОЗНАТОГ АМЕРИЧКОГ САРАДНИКА



БИЉАНА ПЛАВШИЋ

ГЛАВНИ СВЕДОК ПРОТИВ МИЛОШЕВИЋА

Хашки тужилац темељи своју сигурност да ће Плавшићка сведочити против Милошевића, не само на основу договора или обећања, него и на бази раније испољеног антагонизма. Бинђић је дао гаранцију за Плавшићку, чак је и послао Батића да јој помогне у Хагу, али обећана гаранција за све остале Србе је изостала. Ускраћена је Момчилу Крајишнику

Од када је дошла у Београд, Биљана Плавшић борави у Цвијићевој улици, у стану свога брата. Даноноћно је окружена телохранитељима наоружаним дугим џевима, који уредно проверавају све њене посетиоце. До сада се није упштала у дуже шетње градом, осим једног изузетка, када је скокнула до Бинђића да му се захвали на пруженим гаранцијама. Био је то сусрет искрених пријатеља, који су се упознали на истом послу, али, ето, временом се нашли са различитих страна решетака. Њој, Биљани, је истекао рок употребе, па су је њени патрони спаковали иза браве. Он, Бинђић, још увек им је и те како употребљив. Његово време тек долази. Мислимо на време иза браве.

Или, ипак, ова констатација, барем што се тиче Плавшићке, није у потпуности исправна.

Целокупну јавност која је пратила збивања око суђења Биљани Плавшић, изненадила је изузетна срдачност италијанског трансвестита Карла дел Понтеа, који јој је први пружио руку после одлуке да се привремено пусти на слободу. После срдачног стиска руке, остали су да прођаска-

ју неколико минута. После толике присности, није тешко одгонетнути зашто се Дел Понте уопште није противио захтеву Плавшићкиних адвоката. Јасно је да је бивши председник Републике Српске пуштен да у миру Цвијићеве улице научи рецитацију која ће оптужити Милошевића. И Момчила Крајишника, и ко зна кога још. Добро упућени извори, из београдске канцеларије Хашког трибунала, тврде да ће се Плавшићкин наступ у предмету против Милошевића одиграти по већ договореном сценарију. У својству сведока, неће порицати своје функције у ратном предсједништву Републике Српске. С друге стране, свој ангажман представиће као патриотски чин и порећи било какву командну одговорност. Са своје стране, Дел Понте у процесу против Милошевића рачуна на већ испољене антагонизме, тако да се са сигурношћу може ослонити на сведочење Биљане Плавшић. Та сигурност тужиоца у сведочење Плавшићке има реалан темељ у њеним ранијим оптужбама на рачун Крајишника, Милошевића, па и самог Карачића.

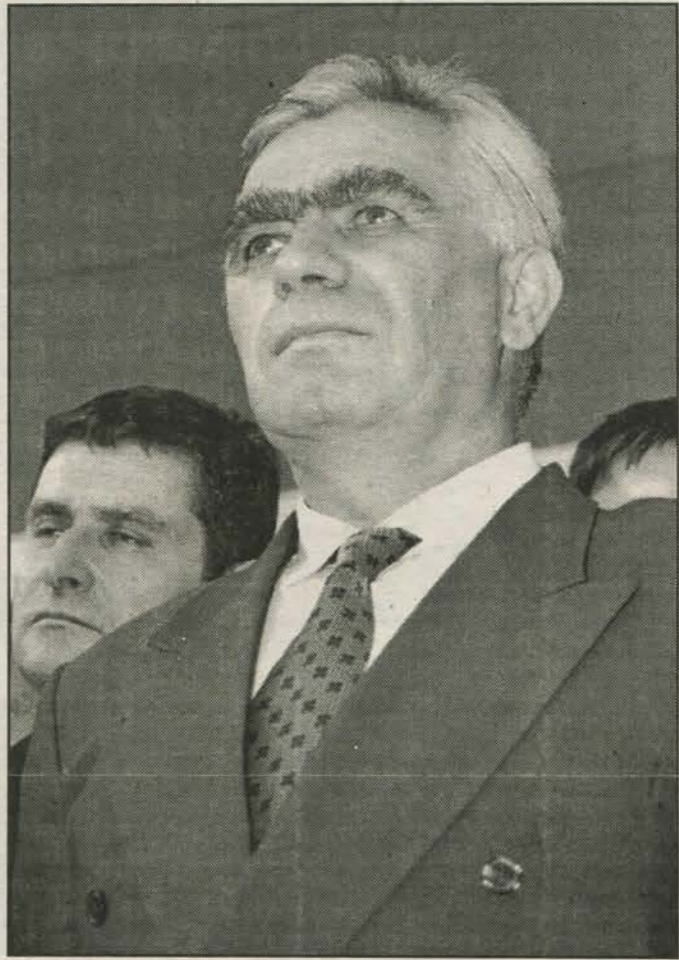
Потенцијални сведоци

У овом тренутку, Хашки трибунал има само једног, потенцијалног, јачег сведока од Биљане Плавшић, који би могао доћи главе Милошевићу. Милан Милутиновић, садашњи председник Србије, одавно је од стране Хашког трибунала оцењен као веома важан сведок. Ипак, Дел Понте (читај-Американци) је прихватио Ђинђићеву аргументацију по којој би Милутиновићево изручење дестабилизovalo Владу Србије и као крајњи, њему непожељни продукт, имало расписивање ванредних избора у Србији. Свестан своје непопуларности у народу, Зоран Ђинђић тај недостатак компензује спровођењем туђинске политике, у шта спада испоручивање осталих оптужених. Зато се ускоро, са сигурношћу, може очекивати киднаповане још неколико виђенијих Срба. Те непопуларности свесни су и Американци, па је Хаг, привремено, одложио своју хајку на Милутиновића.

Колико је спреман на сарадњу, Ђинђић је доказао уступањем тајних архива српске полиције и војске Хашком трибуналу и обећањем да ће ухапсити генерала Ратка Младића, уколико се појави на територији Србије. Истовремено, обавезао се да ће појачати контролу границе на Дрини, како би онемогућио прогоњеним Србима из Републике Српске да у Србији потраже какву-такву сигурност.

Према унутра, у изјавама за српску јавност, Ђинђић наступа крајње дволично, са једне стране обећава да ће у име Србије понудити гаранције за пуштање на слободу свих Срба који то затраже, а са друге ни прстом не мрда да то обећање испуни. Следећа његова изјава остала је мртво слово на папиру, као и много тога што је обећавао пре избора: „Желимо да се сарадња са Хашким трибуналом одвија на такав начин да се што више људи, који су оптужени, брани са слободе, да се не ствара нека тензија да је Хаг неки страшни суд где људи одлазе и никада се више не враћају, него да је то нормалан суд где, ако не постоји довољно доказа, оптужени може да буде ослобођен”.

Наравно, гаранције за пуштање Момчила Крајишника није дао.



Пре зиме остварити циљеве

Хашком трибуналу, нарочито тужиоцу Дел Понтеу, после хапшења Милошевића, страшно се жури да се докопа Ратка Младића и Радована Караџића. По информацијама које се, као сигурне, пласирају из Хага, њих двојица се налазе на истоку Републике Српске, на неприступачним теренима који ће са снегом постати још непроходнији за потере међународних убица. Како се испоставило да нејака Влада Републике Српске није у стању да учествује у нападу на Караџића и Младића, као једини поуздан савезник, процењен је Зоран Ђинђић. Захтевајући његову помоћ, Дел Понте је објаснио да поменуто киднаповане двојице истакнутих Срба мора имати регионални, никако државни приступ. У преводу, то значи да их киднапују (у њиховом речнику-хапсе) само локалне полицијске снаге, чиме би овај акт био сведен на привођење обичних криминалаца или шверцера, ако буду ухваћени приликом преласка Дрине. И на тај начин Хашки трибунал настоји да омаловажи њихов значај.

Хаг жури, јер му је очигледна намера да обједини што више својих, назови судских, процеса. Жури, да би напокон доказао своју ефикасност и сврсисходност, која је се већ и на Западу подуже оспорава. Зато су му и потребни ликови који су одавно доказали своју анационалност, потпуни недостатак патриотизма и општу равнодушност према патњама сопствених сународника. Ликови типа Ђинђића и Плавшићке. Наравно, Запад, тачније Американци, никада нису имали моралних обзира према онима које користе у појединим акцијама своје спољне политике.

Тако ће и Плавшићкина слобода трајати само до почетка суђења Слободану Милошевићу. Вероватно до јула идуће године, када ће је опет спаковати иза браве. А Ђинђић? Вероватно ће на слободи бити још мање, са још једном разликом. Иза браве ће га спаковати Срби.



Српска војска је скоро последња нада за опстанак Републике Српске. Они који траже успостављање јединствене армије за све народе са територије бивше БиХ, у исти строј би ставили српске четнике и терористе Осаме Бин Ладена

ПОСТРОЈИЛИ БИ ЗАЈЕДНО СРПСКЕ ЧЕТНИКЕ И ОСАМИНЕ ТЕРОРИСТЕ

Трагом информација да председник Српске радикалне странке Републике Српске Никола Поплашен борави у Београду, обишли смо више адреса. Наша потрага није уродила плодом и када смо се по ко зна који пут уверили да истина није оно по чему су препознатљиве данашње новине, које протурају ову и сличне информације, упутили смо се у Бања Луку. У пристojно уређеним просторијама странке затекли смо десетак особа које су чекале разговор са председником Поплашеном. Та гужва је условила прво питање:

— Имате пуно посла?

Др Поплашен: Сваки дан више људи дође у странку да би о сопственим проблемима разговарали са неким од представника странке. Трудимо се да тим људима помогнемо неким саветом или на неки други начин. Нажалост, проблеми су знатно већи него што су тренутне могућности наше странке да им помогнемо. Они то разумеју и углавном су задовољни и због саме чињенице да неко хоће да их саслуша.

— Спремате ли се за изборе? Колико нам је познато након доношења Изборног закона Српску радикалну странку Републике Српске више ништа не спречава да учествује на изборима?

Др Поплашен: Стални изборни закон предвиђа да се све регистроване странке могу равноправно укључити у изборни процес. То даје могућност и Српској радикалној странци да учествује на изборима. Ми ћемо сигурно учествовати на изборима и то са кандидатима на свим нивоима. Њихову подобност неће одређивати нико други сем гласача. Евентуална условљавања или уцене Српска радикална странка неће прихватити.

Ипак, изборни закон, а у чијем доношењу није учествовала наша странка, има више мана. Основна мана тиче се онемогућавања једног дела грађана - избеглица, да у пуном обиму уживају гласачко право. Већина ће због одредаба овог закона морати бирати између каквог-таквог крова над главом и бирачког права. Закон каже да они који живе у напуштеној имови-

ни не могу гласати у садашњем месту пребивалишта уколико су добили решење за деложацију. Те особе у том случају имају право гласа искључиво у својим предратним општинама. Дакле у другом ентитету. Тешко је и замислити колика математичка прецизност је потребна да би се сваком од њих истовремено обезбеди предратни стан или нови смештај у садашњем месту пребивалишта како им једнако бирачко право не би било ускраћено. Због тога сматрамо да је ова одредба конструисана ради стварања претпојавки за изборни фалсификат и да је дискриминаторска. И у Републици Српској и у Федерацији БиХ кружиће око милион гласова тражећи своју кутију.

Са друге стране и као странка нисмо у потпуности задовољни овим законом. Он предвиђа више различитих казних овлашћења Изборне комисије. Новчане казне, уклањања кандидата са листе и забрану странака. При томе диспозиција уопште није прецизно утврђена. Додатни недостатак представља и то што високи представник

и даље има кључну улогу у изборном процесу. Он, а не ОЕБС, како је то случај био до сада, потврђује састав Изборне комисије.

– У медијима се могу прочитати и чути опречне информације. Неки кажу да ће Српској радикалној странци бити дозвољен излазак на изборе, а други кажу да неће. Откуда потреба за таквом јавном полемиком?

Др Поплашен: Део људи и странака, такозваних Срба, а који су раније били окупљени у коалицији „Слога”, пре свега мислим на Радишића, Плавшићеву и Додика, тражили су од високог представника моју смену и забрану Српске радикалне странке. То су људи који су вишеструко доказали да је њихово деловање у функцији туђег интереса, а против интереса српског народа.

Друге странке које се позивају на српске интересе, у првом реду руководство Српске демократске странке, са посебним задовољством су прихватиле забрану Српске радикалне странке и моју смену. Надале су се да ће тако, посредним путем, задовољити своје личне апетите.

То говори да се руководство Српске демократске странке поодавно удаљило од својих изворних принципа и да је на политичкој сцени заменило Биљану Плавшић и Српски народни савез. Нажалост, са много обимнијим и темељнијим последицама по Републику Српску.

– Неки то оцењују као тврд став. Опредељује ли то Српску радикалну странку у погледу неке будуће предизборне или постизборне сарадње?

Др Поплашен: Ми немамо нити смо икада имали тврд став. Сасвим је логично да ће једна велика и јака странка, као наша, на изборе изаћи самостално. После избора ћемо имати јасну слику о расподели политичких снага и прихватићемо сарадњу оних појединаца и странака које буду на трагу наше политике.

– Двогодишњи период одсуствања из институција Републике Српске онемогућио је српске радикале да увек и јавно представе своје ставове. Да ли су медији у праву када повремено стварају слику у којој Српску радикалну странку придружују једном или другом блоку?

Др Поплашен: Српска радикална странка се никада није приклањала никој. Линија удаљавања и приближавања неком од других политичких субјеката одговарала је томе да ли је њихово понашање било у складу са Уставом и законима. Наша сарадња са другим странкама увек се заснивала само на оваквој подударности. Сасвим је природно да је тешко остваривати сарадњу са било ким, коме Устав и закон-

ска овлашћења служе као параван за криминал и корупцију.

– У јавности се стиче утисак да грађани нечији патриотизам оцењују према томе колико је његово понашање подударно са понашањем српских радикала?

Др Поплашен: То нека кажу грађани. На њима је да процене свачије понашање и да се према својој процени владају. Треба истаћи да партије у Републици Српској, изузев Српске радикалне странке, нису само одустале од обећања датих народу, него нису у стању да поштују ни оно што конкретно договоре. Сви смо били сведоци понашања посланичке групе Социјалистичке партије Живка Радишића. О једној ствари, Вестендорповој одлуци о мојој смени, гласали су, у више наврата, у врло кратком периоду и сваки пут различито. Једнако су се понашали и када је у питању био однос према Брчком, Добрињи и другим важнијим питањима.

– Када смо код Народне скупштине Републике Српске реците нам да ли видите неку разлику у њеном садашњем раду у односу на период током кога су у њеним клупама седели и посланици Српске радикалне странке?

Др Поплашен: Разлика је очигледна. Скупштина је стерилна, без јасних ставова. Наводном пристожношћу скривају своје недостатке и своју лошу страну која је најчешће везана за криминал и корупцију.

– Па може ли таква Скупштина контролисати Владу?

Др Поплашен: Не. Извршна власт је потпуно без контроле. Настављена је пракса из периода рада владе Милорада Додика. Постоји јасно одсуство критике о владиним предлозима. То је лоше по Републику Српску јер је већина тих прописа припремљена далеко ван њених институција. Такав некритички однос према њима, а због кога се не филтрирају одређена решења, производи деловање прописа који нису у интересу Републике Српске.

– У Републици Српској се наводно води антикорупциона кампања. Ипак у јавности кружи прича како протагонисти те кампање ујутро пију кафу са криминалцима, у подне их критикују на прес конференцијама, а навече са њима деле пазар. Видите ли ви ефекте те кампање?

Др Поплашен: Тешко је приметити неке промене. Државни апарат и након промене власти је остао углавном исти. Антикорупционе пароле звуче крајње неуверљиво. Не може се поверовати наводно искреним намерама државног руководства у борби против корупције, када високи службеник финансијске полиције, јавно на телеви-



зији, изјави да они немају било каквих доказа о корупцији. Направите анкету на улици и видећете колико само случајних пролазника могу бити потенцијални сведоци о постојању корупције.

Недавно је наш високи функционер и бивши народни посланик Чедо Маркелић из Дервенте, поднео кривичну пријаву против једног инспектора из Министарства трговине. Тај инспектор је од Маркелића захтевао мито. Није га добио и онда му је, да би се осветио, затворио бензинску пумпу. Можда би ово био само обичан случај да се по Маркелићевим речима, не ради о томе да је тај инспектор мито од њега покушавао да изнуди од 1994. године наовамо.

Замислите, он је био службеник Козићеве, Кличковићеве, Додикове и на крају Иванићеве владе. Таквих случајева има више. Они говоре о континуитету корупције у државној администрацији.

– Садашња Влада је на власти већ скоро годину дана. Неки кажу да је боље, а неки да је горе. Пензионери, просветни радници, демобилисани борци, незапослени, кажу да се ништа није променило. Ко је у праву?

Др Поплашен: Има доста основа да се незадовољство може сматрати оправданим. Пре свега у односу на очекивања која је произвела кампања ове Владе. На пољу економске политике, нажалост, није дошло до позитивних промена. И даље се ради на разбијању било каквих зачетака привредног система. Расипнички се односи према природним ресурсима. Најављене економске реформе су потпуно изостале.

Продужена је политика прилагођавања спољним захтевима по којима је перспектива овог подручја у томе да постане депонија за различите застареле, еколошки неоправдане и нерентабилне технологије. Обећаних страних улагања нема. Тешко је у таквој ситуацији бити задовољан и веровати новим обећањима. Потпуно је јасно да овде не може тећи мед и млеко. Али, уз правилну унутрашњу прерасподелу прихода, уз рад на развоју стратешких производа и уз финансијску дисциплину, а за шта је пре свега одговорна Влада, може се бар ситним корацима кренути напред.

– Република Српска није уздрмана само економским и социјалним неприликама. Снажни су и захтеви за ревизију Дејтонског споразума. Сада је актуелан захтев за устројавање заједничке војске.

Др Поплашен: Гушење Војске Републике Српске представљало би гушење последње наде да се Република Српска може сачувати. Концепт заједничке војске је против свих народа који овде живе. Какав је смисао тог концепта? Да ли је могуће да сутра у истом строју буду Бин Ладенови следбеници и српски четници? Осим тога, и историја и данашњица нам показују да тамо где нема српске војске углавном нема ни Срба. На Косову су сада окупиране јединице свих светских сила и других већих и значајнијих земаља, али Срба нема, иако су ту живели од памтивека.

– По оцени аналитичара, ви персонификујете политику која жели сачувати Републику Српску. Насупрот вама, као персонификација политике унитаристичке Босне и Херцеговине стоји Златко Лагумџија. Да ли ће се на предстојећим изборима грађани опредељивати између те две опције?

Др Поплашен: Видећемо. У сваком случају треба поштовати вољу бирача и закључке изводити из прецизних политичких аспеката. Како год да буде, одлука је на грађанима. Наравно, уз претпоставку да на изборима неће доћи до неподношљивог обима фалсификата који би угрозио читав изборни процес.

– Лагумџијину Алијансу за промене чине и странке чији су лидери виновници ратних злочина. И сам Лагумџија често заврће ноговицу и показује рану коју је задобио као командир вода Армије БиХ. Чудна демократска дружина зар не?

Др Поплашен: У недавном интервјуу Студију „Б“ Алија Изетбеговић је рекао да је Алијанса за промене национално екстремнија од Странке демократске акције. Не само личности које сте набројали него и многи други који су сада на власти били су најжешћи поборници стварања чисте муслиманске Босне. Неки од њих су командовали чак и муџахединским јединицама. Сефер Халиловић, бивши ратни командант Армије БиХ и Лагумџијин министар за избеглице је отишао у Хаг. Силајџић, чија је странка такође у Лагумџијиној алијанси, се повукао са чела странке. Највероватније под америчким притиском, а због повезаности са фундаменталистичким круговима.

– Да ли је превелик терет на леђима Српске радикалне странке?

Др Поплашен: Терет сигурно није мали. Ипак, мора се рећи да га Српска радикална странка равномерно дели са српским народом. Сва оспоравања, забране, шиканирање и све остало што су преживели српски радикали у једнакој мери сносио је и наш народ. Наравно, не укључујући такозване Србе са почетка разговора који су се издвојили из народа и његове интересе посматрају са недопустиво неморалне дистанце.

Српски радикали се надају и томе да ће свет у коме живимо заобићи неке нове претеће страхе и разарања. Тако би свеукупни односи били ближе начелима равноправности, толеранције и мирне коегзистенције на овим просторима.

То је једини модел који гарантује колико-толико нормалан живот.

– На крају, да ли мислите да ће узлазна популарност видљива у растућем изборном резултату Српске радикалне странке на ранијим изборима, наставити свој раст или ће због двогодишњег оспоравања странке доћи до пада изборног резултата?

Др Поплашен: Још увек смо далеко и од избора и од изборних резултата. Сигурно је да ће пут по њих бити дуг и мукотрпан. Српски радикали су, као нико до сада на овим просторима, показали како наш народ окупиран око идеја заснованих на његовом интересу може учествовати у политичком животу, а да при томе не посустане под притисцима својих непријатеља или страних сила. У том смислу политика Српске радикалне странке представља полазну основу за све оне који воле Републику Српску и желе њен опстанак. Подршка тих људи, а који су, уверен сам, огромна већина у Републици Српској, гаранција је успеха Српске радикалне странке.

Познато је да је по позиву српских радикала и због незадовољства политиком странака које су могле изаћи на изборе, изборни процес бојкотовало више од половине регистрованих гласача.

Та већина је база Српске радикалне странке и према њима наша странка осећа највећи степен одговорности. Они досада нису били разочарани поступцима Српске радикалне странке и уверен сам да неће бити ни убудуће.



У жижи интересовања: Америка и патриотизам



МОДНИ ТРЕНД

Светски модни креатори, по неким прекоокеанским показатељима, уколико се, ускоро не прикљоне помодном ратном тренду, на коме ових дана инсистирају амерички политичари, ускоро би могли остати без посла. После 11. септембра, све се променило, па ће неким новим путем морати да крену и модни креатори као и читава светска модна индустрија, чак, и ако нису тако планирали... Наиме, неко се дрзнуо да нападне светског цина моћи, Америку и јавно обрука пред очима читавог света њену одбрамбену моћ, чија је последица и 6.000. недовољно страдалих цивила, као и материјална штета која се збраја у милијардама долара.

Наивни би се могли запитати: какве везе сада, има мода са терористичким нападима на америчке центре моћи?!

У агресивни поклич Америке, више не треба сумњати. Наиме, 7. октобра Америка је још једном показала злу ћуд и ратно-хушкачку нарав своје светске политике, када је напала Авганистан. Америци се придружи и верни вазал Велика Британија, а постоје неки благи наговештаји како су и Француска и Немачка спремне, у потпуности, да подрже америчку агресију и демонстрацију војне моћи, што би се једноставно могло назвати, започињањем новог рата, који би по упозорењима светских политичара, озбиљно могао, у врло скорој будућности, да промени слику света с тенденцијом уништавања читаве цивилизације!

Америка се плаши нових напада, атомске бомбе и биохемијског рата, који би евентуално, терористи могли да употребе у неком наредном нападу на Америку?!

Америка и њен верни вазал Велика Британија, 7. октобра напале су Авганистан. Да ли ће се слика света после тог напада променити?

Да ли нас поред прекоокеанских модних лудости и страхова заплъскују неки нови претећи таласи организованог државног тероризма, јер Буш је рекао: „Ко није уз Америку, он је против ње, те је на тај начин све суздржане земље, аутоматски претворио у америчке непријатеље?!

Да ли је смак света, како су предвидели неки видовњаци, који срећом нису живи, па их досманлијска власт Србије не може хапсити, ипак, близу?

Америчка администрација иза себе има армију необразованих Американаца, како неки извори тврде, после напада на америчке центре моћи, чак 90% Американаца је желело освету и ратни напад на талибане, односно Авганистан.

После напада на Америку, Американци су уплашени, а у страху су велике очи. Њихов страх умногоме је константно и без бриге савести подгревала америчка власт, не би ли добила подршку мултинационалне Америке, или како они сами ових дана воле да наглашавају, амерички патриотизам је прорадио?! О том нагло пробуђеном америчком патриотизму, мало касније, а сада да видимо, шта је оно од чега страхује амерички народ.

Још један шпил ратних карата је отворен, да ли је време припрема било довољно, ускоре ће сазнати пре свих Америка и Британија, а онда и цели свет.

Медијска слика, која је обишла свет, електронско око камере је овековечило сцену обраћања америчког председника Буша спасилачким екипама, које су трагале за преживелима. Дакле, Буш стоји над рушевинама трговачког центра, с мегафоном у руци, а спасиоци га не чују и довикују: „Не чујемо”. Буш им одговара: „Ја чујем вас, а чује вас и остатак света! А, они који су срушили ове зграде, чуће све нас, врло брзо”. Амерички народ је био одушевљен; осветиће недужно страдале цивиле. Америка креће у још један рат. Осама Бин Ладен, без доказа, проглашен је кривим, а талибани одговорним, јер неће да га испоруче Америци, која их је, уз помоћ пакистанског режима довела на власт у Авганистану. Америци, савременом политичком Франкештајну, послушност су отказала „деца”, коју је она на вештачком буђењу исламског екстремизма, годинама стварала: Осама Бин Ладен и талибани. Због погрешног типовања Америке, страдаће Авганистан, а није искључено и муслимани осталих арапских земаља, а за које Америка процени да су „непослушни”.

За време убрзаних америчких ратних припрема, тровачки медији Америке нису губили време, на брзину, али врло вешто, америчко страдање претворили су у националну трагедију, што нико не спори. Са друге стране, наставили су започети посао који би се могао подвести под појам: „Сви исламски верници су екстремисти и желе уништење



Америке. Значи исламски свет само својим страдањем може и мора, платити америчке животе...

После шока, амерички држављани су тугу, преко ноћи, преточили у мржњу према свим Арапима, не знајући при том, да сви Арапи нису муслимани. Толико о америчкој општој образованости.

Дакле, медијска слика о исламском свету постигла је циљ сва америчка мржња окренута је ка исламском свету. То је довело до тога да ниједан тамнопути човек више није сигуран у Америци, јер не зна иза ког угла ће га заскочити неки мржњом затровани каубој.

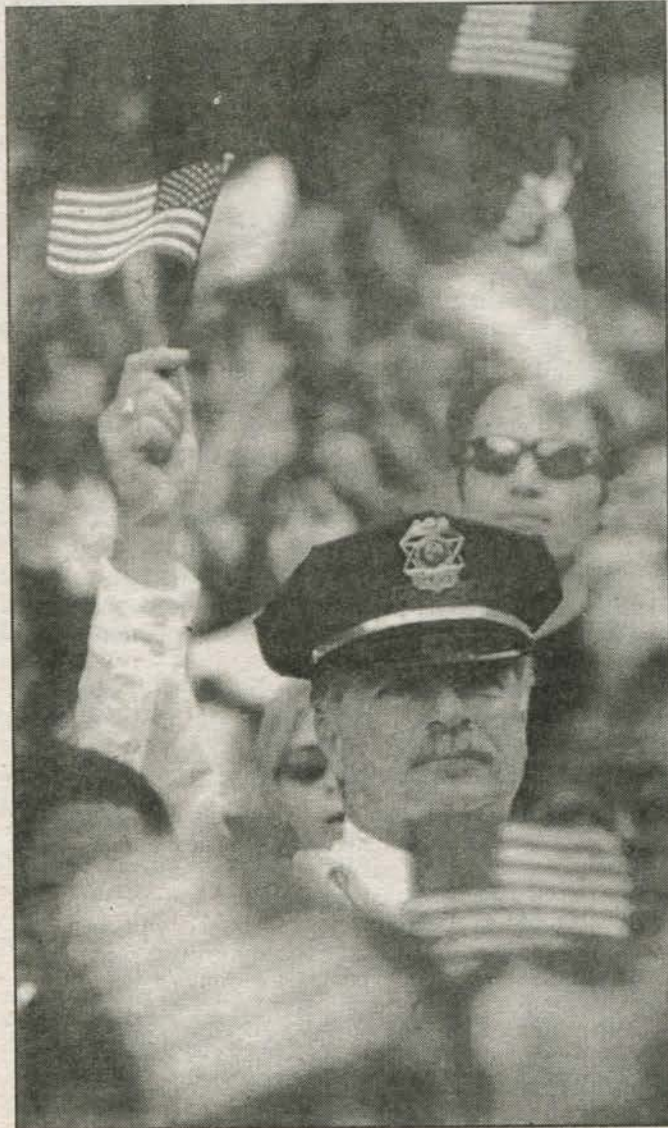
Извесно је, ново поглавље Дивљег запада је почело, али овога пута каубоји не ратују против Индијанаца, њих су одавно истребили и асимилирали, сада су каубоји против исламиста.

Америчка јавност показала је Бушу, у више наврата, како је први пут после дужег времена спремна да поднесе све евенталне, људске и материјалне губитке у рату против ислама.

Нагађања светски признатих и познатих аналитичара о томе, каква нас будућност чека, у случају да Американци у започетом рату, употребе све оно о чему су претходних дана говорили Буш, Дик Чејн, или опорављена пентагонска врхушка, али и о ономе што су наговештавали талибани из Авганистана, нису нимало оптимистичка. Све у свему, било је много помињања атомског, нуклеарног и и биохемијског оружја. Изгледа да су Американци ипак, спремни на жртве.

Менхетн је поново оживео. Богате и луксузно опремљене продавнице су оживеле. Истина, по речима америчких медија, страх од нових напада на Америку је присутно осећање свих Американаца, али живот тече даље.

Наде како је неки настрадали цивил, под рушевинама на Менхетну, ипак преживео, одавно су разбијене, а зидови Доњег и Средњег града, по америчким медијским обавештењима, још увек су облепљени фотографијама „несталних” цивила. Живот се нормализује, али... Америка се полако извлачи из првобитног стања шока, али не и из страха. Напротив, изгледа да се страх од нових терористичких напада повећава, нарочито од када си Америка и Велика Британија нападе Авганостан. Поред страха, ових дана, уз наравно, изузетно јаку медијску припрему, америчким ули-





цама, почео је да буја и патриотизам. Ипак, кренимо с нашом причом по реду, а све је почело од модне индустрије...

Модни показатељи, који више иду у прилог страху од биохемијских напада на Америку, показују да Ив Сен Лоран, Версаџи, Прада или било која светска модна кућа бележе знатно смањену продају. Тренутно, а принудно, у Америци је најмодернија куповина заштитних маски. Специјализоване радње, а које су до ових немилних дешавања, књижиле искључиво губитке, сада су испражњење. Испорука ове робе је свакодневна, а произвођачи не постижу да усагласе производњу са продајом. Уместо златног и китњастог накита, чије креирање потписује неко познато светско модно име, у Америци је завладала еуфорија обичних и сребрних ланчића са идентификационим плочицама, по принципи; што је сигурно, сигурно је. Дамске шешире и капе, Американке мењају за војне шлемове и заштитне кациге, а све је већа потражња и за војним каишевима, специјалним кошуљама и слично. Многе модне ревије, које су одавно биле заказане за крај септембра и октобра, у Америци су померене.

Оно што се прво примети у срећеним њујоршким изложима данас, јесу америчке заставе. Оне виоре на свим зграда, аутомобилима, огромним камионима, приватним кућама... Парола: „Боже благослови Америку“, постала је најкоришћенија реченица у свакодневном разговору Американаца. Овом паролом су и многобројни таксисти заменили разноврне рекламе на својим аутомобилима. Међутим, то није једина парола која се примећује у Њујорку, тик уз њу је и она која говори све о народу Америке: „Бомбардујмо терористе“.

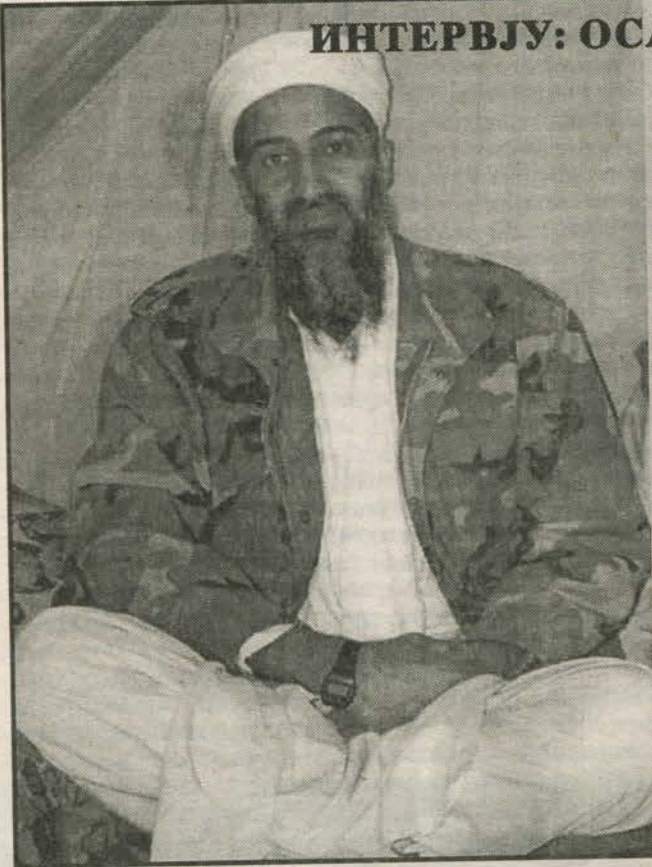
Човек с ових балканских простора, на просто, не може да се отргне утиску како пред очима света куља амерички патриоти-

зам, који је прилично агресиван и реваншистички. То, наравно, код нас Срба рађа питање: у чему је разлика између њиховог патриотизма и нашег? Ми, Срби, годинама смо били изложени бахатости шиптарских терористичких банди, и наши цивили су гинули. Каква је разлика између америчких и српских страдалих цивила, осим што су једни страдали у Њујорку, а други на Косову и Метохији?! Амерички агресивни начин одбране, који у суштини није ништа друго до још један амерички ратни поклич над слабијим народом Авганистана, подржавају и Французи и Немци. А, српски одбрамбени рат, та иста америчка администрација, као и владе западних сила Европе су осудиле. Нас Американци, само зато што смо се бранили од шиптарских терориста, проглашавају ратним злочинцима, а себе и све своје садашње бивше и будуће, стварне ратне злочине амнестирају. Како је то могуће у „демократском“ свету који заговара Америка? Изгледа да је и амерички народ оболео, баш као и њихова администрација, од двојног морала: једна правила важе за амерички народ и Америку, а друга за остале земље света, па ма колико њихови ратови били искључиво и само одбрамбеног карактера?!

У току НАТО бомбардовања 1999. године, када је српски народ док се с једне стране бранио од шиптарских терориста, и са друге од НАТО бомби, песмом показивао патриотизам, Медлин Олбрајт се питала, какав смо ми то народ?! Данас, без жеље да се у овим речима осети и зрно цинизма, под условом да је дотична још жива, ваљда јој је данас сасвим јасно; како су чудни путеви господњи, и колико су патриотска осећања непланирано снажна и моћна емоција. Једноставно то је снага живота и опстанка!



ИНТЕРВЈУ: ОСАМА БИН ЛАДЕН



Ексклузивни интервју објављен у „Тајму“, од 11. јануара 1999. године (одмах после осветничких напада америчке авијације на Бин Ладеново авганистанско скровиште, изведених због бомбашких напада на америчке амбасаде у Кенији и Танзанији) до данас није изгубио ништа на својој актуелности.

Разговор је на арапском водио пакистански новинар Рахимулах Џусуфзаи, који поред пакистанских новина сарађује са „Тајмом“ и америчком ТВ мрежом „АБЦ“, а представља најопсежније обраћање јавности које је икада дошло из уста Бин Ладена до читалаца на Западу.

„Велика Србија“ објављује превод овог интервјуа у целости, јер је то најочигледнији доказ терористичке природе исламског фундаментализма, на који су Срби указивали још осамдесетих година, у време бујања преденте на Косову и Метохији.

Као бумеранг, Америци се данас враћа право у лице финансирање и наоружавање муџахедина у бившој БиХ, подједнако као и директна војна акција на Косову и Метохији. Осама бин Ладен о томе сведочи на наредним страницама

БИО БИ ГРЕХ НЕ НАБАВИТИ ХЕМИЈСКО И НУКЛЕАРНО ОРУЖЈЕ

– Јесте ли ви одговорни за бомбашке нападе на две амбасаде Сједињених Америчких Држава у Африци?

Осама Бин Ладен: Међународни исламски фронт за джихад против Америке и Израела донео је кристално јасну фатву којом позива исламску нацију на джихад, са циљем ослобађања светих места. Нација Мухамедова одговорила је на тај позив.

Ако се подстрекавање на джихад против Јевреја и Американаца, да се ослободе џамија Ал-Акса и Света Касаба сматра злочином, онда нека историја пресуди да сам ја злочинац.

Наш посао је подстрекавати и, Алаховом милошћу, то смо и учинили. Одређени људи одговорили су на тај подстрек.

– Познајете ли људе који су ухашпени због тих напада?

Осама Бин Ладен: Оно што знам је да су они који су ризикували своје животе да задовоље Алаха прави мушкарци. Они су успели да уклоне срамоту са исламске нације. Ми о њима имамо највеће мишљење.

– Али за све који су ухашпени каже се да су повезани с вама.

Осама Бин Ладен: Цадих ел-Хаџ био је један од наше браће којег је Алах љубазно усмерио на пут рада за олакшавање положаја авганистанских избеглица. Још увек га се сећам, премда га нисам видео, нити за њега чуо већ много година. Он нема никакве везе са оним за шта га оптужују Американци.

Што се тиче Мухамеда Рашида ал-Оцалија, обавештени смо да је он Саудијац из покрајине Најд.

Мамдух Салим је побожан човек који наизуст зна свети Куран. Никад није био члан ниједне организације джихада.

Чињеница је да Америка, а нарочито ЦИА, жели да заташка своје пропусте после догађаја који су се одвијали у Ријаду, Дар ес Саламу, Кептауну, Кампали и другим местима, ако буде Алахова воља, тако што ће ухватити било коју особу која је учествовала у исламском джихаду у Авганистану.

Молимо се Алаху да олакша невоље ухваћенима и сигурни смо да ће њихова недужност бити утврђена.

– Ако су мете джихада Американци, како можете оправдати смрт Африканаца?

Осама Бин Ладен: То питање претпоставља да сам ја онај који је извео те експлозије. Мој одговор је да разумем мотиве оне браће која делују против непријатеља нације.

Кад постане очито да би било немогуће отерати те Американце без да их се нападне, чак и ако то обухвата убијање муслимана, то је допустиво по исламу.

– Какве су ваше реакције на нападе америчких и британских снага на Ирак?

Осама Бин Ладен: Нема никакве сумње да је тај издајнички напад потврдио да Британија и Америка раде у корист Израела и Јевреја, утирући пут Јеврејима да још једном поделе муслимански свет, поробе га и опљачкају остатка његовог богатства. Велики део снага које су извршиле напад, дошло је из одређених земаља Залива које су изгубиле свој суверенитет.

Данас неверници ходају свуда по земљи где је Мухамед рођен и где му је предат Куран. Ситуација је озбиљна. Вла-

сти су постале беспомоћне. Муслимани морају извршити своју обавезу, пошто су власти те регије прихватиле инвазију њихових земља. Те земље припадају исламу, а не њиховим владама.

– Шта Сједињене Америчке Државе сада могу очекивати од вас?

Осама Бин Ладен: Сваки лопов или криминалац или пљачкаш, који уђе у другу земљу да би крао, треба очекивати да ће у сваком тренутку бити изложен убиству. Да америчке снаге очекују било шта од мене лично, открива веома уско схваћање ствари. Муслимани су љути.

Американци требају очекивати реакције муслиманског света пропорционалне неправди коју они наносе.

– Америка тврди да ви покушавате доћи до хемијског и нуклеарног оружја. Како бисте то употребили?

Осама Бин Ладен: Набавити оружје за одбрану муслимана је верска дужност. Уколико сам заиста дошао до таквог оружја, онда захваљујем Алаху што ми је то омогућио. А ако покушавам набавити такво оружје, ја вршим своју дужност.

Био би грех за муслимане да не покушају поседовати оружје које би спречило невернике да нанесу штету муслиманима.

– Можете ли описати америчке ваздушне нападе на ваш логор?

Осама Бин Ладен: Америчко бомбардовање је само показало да овим светом влада закон џунгле. У том бруталном, издајничком нападу убијено је више муслиманских цивила. Што се материјалне штете тиче, била је минимална. Милошћу Алаха, њихови пројектили били су неделотворни. Напад је показао да морал америчке војске иде низбрдо. Њени припадници су превише кукавице и превише уплашени да би се срели са исламским младићима лицем у лице.

– Америка покушава зауставити доток средстава вашој организацији. Јесу ли били успешни у томе?

Осама Бин Ладен: Американци знају да сам их ја нападао, милошћу Алаха, већ више од десет година. Тврде да сам ја у потпуности одговоран за убијање њихових војника у Сомалији.

Алах зна да сам ја задовољан због убијања америчких војника. То је постигнуто милошћу Алаха и напорима муџахедина међу сомалијском браћом и других арапских муџахедина који су били у Авганистану пре тога.

Америка је још од тада покушавала стегнути своју економску блокаду против нас и ухватити мене. Није успела. Та блокада нам много не смета. Ми очекујемо да ће нас наградити Алах.

– Шта ћете учинити ако талибани од вас затраже да напустите Авганистан?

Осама Бин Ладен: То није нешто што ми предвиђамо. Не очекујемо да ћемо бити протерани из ове земље. Молимо се Алаху да нашу селидбу учини селидбом у његове сврхе.

– Очекујете ли још напада ако останете у Авганистану?

Осама Бин Ладен: Сваки страни напад на Авганистан не би имао за мету појединца. Не би имао за мету Осаму бин Ладена лично.

Чињеница је да је Авганистан, кад је подигао барјак ислама, постао мета крсташко-јеврејског савеза. Очекујемо да ће Авганистан бити бомбардован, премда ће неверници рећи да то чине због Осаминог присуства. Зато ми, скупа са нашом браћом, живимо у овим планинама далеко од муслимана у селима и градовима, да бисмо их поштедели погибије.

– Да ли ваша исламска порука делује на муслимане?

Осама Бин Ладен: Ветрови промене су задували да однесу неправду којој су свет подвргнули Америка, њени помагачи и Јевреји који тесно сарађују са њима.

Погледајте шта се догађа ових дана у Индонезији, где је Сухарто, деспот који је владао 30 година, збачен. Током

његове владавине медији су га глорификовали, приказујући га као најбољег председника. Медији у арапским земљама, нажалост, чине то исто данас.

Али времена ће се променити. Време ће доћи, и то ускоро, кад ће криминални деспоти који су издали Алаха и његовог пророка, и издали поверење у њих и своју нацију, доживети исту судбину.

– Али постоје многи муслимани који се не слажу са вашом врстом насиља.

Осама Бин Ладен: Морамо у потпуности разумети нашу веру. Борба је део наше вере и нашег шеријата (исламски закон, на бази заповеди из Курана). Они који воле Алаха, његовог пророка и ову веру, не могу то порицати. Ко год пориче чак и најмањи наук наше вере, чини најтежи грех у исламу.

Они који симпатизирају са неверницима, као што је ПЛО у Палестини, или такозвана палестинска Влада, деценијама су покушавали да врате нека од својих права.

Одложили су оружје и напустили оно што се назива „насиљем“, покушали су се нагодити мирним путем.

Шта су им дали Јевреји? Нису им дали ни 1% њихових права.

– Америка, једина суперсила света, назвала вас је државним непријатељем број један. Брине ли вас то?

Осама Бин Ладен: Непријатељство према Америци је верска дужност и надамо се да ће нас за њу наградити Алах. Звати нас непријатељем број један или два, нас не може повредити. Осама Бин Ладен је уверен да ће исламска нација извршити своју дужност.

Сигуран сам да ће муслимани моћи окончати легенду о такозваној суперсили која се зове Америка.





АНТРАКС ПРОТИВ ВЕЛИКИХ БОГИЊА

Ал Каида већ користи антракс, Американци имају спремне велике богиње, коверте са белим прахом путују са краја на крај планете, пред нашим очима води се прва битка првог светског биолошког рата

Вести о бомбардовању Авганистана више нису на ударним странама европске и америчке штампе, засенили су их извештаји о појави антракса на ова два континента. То је и нормално, јер су непотписане коверте ту, пред вратима, а Авганистан негде далеко, на магловитом истоку. Наравно, пошilhaц и није морао да се потпише, јавност западних земаља је убеђена да су коверте послате из Бин Ладенове кухиње, тачније лабораторије. Иако до сада није изнесен ниједан конкретан доказ који открива пошilhaоца, презентовани су подаци по којима је шеф Ал Каиде купио неколико лабораторија у земљама бившег источног блока да би их преселио на само њему познате локације. Вероватно је тачно да Осамини терористи сеју бели прах са клицама антракса широм западне хемисфере, али то је само пола истине о глобалном биолошком рату који је, несумњиво, почео.

Она друга половина налази се у америчким епруветама и далеко је злокобнија од антракса.

Наиме, Сједињене Америчке Државе су одбиле да униште последње количине изазивача великих богиња, болести која је са списка заразних болести Уједињених нација скинута још 1980. године. Те године у свету није регистрован ниједан пацијент оболео од ове болести. Значи, још тада је ова болест искорења, што је био резултат мукотрпног деценијског рада на превентивној заштити, на вакцинасању широм света, које је завршено са успехом. Американци, са своје стране, никада се нису посебно трудили да објасне зашто чувају „вариолу веру“ (сећате се филма Горана Марковића), али не треба бити велики мудрац па одгонетнути о чему се ради. Када се болест једном искорени, са њом нестају и противотрови, у овом случају вакцине. Јер, да би се направила вакцина, потребни су микроби који су узрочници болести. Осим тога, престаје и научно (медицинско) интересовање за болест па се тако и не чувају залихе вакцине. Ако их је уопште могуће сачувати на дужи рок.

Са позиција велике силе Американци не осећају потребу да се понашају у складу са светским стандардима, које су, узгред буди речено, и сами добрим делом наметнули остат-

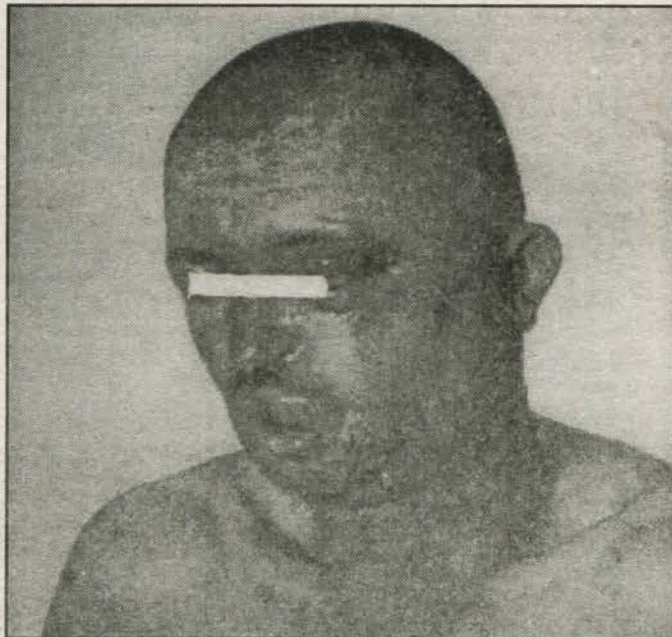


ку света. И баш као у случају самоубилачких напада на Менхетн и Пентагон, и овде им се непринципијелна политика вратила као бумеранг. Иако је изгласано ко зна колико резолуција које забрањују употребу биолошког оружја, они су уредно одржавали вирус великих богиња у животу, како би га по потреби сервирали изабраним популацијама.

Сада, када су исламски фундаменталисти посегнули за антраксом, они који су много пре њих препотентно прешли преко међународних норми, имају најмање права да се позивају на те исте норме.



Фотографије из 1967:
Антракс на врату и лицу



Зашто антракс

Познавајући амерички смисао за правду, не би нас чудило да се епидемија заборављених великих богиња појави не у Авганистану, за којег су довољне радиоактивне бомбе, него у некој арапској земљи са којом још није завршен обрачун. Ираку, на пример. Или на палестинским територијама, случајно. Нормалан ум постави питање како ће се таква, не дај Боже, ујдурма сервирати просечном конзументу малих екрана. Без проблема, обични Американац је жељан освете, а што се тиче осталог дела планете, баш их брига, сила Бога не моли. Уосталом, какве везе има рат у Авганистану са недавним бомбардовањем Ирака? Па не труд се да објасне како је могуће да једна једина бомба истреби цело авганистанско село, свих 200 становника, а камоли да објасне што су опет бомбардовали Ирак. Срби су били барем „коллатерална штета“, Авганистанци нису напредовали ни до тог статуса. Само, овај пут су у непријатељу оличеном у Ал Каиди нашли равноправног противника, барем по моралу. Заговорници цихада не бирају начине борбе када је у питању елиминисање „светског сатане“, што је синоним из њиховог речника за Сједињене Америчке Државе. Ипак, оружје су паметно изабрали јер антракс изазивају два узрочника који одавно нису присутни на епидемиолошким картама Запада. Осим тога, у неразвијеним земљама има их у довољним количинама, па их је у лабораторијама лако припремити за слање на различите адресе. Чињеница да је Запад одавно искоренио ову, пре свега сточну заразу, додатно слаби системе одбране од антракса. Чак ни Американци немају вакцину којом би се заштитили од појаве епидемије, па не чуди што је Русија, у чијим руралним деловима често долази до појаве антракса, понудила да уступи своје залихе вакцине.

Када се све сабере, види се да Ал Каида бије Америку истим оружјем, класичним недостатком морала. Уз једну битну разлику. Са много мање пара. Само још увек није могуће измерити количину монструозне генијалности употребљене са обе стране. Има времена, извагаћемо, тек је започела прва битка глобалног биолошког рата.

Основно о антраксу

Наравно, светска узбуна није заобишла ни Београд, па је тако у једном поштанском сандучету на Обилићевом венцу пронађена коверта са непознатим белим прахом. Убрзо је утврђено да се ради о неславној комшијској шали, али је то у домаћој јавности побудило веће занимање за при-

роду антракса или, како су га звале генерације пре нас „дрног пришта“.

Антракс је на нашим просторима одувек присутан, и то углавном на Косову и Метохији, али последњи случај заразе је забележен још 1998. године. Статистички гледано, појављивао се и у централној Србији, али у околини Бујановца, тако да епидемиолози ову болест повезују са претежно шиптарским срединама. Пошто Савезни завод за заштиту здравља нема никакве податке о Косову и Метохији од 1999. године, прво због ратних дејстава, а потом због окупације, јасно је да непостојање заразе од 1998. има директну везу са чињеницом да нема више ни Шиптара под здравственом заштитом Србије и Југославије.

По подацима овог завода од 1994. године до 1998. у Србији је укупно регистровано 42 оболела од антракса, од чега је 31 пријављен на Косову и Метохији, а осталих 11 су из околине Медвеђе и Бујановца. Сви случајеви су успешно лечени, тако да није забележен ниједан смртни случај. Данас се антракс лако лечи уз помоћ пеницилина и других лекова, али компликације могу настати када се бацил трансформације у споре које лако доспевају у плућа или црева, што у многоме отежава лечење.

Дакле, антракс код нас није новост, али се у сеоским срединама Србије појављивао само у изолованим, појединачним случајевима. Последњи подавци о некој већој епидемији датирају још из 1952. године и односе се на територију тадашње СФРЈ. Данас је немогуће прецизно утврдити на којим територијама га је било највише, али се претпоставља да су на првом месту Косово и Метохија, а одмах иза бивша Босна и Херцеговина. Те 1952. године лечено је 1137 оболелих од антракса, а умрло је њих 25, углавном због недовољног медицинског третмана.

Историја и изворишта

Назив „антракс“ је грчког порекла и изворно значи жар или угљен, што је у складу са појавним облицима на кожи. Назив „дрни пришта“ потиче још од Хипократа, а у Млетачкој републици је чак постојала и законска одредба по којој се продавци меса загађеног антраксом кажњавају смрћу. Занимљиво је да је антракс уједно и први откривени бацил уопште, откривен је половином 19. века, а Пастер је пронашао вакцину која се и данас користи за заштиту стоке. Управо ту и лежи главни извор заразе, код стоке, јер је антракс првенствено сточно обољење од којег годишње у свету страда више десетина хиљада грла.



Интервју: Амцад Мигати, публициста и новинар

РАТ ЗВЕЗДА- II ДЕО



Мигати: Велика и моћна земља мора да има мирнодопску политику, да у оваквој ситуацији пронађе најбоље и најбезболније решење за све. Велика земља, која има јаку војну силу, проблеме би требало да решава мирним средствима и као таква била би пример осталим земљама света, да их на тај начин примора да је прате, а не да их приморава на коришћење силе. Јер, то није истинска систем вредновања, то заправо значи да Американци не пропагирају истинске вредности које привлаче друге земље, већ само рефлектују страх. Са друге стране, опште је познато како је осећање стратегије страха кратког века, после тога, као што каже српски народ, пукне филм! Шта онда?

• Ових дана, говори се о нападу на Авганистан, па у контексту свих будућих дешавања, многи говоре и о биохемијском рату, шта ви мислите о томе?

Мигати: Не верујем у могућност развијања биохемијског рата. Међутим, многи амерички аналитичари одавно су још почели да упозоравају како је ова терористичка организација, коју Американци сада оптужују за напад на Њујорк и Вашингтон, способна и може да користи хемијско и бактериолошко оружје и чак, атомске бомбе ограниченог дејства, које би било спроведено унутар Америке. Претпоставља се да би то могао да буде следећи вид напада на Америку, уколико амерички званичници, из ових последњих дешавања, у којима је страдало хиљаде америчких цивила, не науче лекцију, и почну нормално да се понашају, онако како би као једна моћна сила морали да се понашају.

• Ко ће почети да користи то биохемијско оружје или атомску бомбу, појасните нам?

Мигати: Такозване терористичке организације, мале и средње, не само „Ал Каида“. Мада је сасвим јасно, чак и Американцима, да би у том случају те терористичке организације морале из неке добро скривене сенке да имају подршку неких великих сила света. У то не треба уопште сумњати, ако до таквих дешавања дође.

У „Великој Србији“ број 1650, објавили смо део разговора са новинаром и публицистом Амцад Мигатијем. Аналитички осврт на светска друштвено-политичка кретања изазвана нападом на Америку 11. септембра, о којима је наш саговорник том приликом говорио, никога нису оставила равнодушним. У сенци погођених америчких центара моћи, евенталној ратној америчкој реакцији и последицама дугогодишње агресивне америчке политике, наш саговорник није искључио ни могућност новог светског рата. У мору чињеница и понуђених објашњења, Мигати је поставио и неколико питања на која, ни много познатији светски аналитичари, још увек не налази одговор: „Ко је оборио три цивилна, америчка авиона? Зашто су цивилни авиони оборени, зар најмоћнија армија света није могла принудно да их спусти, али без цивилних жртава? Како и зашто се Светски тржни центар рушио вертикално? Да ли је у овом нападу на Америку употребљено неко савремено ново, тајно оружје? Зашто Америка о томе ћути“?

• На основу досадашње приче, било би занимљиво да нам појасните, како треба посматрати улогу америчких трупа на Косову и Метохији, али исто тако и на територији Македоније, уопште целог Балкана?

Мигати: Потпуно је јасно како Американци на Балкану играју, још једну своју игру. Када говоримо о америчким трупама на Балкану, односно још једној америчкој игри, онда није згорег подсећање на период када су Немци отворено подржавали шиптарске терористичке групе на Косову и Метохији, познатије као ОВК, а Американци их наводно, сматрали терористичком групом, да би у исто време Ричард Холбрук имао сусрет са представницима ОВК, што је у суштини било америчко придобијање Шиптара за остваривање интереса Америке. Непосредно после тог сусрета, америчка администрација, шиптарски тероризам и ОВК прогласила је за албанску ослободилачку борбу, дакле, амерички двојни морал још једном је изашао на светло дана. Са друге стране, не само да Шиптари знају како њихово право националне мањине није било угрожено ни у једном сег-





менту, већ су то знали и Америка, а и читав свет, не само на Косову и Метохији, него и у Македонији. Реално говорећи, македонска влада је у потпуности зависила од шиптарске добре воље, о каквој је онда, или о чијој угрожености, је реч?! Међутим, Шиптари су тражили нека своја права у Македонији, баш као и на Косову и Метохији, и мада, нико поздано, па ни сами Шиптари не знају, а камоли америчка администрација, каква права у суштини захтевају Шиптари, ипак, Америка им је, ради остваривања сопствених интереса везаних за Балкан, изашла у сусрет? Питање, које остаје без одговора јесте, да ли Америка отворено подржавање шиптарског тероризма на Балкану, сматра природним стањем, а кад испред њених врата заигра мечка, онда очекује да цео свет подржи њен ратни поклич и устане против онога што она сматра тероризмом!

• Зашто Американци и данас после 11. септембра подржавају шиптарски тероризам, је питање, које сви аналитичари, па и државници избегавају, а шта ви кажете?

Мигати: Американци преко Шиптара покушавају да остваре комплетну доминацију на Балкану. Заправо, једна права истина, а коју нико неће отворено да призна јесте, како Американци од Балкана покушавају да створе Израел! Само у том случају, ако захваљујући шиптарским терористима остваре свој наум, па од Балкана створе нови Израел, Американци ће имати своју сигурну, продужену руку, која ће ударати тамо где треба, односно, тамо где америчким интересима то одговара!

Истини за вољу, Американци су то прво покушавали да ураде са Хрватском, не знам да ли се сећате?! Међутим, једног тренутка су дошли у изузетно опасан сукоб са економским интересима Немачке. Нису имали другог избора, па су одустали, а знали су да уз помоћ новца, а шиптарске необразованости и алавости, имају могућност за отварање нових жаришта на Балкану. То што су Американци одустали од Хрватске, чији су „домовински рат“ здушно подржавали, не само у логистичком већ и у материјалном смислу, не подразумева да их је Америка амнестијала кривице и тако омогућила несметано остваривање немачких интереса. У прилог овоме говори и једна од најактуелнијих тема наших суседа, Хашко потраживање хрватских ратних злочинаца. Дакле, америчка „демократија“ се управља искључиво према интересима Америке, па тако у случају Хрватске иде у распону од: отворене материјалне и логистичке помоћи у отварању ратног жаришта усмереног ка уништавању Срба, преко етничког чишћења Републике Српске Крајине, па до данашњег проглашавања хрватских ратних злочинаца!

У међувремену, америчка демократија се окренула ка Шиптарима, јер они су, по њиховом мишљењу, идеално решење, пре свега, када се говори о интересима Америке и

држави Албанији. Не сме се изгубити из вида како Албанија захваљујући изласку на Јадран има идеалан стратешки положај за Американце. Заправо, Америка преко Албаније може да затвара Јадран кад и како хоће, може да прети Италији и спроведе у дело све што јој се учини погодним за остваривање неких нових планова и претензија, неких нових светских претњи. Са друге стране, Шиптари су америчку подршку озбиљно схватили, и одлучили су да овај тренутак искористе у потпуности, зато се и јесу толико насилнички размахали по Балкану. Шиптари, које отворено подржава америчка администрација, сада на вештачки начин, проширујући се путем тероризма и ширећи агресију и ратни вихор покушавају да створе Велику Албанију, која би била „нови Израел“ на Балкану!

• Како?

Мигати: Данас Албанија, Косово и Метохија, Македонија, сутра Црна Гора и још понека територија, за коју добију зелено светло Америке, и ето их као држава-терориста у срцу Балкана, од које би све околне државе страховале. Са друге стране, у таквој земљи несметано би владали Американци, јер би Шиптари, односно Албанци, због поклон-државе, Велике Албаније морали слепо да их слушају. Дакле, Американци би радили балканским народима, а преко Шиптара, све оно што данас, преко Израела раде на Блиском истоку муслиманима арапских земаља.

Погледајмо реално ситуацију у којој су сенашле арапске земље, у одјају евенуталне америчке агресије на Авганистан, па ће у склопу тог аналитичког погледа, читава прича о америчким интересима на Балкану бити још јаснија. Наиме, Американци су запретили Пакистану уколико не буде пристао на сарадњу приликом америчке агресије на Авганистан, и не буде дозволио коришћење пакистанских територија у тим америчким акцијама, Америка ће дозволити Израелу да нападе на пакистанску нуклеарну инсталацију. Дакле, Американцима је у случају Авганистана, а против осталих муслимана арапских земаља, најјаче оружје, управо Израел, то исто хоће, али уз помоћ Шиптара да раде и на Балкану.

Америка је после терористичких напада на Њујорк и Вашингтон објавила рат тероризму, у склопу те вести, могло би се Америци поставити следеће питање: „Зашто не сузбију терористичке групе на Балкану“?

Зато што су једине терористичке групе на Балкану шиптарске банде ОВК, ОНА и још једна група која делује на југу Србије, а чије сам име тренутно заборавио, оне су у директној служби Америке! Заправо, те шиптарске терористичке банде још увек нису испуниле амерички циљ, и шиптарска терористичка мисија на Балкану ће потрајати још...

Америци би ваљало поставити још једно питање, а повезано је са Осамом Бин Ладеном и шиптарским терористич-



ким групама на Балкану: Америка је својевремено обучавала Бин Ладена за герилско деловање по Авганистану и на тај начин га користила у борби против совјета у време Хладног рата, а данас се Бин Ладен окренуо против Америке, и они га проглашавају најтраженијим и најопаснијим терористом, какве су америчке гаранције да се и шиптарске терористичке групе, једног дана неће окренути против Америке?! Када се већ говори о томе, треба имати у виду, све чешће шиптарске најаве, да ће уколико Косово и Метохија ускоро не добију самосталност и независност, директне последице због такве одлуке сносити Америка.

У том светлу треба посматрати и америчко ћутање и свесно прикривање шиптарских злочина почињених над Србима на Косову и Македонији, или над Македонцима у Македонији. Реални докази о шиптарским злочинима над Србима и те како постоје, с њима су упознате и све међународне организације, али то питање се тенденциозно прећут-



Буш у посети америчкој бази Бондстил на Косову и Метохији

кује. Извесно је да нема реалног објашњења, које би можда оправдало нестанак 1.300 Срба с Косова и Метохије! Где су ти Срби, питање је на које би Американци и Шиптари морали да дају одговор.

Хиљаду и три стотине Срба је или у шиптарским логорима или су убијени, Американци то знају, али не реагују! Дакле, Американци сами себи, а по већ примењеном, авганистанском сценарију свесно стварају нове непријатеље на тлу Балкана!

Америка би требала већ једном да пусти балкански народ да живи у својим државама, да пусти да се балкански народи између себе, у миру договоре како ће живети, јер би на тај начин Балкан био значајна карика у светском погледу, јер би народи Балкана, само у таквој ситуацији врло лако пронашли своје интересе између великих светских сила. Међутим, Америка то не жели, као да тенденциозно чини исте грешке, које правила на Блиском истоку, некад у Авганистану, и сада опет у Авганистану. Сасвим је јасно да

су Американци створили Осаму Бин Ладена, и то им се вратило као бумеранг. Многи признати светски аналитичари, сматрају да ће се Америци, уколико сада донесе исхитрену одлуку и крене на Авганистан, тај потез, такође вратити у виду бумеранга!

• После победе на председничким изборима Буш, а све чешће, нарочито после 11. септембра и америчка администрација најављују, како ће америчка војска убрзо напусти Балкан, ви не верујете у те тврдње?

Мигати: Та теорија је потпуно неодржива, али је у складу с двојним моралом Америке, који оне негује већ читав низ година. Погледајмо ствар с реалне стране, ако је Америка иједног тренутка у својим најавама о напуштању Балкана, заиста била озбиљна, онда Шиптари не би започињали рат у Тетову, односно у Македонији. Ко стоји иза шиптарских напада у Македонији, него Американци. Дакле, што се Балкана тиче, све конце у својим рукама и даље држи америчка администрација, и тако ће бити још дуго времена. Заправо, биће тако док не дође до равнотеже између најмоћнијих светских сила.

Америка напросто, ма колико то било страшно за Балкан, прави позориште, јер како другачије протумачити њихову мисију прикупљања оружја од Шиптара у Македонији, под називом „Неопходна жетва“? Стварно, шта су и колико оружја, а и каквог, то прикупили амерички војници у Македонији?! У Македонији се и данас налазе шиптарски терористи, који су дошли с Косова и Метохије, а те исте војнике Шиптаре, за рат против Срба на Косову и Метохији, обучавали су и наоружавали управо Американци. Било би смешно да није трагично и да свакодневно не гине македонски народ.

Америчка заинтересованост за Балкан, највише се видела кроз америчку уцену досовској власти, која је на крају да би задовољила Америку, од саме себе, из српског затвора киднаповала бившег председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића и испоручила га у Хаг! Американци су обећали досовској власти брдо долара, али после испоруке Милошевића. Ови су га испоручили и тако још једном потврдили како су америчке слуге, а новац за то, још увек нису добили! Мене тај поступак Америке није изненадио, јер то је Америка какву већ депенијама гледамо; најмоћнија сила света, која има двојне аршине, која много обећава малим народима, државама у које је посејала ратно семе, а од одржавања америчког обећања не буде ништа!

Ако Америка заиста није заинтересована за Балкан, онда би она пустила нову, „демократску“ власт у СРЈ да суди Милошевићу, и ако се уз помоћ валидних доказа, докаже како је Милошевић крив, онда да одговара пред својим српским народом, у својој држави?! Међутим, Америка је инсистирала на његовој отмици, екстрадицији у Хаг, и сада тамо лежи, а ови још увек не могу да докажу његову кривицу. Према изјави Карле дел Понте, они чекају да се против Милошевића подигне нова оптужница за рат у Хрватској и Босни. Питање је шта ће и са тим новоподигнутим оптужницама постићи, и хоће ли правним аргументима доказати да је крив?! Дакле, Американци и даље вршљају по Србији, сада много лакше него раније.

• У случају америчког напада на Авганистан, талибани су рекли како ће прогласити „џихад“, шта то у ствари значи, да ли то можда може да изазове неку нову светску катализму?

Мигати: Мени су све експертизе на тему џихада јако смешне, ево и зашто. Џихад је арапска реч и у преводу значи: борба за праведну ствар. Дакле, то не мора априори да подразумева оружану борбу, по исламском начину размишљања, то је више врста борбе; ако може речима-може, ако не може, онда оружјем, ако не може оружјем, онда је човек сам у себи против те неправде коју исламски народ трпи.

преживљава. Све ми се чини да многи намерно дихад тумаче на лош и погрешан начин. На пример, овде у Србији један такозвани експерт, који много говори о исламу, господин Јефтић, а коме сам много пута до сада рекао да он не може да тумачи Куран и ислам ако не познаје арапске речи односно језик, али он не одустаје. Константно пропацира погрешне ствари.

Ради потпунијег објашњења морам да кажем следеће: „дихад“ не може да буде неправедан рат. По исламу, рат мора да буде праведан да би муслимански народ одбранио од непријатељских напада, у складу са тим око авганистанске објаве „дихада“, мислим да ће сваки нормалан човек то схватити на прави начин. У том случају Авганистан ће се само бранити од непријатеља Америкаца! Американци пре свега, још увек немају доказа о кривици Осаме Бин Ладена. Са друге стране, Америка је створила Бин Ладена, и шта сад Американцима, после свега треба да каже Авганистан: „Изволите, узмите Бин Ладена“?!

Међутим, да се вратимо у чаробни круг, како ће се то Авганистан борити против Америке? Уколико се Америка одлучи и за копнене борбе, поред оних који су неминовне, из ваздуха, онда ће борци Авганистана ратовати оружјем. Међутим, ако Америка буде водила рат против Авганистана искључиво ваздушним ударима, онда ови, сигурно, морају да користе неке друге врсте борбе, које се подводе под појам тероризма, јер је то једини начин да узврати ударац Америци!

• Да ли онда, „дихад“ подразумева улазак читавог исламског света у рат?

Мигати: Не, али муслимани, било где на свету, ако осећају неправду усмерену према исламском свету, онда они морају да се боре против те неправде. Међутим, та борба не мора да буде само оружана, као што сам рекао она може да буде вођена кроз речи, дијалог, или чак и у себи. После свега што се дешавало муслиманима, а иза чега стоји Америка, сасвим је јасно да исламски свет сматра како је Америка иницијатор потпуног уништења муслимана. Неке најновије анализе су чак показале, како су својевремено, Американци створили неку лажну борбу између комунизма и ислама, како би они, Американци што лакше постигли свој циљ, а сада се и види како Америка жели да уништи људе исламског света. Заправо, Америка то уништавање муслимана ради веома систематски и дуго. Један од начина, или америчког оружја јесте и вештачко стварање исламског екстремизма, који американци свакодневно подгревају, па и негују, код појединаца. На тај начин Американци свесно и темељно уназађују исламски свет. Погледајте само шта Американци раде Пакистану, па ће вам све



бити јасније, и то само зато што они имају нуклеарно оружје, чије су стварање умногоме помогли сами Американци, али то је било у периоду надмоћи Совјетског Савеза. Сада, када нема Совјетског Савеза, Американци Пакистан сматрају, донекле, потенцијалним непријатељем

Са Израелом је на пример, а по питању поседовања нуклеарног оружја, за које зна цео свет, истина, незванично, ситуација сасвим другачија.

• Још једно питање везано за догађаје од 11. септембра. Наиме, одмах по рушењу Светског тржног центра и напада на Пентагон и после експлозије ауто-бомбе испред Стејтдепартамента, јапанска Црвена армија преузела је одговорност за ове терористичке нападе. Међутим, америчка администрација на ово преузимање одговорности и кривице није реаговала, какво је ваше објашњење у најмању руку, чудног америчког понашања?

Мигати: За аналитичаре је то веома значајно и важно питање на основу кога се многе ствари сагледавају у другом, ако не и правом светлу. Прво су амерички медији објавили да је Демократски фронт за ослобођење Палестине преузео одговорност за напад на америчке центре моћи, а онда су уследили деманти Демократског фронта. Дакле, Америка је прво хтела да окриви Палестину, па су одустали од наума. Онда је јапанска Црвена армија преузела на себе одговорност за напад на Америку, али је то прошло кроз медије само као информација и ништа више. Већ после два, три сата Америка је окривила, без доказа и аргумената, Осаме Бин Ладена.

Зашто је то тако многим није јасно, поготову, ако се зна да је јапанска Црвена армија, готово традиционално нега-

тивно расположена према америчкој политици, пре свега још увек им нису опростили Хиросиму и Нагасаки. Затим, јапанска Црвена армија је са Демократским фронтом за ослобођење Палестине, учествовала у рату Палестинаца против Израела и Америке. Следећа збуњујућа ствар јесте да су они ту информацију о преузимању одговорности, јавили једном левичарском листу, познатом још као најчитаније националне новине Јордана. Када се говори о јапанској Црвеној армији, неопходно је нагласити како су они имали добре односе са немачким и руским тајним службама, па су им ове две историјски познате тајне службе, много пута помогле. Тако да се у сенци америчких догађаја од 11. септембра, сасвим јасно назире и улога јапанске Црвене армије. Постоји могућност да су они урадили један део посла, јер је напросто



немогуће да је све то урадила само једна организација, па макар то била и „Ал Каида“, којој се приписује, готово, фантамска моћ. Мислим да све то треба посматрати као један добар мозаик и слагати делић по делић, а по мом мишљењу, које се слаже са мишљењем већег броја признатих светских аналитичара, иза напада на Америку стоји изузетно добро планиран, вођен и организован рад, једне или две добре тајне службе, које су само контролисале акцију неколико терористичких, различитих група. Зато ја не могу да искључим учествовање јапанске Црвене армије у нападу на америчке центре моћи, јер све указује на то.

Још је занимљиво да на светским електронским медијима више нико не говори о ауто-бомби, која је експлодирала испред Стејт департмента, коју сте ви поменули. Зашто о томе нико више ништа не говори?

Шта је са обореним авионима, а шта је тек са она три авиона која су нестала трагом без гласа?

Дакле, потпуно је јасно да око тог трагичног 11. септембра постоји много неразјашњених догађаја и дешавања, а и сами Американци о томе не желе јавно да говоре, јер им је јасно да иза целог тог напада на Америку, стоји нешто много веће и опасније, а њима то сазнање, па још и обзнанивање не одговара. Нису спремни за то.

По неком објективном мишљењу, које заговара већина аналитичара, Американцима сада преостаје да на миру, хладне главе анализирају и прикупљају све чињенице, које би их одвеле до починиоца, односно, организатора напада на Америку.

Објашњење за агресивне иступе челних људи америчке администрације лежи у томе да они желе, последњим трзајима свету и даље да се намећу као најмоћнија сила и како могу да ударе када, где и на кога хоће. Напад на Авганистан биће само једно од доказивања америчке снаге и светске надмоћи. Међутим, као што сам већ рекао, биће то само доказ америчке слабости, која ће Америку одвести у суноврат.

Американци још увек нису схватили суштину тог напада од 11. септембра, за сада само нагађају, али то није довољно да би се на нагађањима темељили нови ратови. Неке новине западног света објавиле су како су у том нападу на Америку учествовали Американци, који су учествовали у вијетнамском рату, други су пак објавили имена исламских терориста, али нико није написао да

међу њима има оних који су мртви више од десетеак година, затим да међу тим наводним терористима има беба и двогодишње и тргодишње деце, па чак и старица преко седамдесет и више година.

Много је нејасних и неразјашњених ствари у тим нападима на Америку, али америчка власт жели некога да нападне, како би показали да их ти догађаји нису пољуљали на пијадесталу светски најмоћније силе. Мада је могуће да је све ово и тактичка игра америчке администрације, како би што ефикасније умирили заплашено јавно мњење Америке. Видећемо, за сада су све комбинације и опције у игри, али једно је сасвим сигурно: Американци не знају или не желе да објаве многе истине око 11. септембра. У том контексту треба поставити неколико питања: оборена су три америчка авиона-ко их је оборио? Зашто су оборени? Они су као најмоћнија армија света могли мирно да их приземе и спусте.

Постоји још једна ствар о којој се врло ретко, или готово уопште не говори; како је срушен Светски тржни центар? Стручњаци тврде како „Близанци“ нису могли да се сруше од удара авиона. Чиме се објашњава рупење суседне зграде од четрдесет осам спратова. За сада, макар мени није познато, још ниједан стручњак то није објаснио.

За сада се сви стручњаци слажу само у једној тврдњи: „Близанци“, од ударца авиона, нису могли да се руше вертикално, осим ако није у питању нека вакумска бомба, или ако је била ужасно висока температура, а Светски тржни центар се управо вертикално срушио?! А, под условом да се ове тврдње схвате и разумеју, остаје без одговора још и то како се суседна зграда, која је била знатно нижа, неколико дана после 11. октобра срушила сама од себе?!

Очигледно су то питања на која Американци не знају одговор, што указује на чињеницу како су ствари много озбољније од онога што они желе да представе, од онога што причају јавно.

Да ли су нападачи на америчке центре моћи користили неко савремено оружје о коме се за сада ништа не зна-о томе нико не говори јавно, али постоје подаци да се о томе прича тајно! У случају непримишљене и исхитрене америчке одлуке, која би водила путем нове америчке агресије, не треба искључити почетак новог светског рата



Талибани у ишчекивању америчког напада



SHINDAND AIRFIELD AIRCRAFT, AFGHANISTAN

PRE STRIKE

ТЕЛЕВИЗИЈА ГЛАВНИ ИНСТРУМЕНТ ПОКАТОЛИЧАВАЊА



Систематско протеривање српских, уз помоћ хрватских народњака резултоваће још већим отуђењем просечног гледаоца из Црне Горе од истог таквог из Србије. Доказани усташа Вељко Булајић добио је 600000 марака за финансирање свог филма о Марину Држићу од црногорске телевизије, што је само део систематског контаминирања српског духовног простора

Којекакве хрватске певалке и групе типа „Магазин“, Алка Вуица, Санди, Тончи Хуљић и гомила још непознатијих (нарочито у Хрватској) морали би се до пода клањати главном уреднику црногорске телевизије Велибору Човићу. Дотични лик је најзаслужнији што споменути копиранти оријенталне и медитеранске (итало-грчке) музике имају више простора на црногорским, него на матичним, хрватским малим екранима. Ко нема сателитску антену, готов је. Ако је осуђен на црногорски програм неће побећи од хрватских плагијатора, који захваљујући Ђукановићевој политици, суверено владају оним што се зове естрада. Свим сегментима естраде, од медијских промоција, преко грдних кафанских хонорара, до наступа на фестивалима.

Наравно, Велибор Човић при одабиру музичких спотова није вођен укусом или квалитетом, поента је у избацивању свега српског и устоличавању нових вредности. Те називи вредности емитују, на први поглед, безазлену поруку да Црна Гора припада тзв. медитеранском кругу, те да је време и да званично, путем независности, уђе у тај круг којем историјски и географски припада. Или „повијесно-земљописно“, ближе је истини.

Пуштање на екран тог квази-медитеранског звука је права припрема за, изгледа неминовни, референдум. Црногорска опозиција, која није задовољна медијском сликом, може да тражи више простора у дневнику, али њени напади на шему музичког програма биће би исмејани. А та музичка редакција ради још бољи посао за црногорске усташе, да их више не частимо еуфемизмом „сепаратисти“. Напада подсвест гледаоца или слушаоца, којем после пресије хрватских нота једноставно страна и одбојно звуче тонови из Србије.

Наравно, нико нормалан не тврди да из Београда долази суви квалитет, али су наше певалке барем за длаку боље од колегиња из НДХ. Ако ништа друго, зато што се овим послом баве дуже и што већа конкуренција, каква је у Београду, барем повремено изнедри неку квалитетну песму.

Зато главни уредник Човић уредно преноси све хрватске фестивале, са много љубави и пажње, по било коју





те ли га се, Вељко Булајић, преко којег званична Црна Гора покушава остварити врло културну сарадњу са веома лијепог им њиховом. И још понешто, онако успут, кад се већ дају велике паре.

Највећа биџика Вељка Булајића

Да је Мило главни финансијер, не треба посебно доказивати. Зна се ко је главни пројектант којекавих „дукљанских“ академија, ко је озаконио Миращеву секту и коме, уопште, одговара сатирање српске духовности, културе, обичаја и националног осећаја у Црној Гори. Мило Ђукановић широко раширених руку трчи у загрљај католичанству, на овим просторима оличеном у хрватском геноцидном експанзионизму.

Само у његовом примеру, у примеру Мила Ђукановића, потврђена је Штедимлијина флоскула о Црногорцима који су „дрвени Хрвати“. Мило је заиста бивши комуниста, који би сада радо прешао у Хрвате.

На том путу обилато се испомаже усташама из редова нашег народа. То што се ради, углавном, о исхлупелим метузалимима типа Јеврема Брковића или Мираща Дедеића, условљено је силом прилика. Нема много млађих лудака који би кренули њиховим стопама.

Најновији фосилни остатак из Милове галерије мумија ових дана се показао као добра инвестиција.

Вељко Булајић, некада ноторни комуниста, данас мамурни усташа, добио је од ТВ Црне Горе чак 600000 немачких марака за снимање некаквог свог филма о Марину Држићу. Када није успео да измузе паре од Хрвата за снимање филма о потпуно измишљеној „опсади“ Дубровника, покушао је да свој НДХ-патриотизам прода Алији, док је још био главни. И њему је хтео да сними филм о исто тако измишљеној опсади Сарајева. Да је била опсада, сви би поцркали од глади и жеђи још у првих месец дана, па не би остао нико да исприча шта се десило.

Било како било, трећа-срећа је огрејала црвеног усташу Булајића. Добио је паре код куће, где пре неку годину, док се Мило није сетрио да је одувек био демократа, није могао да добије ни кору хлеба.

Да је Булајић исплаћен, потврдио је један други главни уредник, Иво Пуканић, човек број један загребачког часо-

цену. Тако је овогодишњи фестивал медитеранских копија, одржан у Макарској, емитовао на својој телевизији, иако није платио никаква права за овај пренос. Толико му је стало да се што више Хрвата појави на црногорским телевизорима, да није имао времена да се позабави правном страном читавог пројекта. Ни сада, када су му стигле тужбе из лијепе му његове, не узбуђује се Велибор превише. Туму је и његов Мило да му покрије све трошкове расрбљавања Црне Горе. А Мило за тај свој свети циљ, не штеди. Најубедљивији пример је, сећа-

писа „Национал“. Потврда је стигла посредно, као демант Булајевићевог деманта објављеног у подгоричком „Дану“. У том свом деманту режисер „Неретве“, „Сутјеске“ и сличних социјалистичких остварења, негирао је свој покушај да заустави писање „Национала“ о балканској дуванској мафији. Пуканићу није било ни на крај памети да све прећути па је целу ствар детаљно објаснио, такође у изјави за подгоричке новине „Дан“: „Мислим да је господин Булајић пристао да суделује у једној игри за коју није био спреман. Сматрам да је то његово писмо било доста срамотно и непримјерено човјеку његовог искуства и његових година. С друге стране, можда, господин Булајић има и неке обавезе према господину Ђукановићу.

Наиме, не знам колико је црногорској јавности познато да је господину Булајићу црногорска телевизија дала 600 хиљада марака за снимање филма о Марину Држићу. Зна се да црногорска телевизија не би дала толику суму да то није наредио сам предсједник Ђукановић. Ја сам разговарао са господином Булајићем у неђељу (31. септембар), он ме је звао прије него што је изашло то његово писмо у „Дану“ и ја сам га питао (он ми је сам рекао шта је написао) како је могао изрећи ту лаж, да ме је назвао тек након што је изашао чланак о мафији у „Националу“. Имам биљешке из тог периода. Поред тога, Јасна Бабић, која је писала тај први чланак, јако добро зна да је њу, након мене, звао Вељко Булајић и интервенирао да се тај чланак не објави“.

Ту није крај Булајићевих (и Милових) јада. Пуканић је пресавио табак и обратио се комисији црногорског парламента која истражује писање „Национала“. Неспретна интервенција сенилног Булајића, вратила се као бумеранг, право у Милову главу. О извештају који је написао поменутој комисији, Пуканић каже: „Прво је, дакле, звао мене, као што сам и написао у писму парламентарној комисији. Ја сам рекао: „Вељко, ја не радим тај чланак и ја немам апсолутно никакве компетенције да тај чланак макнем, једино могу ако ти увјериш Јасну Бабић која пише чланак, да то није истина. А, онда, ти поразговарај с њом. Дакле, ја не могу рећи Јасни Бабић да не пише чланак и нема шансе да га ја не објавим“.

Онда је назвао Јасну Бабић, најбољу новинарку у Хрватској, и молио да се то не објави. Међутим, она га је одбила и рекла да јој то не пада ни на крај памети.

Још једном понављам, то писмо Вељка Булајића је срамотно и њему потпуно непримјерено“.

Пошто се ради о чистим доказима, све је неспорно, осим констатације којом Пуканић завршава своје сведочење. Примерено је, још како је примерено типу какав је Булајић да се тако понаша. Сад се види колико кошта један новокомпоновани патриотизам црвених Хрвата и зашто, уопште таласају о некавој новој црногорској нацији, нацији којој су ближи Хрвати од Срба, Хрватска од Србије и католичанство од православља. Види се још нешто важно. Види се шта Хрвати мисле о улицицама Булајићевог типа.

Наравно, пургерска игнорација неће зауставити црногорске усташе у даљем растурању Црне Горе. Имају они стотине хиљада мотива да заврше започети посао.





КРСТ НАД МАКЕДОНИЈОМ

Брисел и Вашингтон су одлучили да Македонију ставе под своју (шиптарску) контролу како би у сваком часу имали осигурану отступницу за својих 50000 војника стационираних на Косову и Метохији

Релативно примирје у Македонији Љупче Георгијевски је искористио да обиђе темеље гигантског крста на Шар планини, који ће доминирати не само пејсажом Тетова, него и много широм околином. Како рече том приликом, крст ће много допринети изградњи европског имиџа његове земље. Како, остаје нам да се дубоко замислимо и покушамо да створимо ту европску слику пред очима.

Не вреди, са толиким крстом (око 80 метара) Македонија пре личи на велику гробницу. Још када се визији додају свештеници расколничке и непризнате цркве који су освештали темеље...

Читав приказ је заиста личио на сахрану Македоније, коју је догукао мировни споразум наметнут НАТО силом. Тешко да је Љупче својим говором убедио народ да је опасност прошла, тај народ је уверен да му најгоре тек предстоји. У пракси, примирје је чиста победа шиптарских терориста јер мировни споразум предвиђа да македонска влада преда добар део свог суверенитета најљућим непријатељима, шиптарским политичарима који су само гласноговорници наоружаних сународника. По примеру Косова и Метохије, и овде ће терористи, после опште аболације, ступити у полицијске формације. Још горе, у Приштини су у некавом „заштитном” корпусу, ко-

ји није орган никакве званичне власти, а у македонском случају стаће под обележја независне државе. Последица оваквог престојавања терориста биће иселјавање мањинског македонског становништва са територија на којима су Шиптари већина, дакле са подручја западне Македоније.

Другим речима, Шиптари ће уз помоћ међународне заједнице добити етнички чисту територију. Само у том светлу могу се посматрати притисци из света, па и обећања, као што је оно о разоружању терориста. То што се предаја оружја искључиво заснива на добровољности терориста је чисто понижавање македонског народа и владе, а потписивање техничког споразума којим се дефинише овакво разоружавање, између НАТО снага и терориста, је фактичко давање пуног легитимитета шиптарским злочинцима. Како све то функционише, опет се одлично види на Косову и Метохији, где НАТО ни после две године није одмакао у разоружавању.

Али, ако је јасно због чега је извршена окупација Косова и Метохије, помало су магловити циљеви Запада у Македонији. Поставља се питање зашто се према овој земљи НАТО поставља маћехински, зашто је и за њу планирана судбина Србије? Поготово када се зна да су се сва досадашња македонска руководства дистанцирала од Срба и Србије и клела се у своју оданост демократским (читај-западњачким) идеалима. Одговор је, опет, на Косову и Метохији. Тамо је стационарирано око 50000 војника западне алијансе, а како се процењује у њиховом глав-



ном штабу, у Бриселу, сви они су у прилично нестабилном окружењу где сваки час може да пукне. Зато НАТО на време осигурава отступницу, чији најкраћи правац (до Грчке, као чланице НАТО) води управо преко Македоније. Остали правци извлачења НАТО-армаде ни изблиза нису толико кратки, једноставни или стабилни. Прелаз преко Албаније је несигуран, како због пљачкашки расположеног становништва, тако и због

конфигурације терена. Пут кроз Србију, до централне Европе, за НАТО је под великим упитником, јер Ђинђић и његови данас јесу, а сутра нису, врло су нестабилни у својим фотељама. Ко гарантује западним силама да ће власт која замени ДОС оставити на снази споразум о проласку њихових трупа кроз нашу земљу? Осим тога, знају колико их воли народ којег су бомбардовали, па им се баш и не иде кроз српска села и градове.

Из свега јасно произилази да је притисцима на македонску владу НАТО постигао свој основни циљ, осигурао је своју отступницу, и то по врло повољној цени. Од само једног суверенитета.

Наравно, за квалитетно завршен посао теренски радници НАТО пакта, шиптарски терористи, добиће заслужену награду. Не само залагај суверенитета, НАТО ће им ставити под директну контролу и свих 250 километара границе са Албанијом и јужним деловима Србије, према Косову и Метохији. Тако ће шверц цигарета, оружја и муцахедина бити ослобођен пристојне македонских



цариника. Како ствари стоје, Македонци могу бити срећни ако се Шиптари задовоље само са западним територијама. Ако пожелe Скопље, које је по њиховој бројности највећи шиптарски град на Балкану, тешко да ће македонска војска и полиција успети да га одбране. Сви досадашњи сукоби показали су њихову потпуну неспособност да се обрачунају са терористима. Најбољи пример је Арачиново, село на домак Скопља, којег су македонске снаге бомбардовале из свих оружја месецима, а на крају су се из њега, под заштитом НАТО тенкова, терористи повукли без значајних губитака. Просто је невероватно да ниједног тренутка није покушано ослобађање овог села, што може да буде производ официрске неспособности и неодлучности или недостатка морала код обичних војника. У сваком случају, македонске оружане формације су своје недостатке показале и честим упадањем у заседе и минска поља, што је доказ да нису оспособљени ни за обавештајно-извиђачка дејства, чиме нису обезбеђени основни предуслови за успешно планирање и вођење оружаних акција. Исто тако, из свих досадашњих сукоба види се да су македонске снаге пропустиле све прилике да крену у противударе по непријатељу. Значи, лоше вођена, обучена и наоружана војска и полиција једноставно нису могле да се супротставе добро наоружаним и, на Косову и Метохији, обученим шиптарским терористима који су наметнули герилски начин борбе. Ту герилску борбу Шиптари су покушали да наметну и српским снагама, али без успеха. Све је било готово за пар месеци, јер су Срби применили успешан противотров, на герилу је одговорено герилом. Тешка артиљерија је коришћена ретко и то само као повремени подршка, а не као у Македонији, јер и не даје никакве резултате.

На крају, и текста и Македоније, не треба за све окривљавати само терористе и НАТО, од њих се свима нама зна шта следи. Они раде свој посао, а до нападнутих је да повуку линију до које их се може толериусати. Зато и Македонци треба да упру прстом на кривце из сопствених редова. На погрешну политику коју је почео Киро Глигоров, а над којом је крст ударио Љупче Георгијевски.



ПОГЛЕД ПРЕКО ТАРАБЕ: ХРВАТСКИ ЧАСОПИС „ГЛОБУС“ У БРОЈУ 560 ОТКРИВА КАКО НАС И ОДАКЛЕ ХРВАТИ (УЗ АМЕРИЧКУ ПОМОЋ) ШПИУНИРАЈУ. ТЕКСТ СА 16. СТРАНИЦЕ ОВОГ ИЗДАЊА ДОНОСИМО У ОРИГИНАЛУ

ХРВАТСКЕ ОБАВЈЕШТАЈНЕ СЛУЖБЕ ПРИСЛУШКУЈУ КОМУНИКАЦИЈЕ У БОСНИ И ЈУГОСЛАВИЈИ ИЗ ОКУЧАНА И СЛАВОНСКОГ БРОДА

• Хрватско-амерички шпијунски пакт •



BALKANSKI SPIJUNI Prislušna postaja kod Slavonskog Broda i punkt elektronskog izvidanja u Okučanima (dolje)

На подручју Републике Хрватске, најмање на двије локације, размјештена су средишта за електронско прислушкивање с модерном опремом коју је, у раздобљу од 1994. до 1995. испоручила америчка обавјештајна заједница.

Један прислушни центар налази се изнад Окучана, у вили којом се за вријеме окупације користило политичко и војно водство побуњених хрватских Срба.

Колона ЦИА камиона на путу у Сињ



Друго средиште електронског шпијунирања је на прилазима Славонском Броду, недалеко од цестовне заобилазнице, у резиденционалном објекту окруженом виноградима. Оданде су годинама хрватске обавјештајне службе и ЦИА помно прислушкивале све комуникације у БиХ (Окучани) и СРЈ (Славонски Брод). Још и данас антене хрватске војске су усмјерене према сусједним државама. С тих су мјеста уз границу Хрватске прикупљене дословно гомиле разних обавјештајних материјала који су, посебном процедуром, разврстани и кориштени у анализама битним за националну сигурност. Није било особе у СРЈ или БиХ која није могла бити прислушкивана.

Неслужбено, од оних који су били „ухваћени“ у мрежу хрватског електронског састава друге генерације, истиче се име Слободана Милошевића. Многи разговори које је он водио посебно су значајни за подизање оптужнице пред Хашким судом, и Република Хрватска наводно је уступила те материјала Уреду тужитеља. Исти докази прикупљени прислушкивањем, уврштени су и у тужбу што ју је Влада у Загребу покренула пред Међународним судом правде у Ден Хагу против СРЈ због агресије и геноцида у Хрватској.

У овоме тренутку нема потврде да ЦИА или НСА добивају информације хрватских служби прикупљене електронским извиђањем.

Игор Алборгхети

Америчка војна делегација на Динари с генералом Готовином



VELIKI GLOBUSOV DOSSIER
Vlada se novom uredbom odrekla hrvatskog školstva

PRIVA BUDIŠIN ISTUP NAKON IZLASKA IZ POLITIKE
Ne želim biti politički vođa desnog bloka u Hrvatskoj

GLOBUS

LIJA IZETBEGOVIĆ
Tuđman mi je 1990. rekao da su Muslimani ionako Hrvati, i da će HDZ osvojiti 70 posto glasova u BiH

SVJETSKI EKSKLUZIV

Globus objavljuje razgovore vojnog i političkog vrha u Kninu prvog dana "Oluje"

TRANSKRIPTI IZ OLUJE

TV GLOBUS

Who je prava kraljica hrvatske estrade?



Martić: Milane, od Vrhovnog savjeta obrane samo smo ja i general tu pa razmišljamo da žene i djecu izvlačimo.

Babić: Nema druge... Ja ne mislim da će oni stati. Preduzimajte sve radnje po planu.

У истом броју „Глобус“ доноси наводне транскрипте прислушких разговора које су водили челници Републике Српске Крајине. Такође, спомињу се и имена нижих српских официра који су непосредни учесници догађаја.

Наравно, Срби су представљени као обезглављена руља која бежи главом без обзира. Истовремено, искоришћена је прилика да се тадашњи амерички амбасадор Питер Галбрајт прикаже у светлу неутралца. Не треба посебно спомињати да нема спомена о усташким злочинима над српским цивилима



TRUJUMI (SLOBODNIK) Pripadnici specijalnih postrojbi Ministarstva unutarnjih poslova RH na povratku nakon oslobađanja Gracaca

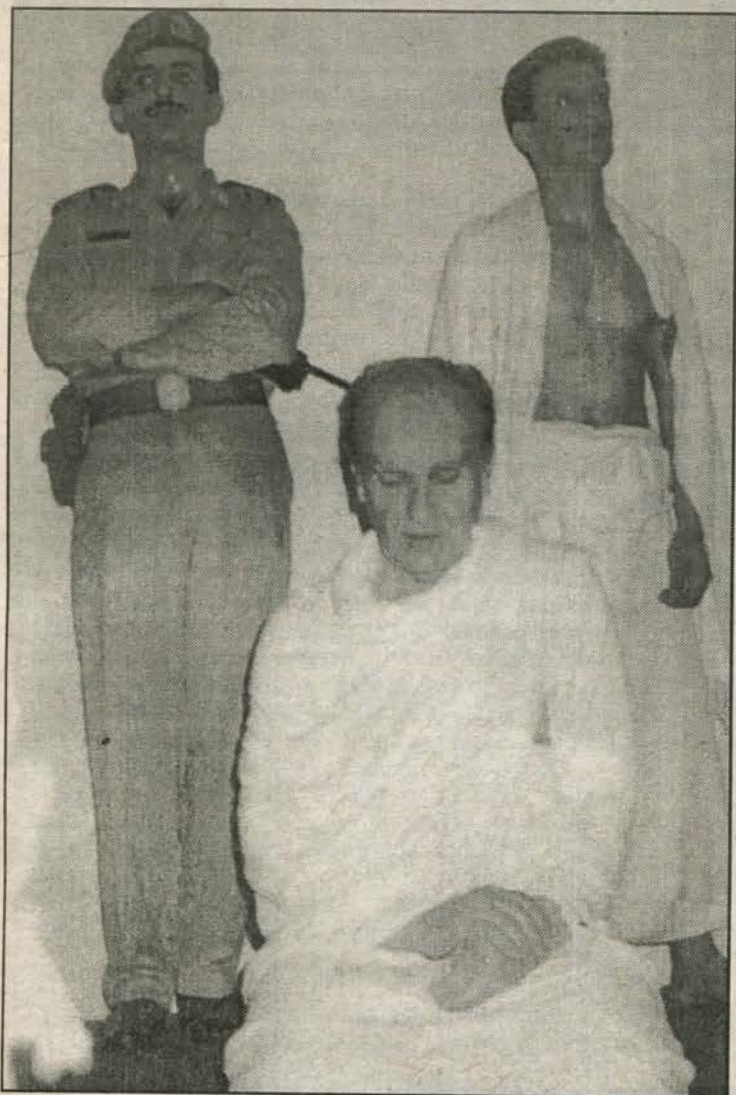
Martić: Milane, od Vrhovnog savjeta obrane samo smo ja i general tu pa razmišljamo da žene i djecu izvlačimo.

Babić: Nema druge. Ja sam razgovarao s Galbraithom prije sat vremena. Po njegovim riječima, ja ne mislim da će oni stati. Preduzimajte sve radnje po planu.

ПОГЛЕД ПРЕКО ТАРАБЕ: НЕ ОДЛАЗИ САМО АЛИЈА

СИЛАЈЦИЋЕВА НИЧИМ ИЗАЗВАНА ОСТАВКА

У муслиманским медијима још увек се нагађа због чега је бивши министар спољних послова Алијине владе поднео оставку на функцију председника „Странке за БиХ”



Потпуно у сенци повлачења Алије Изетбеговића, јавности је промакла још једна, али можда још значајнија оставка. Своје повлачење из политике најавио је скоро истовремено када и његов сенилни шеф, и млађани србомрзац Харис Силајдић. Колико је Алијин бег са места злочина очекиван, што због старости, а много више због прозивања из Хага, толико је изненађујући најновији Силајдићев маневар.

Бивши министар спољних послова у Алијиној влади је крајем септембра најавио своје напуштање председничке фотеље и „Странци за БиХ”, политичкој партији коју је сам основао после прекида ратних операција и потписивања Дејтонског споразума. Чврсто је одлучио да напусти ову функцију, као и бављење политиком уопште, а ту своју намеру је прво саопштио својим страначким колегама из најближег окружења. Међутим, ово је деловало као хладан туш, па је замољен да преиспита своју одлуку, јер је његовим једностраним поступком доведено у питање постојање странке. Колеге су му предлагале да до даљњег замрзне свој статус у странци, не би ли чланство и симпатизери имали времена да одболују овако велики губитак. Наравно, не постоји шанса да ова партија преживи Силајдићев одлазак, јер не само да унутар својих редова нема личност његове популарности, него ни у читавој Алијиној (и Харисовој) државици нема адекватне замене. Остајући тврди, Силајдић се оглушио на ова запомагања и само препоручио да га у будућности замени председништво од пет до девет чланова које би управљало партијом.



Prijeti li BiH američka odmazda?

ŠTA JE NAMA OSAMA

EKSKLUZIVNO: Beogradski dani Biljane Plavšić
 KUĆNI PRITVOR UMJESTO SCHEWENINGENSKOG ZATVORA

www.slobodna-bosna.ba 17. 9. 2002. BH, 200 CIJENA 2 KM

BOSANSKOHERCEGOVAČKI

DANI

NEZAVISNI NEWS MAGAZIN

SUDBINA MOSTARSKOG ALUMINIJSKOG KOMBINATA PETRITSCH LEGALIZIRA PLJAČKU?
 SJEČA TUŽILACA U ZENICI ALIJANSIN KRITERIJ POLITICKE PODOBNOSTI
 EKSKLUZIVNO ISPOVIJEST "VLASNIČER LOGORA KOD BOROŽE"

STJEPAN KLJUJIĆ
 ARMIJA BiH JE BILA U RUKAMA JEDNOG ČOVJEKA

ALIJA IZETBEGOVIĆ
 SPREMAN SAM PODIJELITI SUDBINU SA SVOJIM GENERALIMA

Својим партијским друговима није објашњавао зашто напушта кормило, али се у сарајевској штампи (оног муслиманског Сарајева) појавила теза о нерешеном оставинском спору којем Силајдић има намеру да се посвети комплетном енергијом.

А да има енергије, има. Осетили су то Срби на својој кожи. И то небројено пута. Уочи рата, за време рата и после рата, када је са својом странком продро чак и у Народну скупштину Републике Српске. Зато је и његов одлазак, реално сагледавајући, највећи губитак за све оне политичке снаге, не само његову партију, које су биле и остале на позицијама унитарне БиХ, државе у којој би муслимани доминирали, у сваком погледу, над Хрватима и, нарочито, Србима.

У том контексту треба и оцењивати његово повлачење, не само због чега се одлучио на овакав корак, него и које су његове последице.

Несумњиво, Харис Силајдић спада у врло узак круг образованих људи који се окупио око исламске идеје Алије Изетбеговића и који је управо својим способностима допринео отелотворењу те идеје. Амерички ђак (дипломирао је на универзитету Баркли, у Калифорнији) перфектно је користио своја знања у сарадњи са Кристијан Амнапур (CNN) кад год је требало опљунути Србе или оправдати неки муслимански злочин. Додуше, Срби му се никада нису ни могли супротставити на истом терену јер за њих англосаксонске камере никада нису ни биле укључене. Већ тада, у доба рата, у свести просечног гледаоца, без обзира на националну припадност, створена је слика о Силајдићу као логичном наследнику и настављачу тековина Алијине мисли.

Зато његова оставка подстиче различите шпекулације; да ли се и он види у Хагу, да ли је Америка одлучила да под притиском исламских фундаменталиста одустане од пројекта унитарне БиХ па јој дотични више није потребан, или је у питању нешто треће, као споменути оставински спор.

Било како било, Срби, нарочито они у Републици Српској, имају само једно виђење целе ситуације. А тог коментара једноставно нема, јер их уопште не интересује шта се дешава иза тарабе. Зато ово писање треба схватити само као кратко подсећање на кривце за рат у бившој БиХ или као пуку занимљивост. И ништа више.

**АКО НЕМА ПАСОШ БИХ, ОСАМА ЈЕ САМ КРИВИ
 ДА ЈЕ ТРАЖИО, ДОБИО БИ ГА !**

Да је муслиманско-хрватска федерација, нарочито онај њен муслимански део, пуна му ахедина, никада није било сумње. Ових дана су странице муслиманске штампе препуне сведочанстава о присуству „светих ратника“ на овим просторима. Тако „Слободна Босна“ од 20. септембра наводи пример секретара федералне полиције БиХ, Мирсаде Жутић-Бегановић која је у само једном дану, 28. децембра 1995. године, одобрила упис у држављанство за чак 103 држављанина азијско-афричког порекла. У вези са овим масовним пријемом у држављанство, издвојена су и два куриозитета: извесни Абу ел Аднан из Јордана постао је држављанин БиХ „решењем МУП-а Бих од 12. фебруара 1992.“, иако се зна да је у то време БиХ била саставни део Југославије, па су до тада сви грађани били држављани СФРЈ. Исто тако, Алжирац Хабиб Ха постаје држављанин БиХ на основу решења које је добио још раније, 11. јануара 1992. године.

Не, Алија и Харис се нису спремали за рат. Те 1992. године поменути мудахедини су дошли туристички у Сарајево, искључиво због скијања.

ВРХУНСКИ ЦИНИЗАМ АМЕРИЧКОГ СНОБА

Из дневника Лин Монтгомери, који у наставцима излази у загребачком „Глобусу”, очигледно је да дотична несмањеном жестином пати за Хрватском, одакле је њен муж и послат у нашу земљу. Њени утисци о Београду, Србији и Србима одлично се уклапају у стереотип који о нама већ деценијама пласира усташка пропаганда. Зато није ни чудо да су јој хрватске новине отвориле своје странице за изливне гнушања, ниподаштавања и праве нацистичке супериорности која прати опис свега српског. Колико је брачни пар Монтгомери прохрватски настројен, познато је од раније, Вилијам и његова жена то никада нису крили. Уосталом, купили су кућу у Цавтату, на свом аутомобилу залепили су паролу „Волим Хрватску”, а у изјавама хрватским медијима Лин Монтгомери је пресељење у Београд описивала као својеврсну казну. Колико нас цене, најбоље сведочи чињеница да Вилијам у Владу Србије долази у кратким, белим, тениским панталоницама. Да изда наређења између два сета.

Да ни његова површна и слабо образована супруга није ништа боља, сведоче два насумично одабрана одломка из њеног дневника, објављеног у „Глобусу” од 31. августа 2001. године. Лин нас пљује под следећим насловом:

ЛЕЗИВА НОЋ НА ПИЈАНОМ БРОДУ С РАШТИМОВАНИМ ЦИГАНСКИМ ОРКЕСТРОМ

У посети псећој заједници

15. август 2001.

Отишла сам са Саром на кратки излет у Пожегу, Баково и Вуковар. У Пожегу зато што сам желела видети како напредује градња центра за псе, за који смо дали помоћ преко Фонда за хуманитарне иницијативе. Чини ми се да ће се у октобру тамо моћи сместити 40 паса, а уз то можемо дати свој програм за разминиравање. То је врло узбудљиво. Затим смо отишле у Баково, да видимо псе које су спонзори већ послали, ту смо прстима јеле рибу уз реку и пудинг који смо извукле из воћки. Врло рурално и веома лепо!

Затим сам одвела Сару у Вуковар, јер га она још није видела. Као и сваки пут, гробље и задивљујући споменик су ме дирнули. Не знам који их је архитекта пројектовао, али је врло талентован.

Јурила сам Београдом са Саром, која је хтела да купи Луис Витон и Гучи као да су били хит дана, врло добре копије или

су... не желим ни да помислим! Угодан ручак на Калемегдану с Роландом и Филипеом: тврђава која се уздиже над градом и са које се пружа поглед на реку и тигрове који се протежу и преду! Сара је наручила цигански роштиљ, што ми се учинило као добра идеја због велике авантуре коју планирамо да организујемо пре њеног одласка- излет на реку и у циганску четврт.

Клопка на броду

18. август 2001.

Окупиламо групу како би отишли у извиђање ресторана „Франс”, а затим и у потрагу за циганским песмама. „Франс” је познат и, премда није смештен на најлепшем месту (налази се уз аутопут), то је најелегантније место које сам овде посетила. Хиљаде малих, белих светиљки, разбацаних посуда, и обиље воде и зеленила. Услужно особље и лепо послужена храна, која ми није била превише „узбудљива”. Ипак, ако жудите за узбуђењима, клијентела вам





их може pružiti. Vожња поред шминкерских аутомобила у нашем улубљеном таксију, а после тога посматрање зрелих младих жена у одећи са маркицама (уствари, чинило ми се као да истовремено носе све етикете) пружили су више него довољно узбуђења мушкарцима у нашем друштву. Пошто смо ми, жене, осетиле да смо довољно дуго проучавале клијентелу, отишле смо на реку уз Земун и, после дуже потраге, нашле много бродова са којих се чула музика, што је мени звучало помало егзотично, а била је гласна као да се међусобно такмиче.

Прешли смо преко сломљеног понтона, где нас је на другој страни дочекао тип сумњивог изгледа који нас је отворио врата, а затим их за нама закључао. То ме није баш испунило великим осећајем сигурности. После, пошто је музика била ужасна, схватила сам да је то у ствари требало да послужи спречавању гостију да оду, пре него што довољно попију. У ствари, само потпуно пијани и можете слушати ту какофонију.

Брод је био пун крупних Цигана и заиста се опасно нагињао час на једну, час на другу страну, како су они ишли од стола до стола. Веома сам се уплашила, да би се најкрупнији од њих, машући са две велике кашике и и нагињући се према разним дамама, могао сваког тренутка пробити до нас.

Док су нам били окренути леђима, цела наша група истовремено је кренула према вратима. На жалост, била су закључана! Страшно неугодно!

И док почињем да упознајем српски карактер, наш пријатељ Енес ми говори: „Није важно, ово је било стварно грозно, али то значи да идуће седмице треба да потражимо нешто боље!“ Да не поверујеш!

Наше право на коментар

Овако нико нема право да говори о било којој земљи у којој је гост, па таман то била и госпођа амбасадорка. Све и да је тачно, да је њено виђење српске културе и обичаја апсолутно исправно, нема никакво право да јавно вређа земљу домаћина, па таман то била и згажена Србија. Много тога је, и превише, себи допустила прва дама америчке амбасаде. Додатно нас је увредила што својим површним запажањем иде на руку нашим архинепријатељима, Хрватима. Хрватски „тисак“ сада има аргумент више у доказивању нашег „антиеуропског“ карактера.

Пошто је госпођа англосаксонског порекла и усташке (значи примитивне) „наобразбе“ себи дозволила нагађања на основу којих је доносила паушалне закључке, дозволићемо и ми себи неколико закључака.

Прво што пада у очи, када се погледа нашминкани лик поменуте фрајле, јесте да се ради о изузетно глупој особи. То, једноставно, избија из црта њеног лица. Наравно, није

нам ни на крај памети да је вређамо, то је само закључак произашао из посматрања. Као да баш сав људски род мора да буде паметан, лепо живе и они који су били на репу када је Бог делио мозак. Доказ је Лин. Живи лепо без великог, само са малим мозгом.

Друго, што би требало бити прво, јер је најважније. Пригупа држављанка земље коња и бизона, увредила је српске жене. „Као да истовремено носе све етикете“, каже Лин, пошто су њене земљакиње пример античке лепоте. Пази да нису! Просечна Американка пати од гојазности, облачи се на распродајама, а уметност шминкања за њих је шпанско село. Све лепе жене Америке стале су у њихове серије и филмове, на улицама практично нема лепих девојака. Ако коју сретнете после дуге и напорне потере, дође вам да јој честитате. Да је питате: „Откуд ти, сестро, међу овим“. Одговор ћете добити на српском или неком европском језику. Мало је англосаксонки које се могу похвалити лепим ставом. То да их је заобишла европска култура облачења, не треба посебно наглашавати. Американке још муку муче да упаре боје на гардероби, а просто им је немогуће објаснити да нападна шминка не иде уз фармерице или тренерку. Толико о најважнијем питању, о женама.

Треће. Што се тиче њене кафанске авантуре у Земуну, да је паметна, закључила би да је у Србији (као у већем делу Европе) кафана још увек мушка ствар. Нама је јако жао, али још нисмо увезли феминизам у довољним количинама, па се још увек понашамо природно, нарочито у угоститељским објектима. Што би се рекло, потражња условљава понуду, па је тако јако сужен круг ресторана који би задовољили истанчан њих навикама на хамбургере од лудих крава, разне слатке водиче са мехурићима и синтетичке слаткише.

То што је у причи побркала Србе и Цигане, није страшно, немамо ништа против цигана, и они су део наше културе. Да ли је то урадила злонамерно, да употпуни ону хрватску „Забрањен улаз Србима, Јеврејима, Циганима и псима“, не знамо. Знамо да није оригинална. Много пре ње, Емир Кустурица је кроз филмске приче о Циганима почео да оцртава српско друштво.

Четврто, кад смо већ поменули псе. Колико је Лин арогантна, види се из њене подсвесне реченице са почетка њеног дневника. Код ње су на првом месту пси, па тек онда људи! Тек уз програм збрињавањ пас луталица, побринуће се за програм разминиравања! Е, то се зове цинизам. Декаденција пребогате жене из пребогате земље, за коју вреде више псећи од људских живота! Стварно нам је мука од ове Лин!

На крају, понудићемо јој један користан савет који ће јој помоћи да лакше преживи Вилијамов мандат у Београду. Не би требало било где да излази, нарочито не по кафанама. Лако јој се може десити да је неко целу исповраћа. И то не због алкохола.



У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ



Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

Све информације на телефон: 011/316-46-21

4. НОВЕМБРА



СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПОЗИВА ГРАЂАНЕ

СВИХ 18 ОПШТИНА У СРБИЈИ

ГДЕ ЋЕ 4. НОВЕМБРА БИТИ ОДРЖАНИ

ВАНРЕДНИ ОПШТИНСКИ ИЗБОРИ

ДА УКАЖУ ПОВЕРЕЊЕ

СРПСКИМ РАДИКАЛИМА

1. ЖИТИШТЕ

2. ТИТЕЛ

3. ИРИГ

4. ЛАЈКОВАЦ

5. ПЕТРОВАЦ

6. БАТОЧИНА

7. КЛАДОВО

8. НЕГОТИН

9. МАЈДАНПЕК

10. КЊАЖЕВАЦ

11. ЋИЋЕВАЦ

12. АЛЕКСИНАЦ

13. КУРШУМЛИЈА

14. БЕЛА ПАЛАНКА

15. ДИМИТРОВГРАД

16. ЛЕБАНЕ

17. ЦРНА ТРАВА

18. БОСИЛЕГРАД



**ГЛАС ЗА СРПСКУ РАДИКАЛНУ СТРАНКУ
ЈЕ ГЛАС ЗА КОНТРОЛУ ДОСОВСКЕ ВЛАСТИ.
НАШИ ОДБОРНИЦИ БИЋЕ НАЈВЕЋА
БРАНА ДОСОВСКОЈ САМОВОЉИ**